INTERLOCUTOR ACAD. JORGU JORDAN (PAG. 4-5)

Cutezătorii 48

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

JOI, 29 NOIEMBRIE 1973
ANUL VII (323)

16 pagini, 1 leu

„AMBASADORI LA 14 ANI” (PAG. 2, 8-9)

„MERIDIANELE ENERGIEI” (PAG. 10-11)

SPORTURILE TEHNICE LA START (PAG. 7)

SOLEMNITATEA DECORĂRII TOVARĂȘULUI PAUL NICULESCU - MIZIL LA ÎMPLINIREA VÎRSTEI DE 50 DE ANI

În prezența tovarășului Nicolae Ceaușescu și tovarășei Elena Ceaușescu, conducerea partidului și statului nostru a cinstit sîmbătă, în cadrul unei solemnități, împlinirea vîrstei de 50 de ani de către tovarășul Paul Niculescu-Mizil, membru al Comitetului Executiv, al Prezidiului Permanent al C.C. al P.C.R., vicepreședinte al Consiliului de Miniștri, ministrul educației și învățămîntului.

La solemnitate au luat parte tovarășii Ion Gheorghe-Maurer, Emil Bodnaraș, Manea Mănescu, Gheorghe Pană, Gheorghe Rădulescu, Virgil Trofin, Ilie Verdeț, Maxim Berghianu, Gheorghe Cioară, Lina Ciobanu, Florian Dănălache, Emil Drăgănescu, Petre Lupu, Dumitru Popescu, Leonte Răutu, Gheorghe Stoica, Ștefan Voitec, Constantin Băbălău, Cornel Burtică, Miron Constantinescu, Mihai Dalea, Mihai Gere, Magdalena Filipaș, Ion Ioniță, Vasile Patilineț, Ștefan Andrei, Constantin Stătescu, secretarul Consiliului de Stat.

În aplauzele celor prezenți, tovarășul Nicolae Ceaușescu, secretar general al Partidului Comunist Român, președintele Consiliului de Stat al Republicii Socialiste România, a înmînat tovarășului Paul Niculescu-Mizil Ordinul «23 August» clasa I, conferit pentru contribuția deosebită adusă la înfăptuirea politicii partidului și statului de făurire a societății socialiste multilateral dezvoltate în patria noastră, cu prilejul împlinirii vîrstei de 50 de ani.

Tovarășul Nicolae Ceaușescu l-a îmbrățișat cu căldură pe tovarășul Paul Niculescu-Mizil.

«Doresc ca în numele conducerii de partid, al Comitetului Executiv, al Consiliului de Stat și al Consiliului de Miniștri — a spus tovarășul Nicolae Ceaușescu — *să adresez felicitări tovarășului Paul Niculescu-Mizil cu prilejul decorării și, desigur, și cu prilejul împlinirii vîrstei de 50 de ani, să-i urez multă sănătate și succes în activitatea sa.»*

Adresîndu-se secretarului general al partidului, conducerii de partid și de stat, tovarășul Paul Niculescu-Mizil a spus:

«Mulțumesc cu toată căldura tovarășului Nicolae Ceaușescu, conducerii noastre de partid și de stat pentru această înaltă cinstire, pentru distincția ce mi-a fost conferită, pentru felicitarea adresată. Doresc să vă asigur pe dumneavoastră toți, dragi tovarăși, că și în viitor voi face totul pentru a sluji cu credință partidul, poporul, țara, pentru a înfăptui politica partidului nostru, spre binele țării, al poporului român, pentru cauza socialismului.»

După înmînarea înaltei distincții, tovarășul Nicolae Ceaușescu, ceilalți conducători de partid și de stat s-au întreținut cordial cu sărbătoritul.

Ambasadori LA 14 ANI

În sala mare a Casei studenților din Cluj plutește atmosfera plină de așteptare de dinaintea concertelor. În culise, ultimele pregătiri: vreo optzece violoniști își acordează viorile, din cînd în cînd intervin trompetele, pianul, duruie tobele. E aceeași atmosferă pe care o întîlnim de multă vreme, seară de seară, în toate lăcașurile iubitorilor de muzică. În program, muzică simfonică: Händel, Mozart, Beethoven, Sibelius, Enescu... Pe scenă: șaizeci și șase de scaune «așteaptă» pe cei șaizeci și șase de membri ai orchestrei simfonice. Mișcările protagoniștilor par a fi mai febrile, obrajii sînt îmbujorați, iar prin hărmălaia instrumentelor, se mai aud și rîsete sprințare de copii; pentru că toți membrii orchestrei au sub optsprezece ani, concert — maistrul Melinda Okos are doar cincisprezece, iar printre instrumentiști sînt mulți care n-au împlinit încă nici paisprezece ani. Pe cutiile instrumentelor una și aceeași inscripție: The Pioneers Symphony Orchester of Cluj—Romania.

— *Inscripția ne-a ajutat să nu ne amestecăm instrumentele cu ale unor formații din alte țări*, *mă lămurește o fetiță.*

Această inscripție a lămurit însă și alte lucruri. Anume că, grupul celor șaizeci și șase de copii care prezintă concertul din seara aceasta formează o orchestră pionierească și că, în Marea Britanie, la Festivalul internațional al orchestrelor de tineret, la care au participat, ei au reprezentat cu cinste România.

Cei care au ascultat concertul din sala Casei studenților înțeleg izvorul acestei mîndrii și dau deplină dreptate publicațiilor engleze care au scris la superlativ despre performanțele orchestrei.

Cum poate fi un copil, la vîrsta de paisprezece-cincisprezece ani, ambasador al artei muzicale românești, cum se sudează într-o adevărată formație artistică un astfel de grup de copii, ce înseamnă pentru ei muzica și succesul pe care l-au obținut cu prilejul turneului de peste hotare? Iată întrebări la care am încercat să obținem răspunsul în sălile de repetiție, prin sălile Școlii de muzică din Cluj, răsfoind documente și discutînd cu participanții, tineri și vîrstnici, la acest turneu.

ADMIRAȚIE ȘI APRECIERE

În urma spectacolului festiv, prezentat la întoarcere, am rugat-o pe tovarășa Maria Lazăr, președinta Consiliului municipal Cluj al Organizației pionierilor, care a fost conducătoarea grupului, să împărtășească cititorilor noștri cîteva impresii despre prezența acestei formații la festival.

— *Orchestra pionierească a Școlii de muzică din Cluj n-a fost invitată întîmplător de către organizatori. Desfășurat între 6—20 august la Aberdeen și Londra, festivalul a reunit formații valoroase din paisprezece țări. Am fost primiți cu multă căldură, organizatorii oferindu-ne condiții deosebite. La 6 august, cînd a avut loc deschiderea festivalului, delegația noastră a fost obiectul atenției presei și televiziunii. Am susținut două concerte și în afara programului: unul în Rregiunea Lacurilor și unul la Perth.*

După succesul obținut în cadrul festivalului, ne-au fost solicitați 14 interpreți pentru orchestra internațională, formată din cei mai buni tineri instrumentiști, selecționați dintre cei peste 1 200 de participanți. Concertul nostru a fost

(CONTINUARE ÎN PAG. 8)

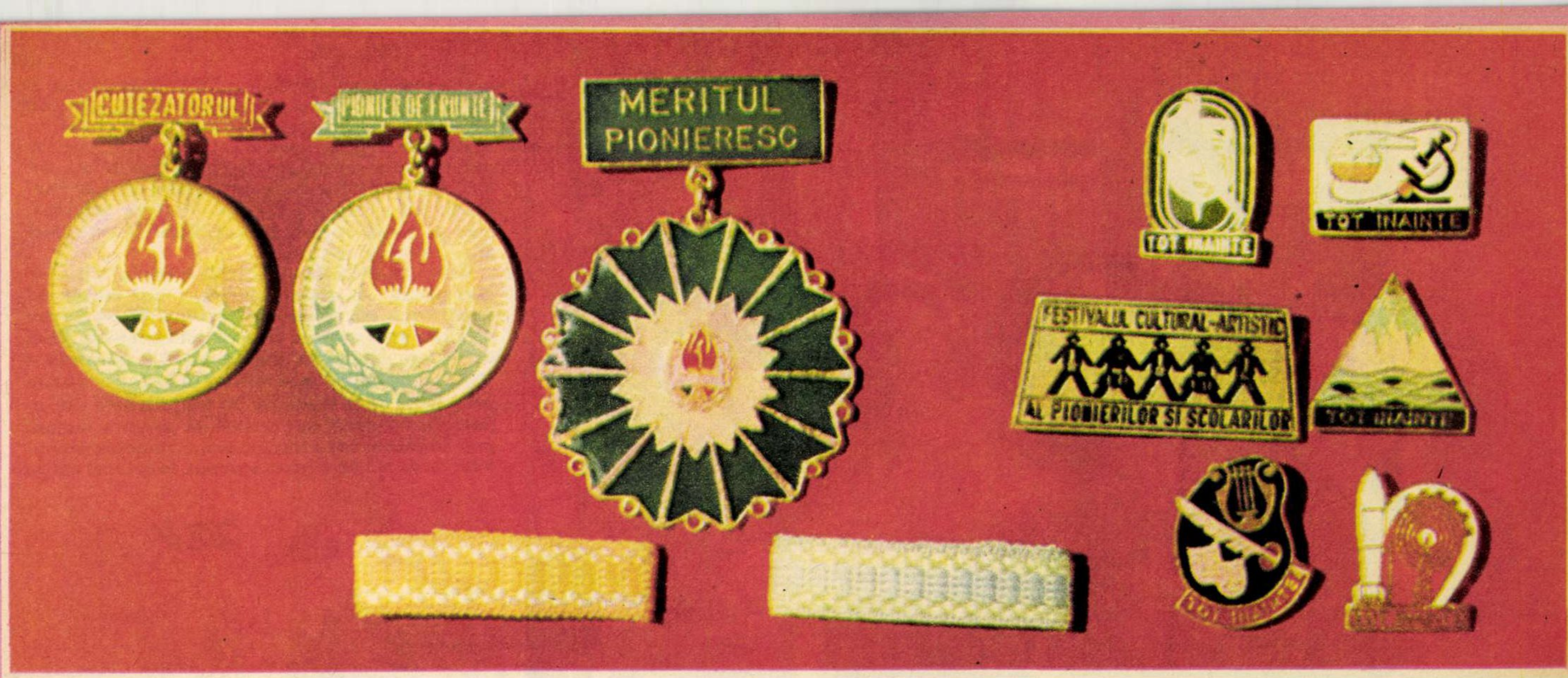

TRIBUNA ACTIVULUI PIONIERESC

Distincții

Adesea, în detașamente și unități, pionierii trăiesc momente de bucurie cînd unul dintre ei este evidențiat (în fața detașamentului sau a unității), fotografiat sub drapelul unității, iar fotografia sa expusă la panoul școlii, în Cartea de onoare a unității.

Sînt clipe unice de bucurie și mîndrie, atît pentru pionierul care obține rezultate bune la învățătură și în activitatea pionierească, cît și pentru întregul colectiv din care face parte.

Iată de ce, în aceste zile, cînd în cadrul detașamentelor pot fi consemnate primele succese ale acestui an școlar, membrii activelor pionierești trebuie să întreprindă totul pentru a face cunoscute formele de stimulare și recompensare a pionierilor, detașamentelor și unităților care se remarcă printr-o activitate deosebită.

Pe un panou, realizat de cîțiva pionieri talentați la desen, se pot scrie citate din Statutul unităților și detașamentelor de pionieri din țara noastră referitoare la acordarea distincțiilor pionierești. De asemenea, după modelul fotografiei care vă prezintă cîteva dintre distincțiile pionierești, puteți desena în culori tresele de gradul I și II, insignele și diplomele («Pionier de frunte», «Cutezătorul», «Pionier fruntaș în munca patriotică»), diplomele («Detașament fruntaș», «Unitate fruntașă»), iar pe lîngă acestea, celelalte insigne care se acordă pentru succese în anumite genuri de activitate pionierească cum ar fi: cultural-artistică, științifică, tehnică, sportivă etc.

Între aceste distincții, la loc de cinste, trebuie să stea medalia «MERITUL PIONIERESC» care este conferită de către Consiliul Național al Organizației pionierilor, la ieșirea din organizație, acelor pionieri care s-au evidențiat ani de-a rîndul în activitatea pionierească.

Panoul distincțiilor pionierești, scurtele discuții care se pot desfășura în grupe, pe această temă, vor stimula preocuparea pionierilor pentru învățătură, pentru întărirea disciplinei, vor dezvolta inițiativa, interesul lor pentru muncă, știință, tehnică, artă, literatură, sport și turism.

Învățînd, muncind cu sîrguință și hărnicie pentru obținerea distincțiilor, pionierii din grupe și detașamente vor întreprinde interesante acțiuni în care ideile celui de al II-lea Forum Național al pionierilor vor prinde viață, vor da noi străluciri în constelația pionieriei.

L. CRISTIAN

OASPEȚI AI PIONIERILOR ROMÂNI:

Cosmonauta Valentina Tereșkova

De curînd, cosmonautul cu indicativul «Pescărușul», al cărui zbor la bordul navei «Vostok 6» (2 milioane de kilometri în jurul Terrei, 41 de rotații în 71 de ore) l-am urmărit cu emoție în urmă cu zece ani (16—19 iunie 1963) a fost oaspete de onoare al pionierilor care-și desfășoară activitatea în cadrul cercurilor de la Palatul pionierilor din Capitală.

Ușor de închipuit, firește, că fiecare purtător al cravatei roșii cu tricolor, în pieptul căruia, fiți siguri, bate inima unui virtual cosmonaut, aștepta cu nerăbdare, în dimineața zilei de 13 noiembrie, sosirea Valentinei Nikolaeva Tereșkova, fiecare nutrea dorința de a afla amănunte despre temerarul său periplu circumterestru. Întîlnire cu adevărat emoționantă. Valentina Tereșkova e întîmpinată cu flori, aplauze. O pionieră rostește în limba rusă urarea de bun sosit, precum și invitația de a face cunoștință cu activitatea pionierilor români, iar Valentina Tereșkova adresează tuturor un salut fierbinte din partea școlarilor și pionierilor sovietici. Și, pentru a nu prelungi răspunsul la întrebările ce năzuiau pe buzele tuturor (cum apare Pămîntul contemplat din Cosmos, cum se profilează orizontul planetei noastre cu echipajul său uriaș — omenirea?), ne-a liniștit dintru început că «planeta noastră e foarte, foarte frumoasă, văzută și din Cosmos; se văd orașele, fluviile, munții și chiar țara dumneavoastră se vede foarte bine din Cosmos!»

Primul popas al Valentinei Nikolaeva Tereșkova la «Clubul prieteniei internaționale» — ai cărui membri întrețin o bogată corespondență cu copii din lumea întreagă — a constituit, totodată, și un prilej pentru a i se înmîna invitatei, în cinstea cutezătorului său zbor, medalia «Cutezătorul» — distincție care se acordă în țara noastră pionierilor care înfăptuiesc acte de curaj. Cercul prietenilor corespondenți i-a pregătit și o surpriză: Mihaela Iordache, Daniela Turbatu, Carmen Mavrodin și Liliana Coza (eleve la Școala generală nr. 46) au intonat cîntecul pe care l-au cîntat în Cosmos Andrian Nikolaev — soțul ei — și Pavel Popovici.

ILEANA PIȚA

(CONTINUARE ÎN PAG. 5)

XXV

Ce aşteptaţi de la pionieri în anul aniversării?

Cutezătorii ÎN VIZITĂ LA ACADEMICIANUL Iorgu Iordan

Într-una din zilele acestei toamne, care şi-a risipit cu dărnicie aurul, un grup de reporteri cu cravata de pionier ai revistei noastre, membri ai cercului literar al Casei pionierilor din sectorul 4 al Capitalei, au făcut o vizită academicianului Iorgu Iordan, prestigios savant, lingvist şi filolog de reputaţie mondială, profesor cu o bogată activitate. Aşa cum este firesc pentru cei de vîrsta cutezătorilor, o bună parte a convorbirii s-a purtat în jurul învăţăturii, foarte tinerii interlocutori dorind să cunoască opinia unui cărturar care a străbătut o cale lungă spre cunoaştere. (Profesorul Iorgu Iordan a împlinit de curînd 85 de ani.)

ŞERBAN GIURCULESCU, **clasa a VII-a: — Ce şi cum anume să învăţăm la limba română?**

ACAD. IORGU IORDAN: — *Ştiu că, în general, copiilor, ca şi oamenilor mari, nu le plac sfaturile. Totuşi, am să încep printr-un sfat. Trebuie în general să învăţaţi mult, încă din copilărie. Numai în măsura în care înveţi continuu, în care munceşti cu sîrguinţă, poţi să-ţi atingi ţelurile pe care ţi le propui în legătură cu viaţa ta personală şi în acord cu interesele societăţii. Chiar la o întrebare oarecum simplă ca aceasta: «Cum poţi ajunge ceva în viaţă?» se poate răspunde: Învăţînd încă din primele clase şi continuînd... Şi acum o să ne întoarcem la învăţarea limbii române. Important este să ştiţi să vorbiţi şi să scrieţi corect. Să nu uitaţi că limba este purtătoarea culturii, mijlocul cel mai important şi cel mai valoros de răspîndire a ei. Aţi observat, cred, că gîndurile noastre capătă în minte, înainte de a ne exprima, forma cuvintelor. A învăţa la română înseamnă a învăţa gramatică. Dar a învăţa gramatică nu înseamnă a şti pe de rost regulile, ci a reţine conţinutul lor, adică înţelesul lor. Altfel regulile se uită, se încurcă, se amestecă. Voi singuri, pornind de la zeci de exemple, trebuie să descoperiţi regulile de gramatică şi atunci, este sigur, nu le veţi uita niciodată. Învăţînd literatura română, gramatica, învăţînd să vă exprimaţi clar, precis, concis, plastic, colorat, voi puteţi închina cea mai frumoasă odă limbii române.*

GABRIELA FRANGU, **clasa a VII-a: — Ce scriitori români consideraţi că au contribuit la creşterea tezaurului limbii române, că au sporit moştenirea lăsată prin «testamentul» lui Enăchiţă Văcărescu?**

ACAD. IORGU IORDAN: — *Întrebarea mă pune în încurcătură. Istoria literaturii noastre este foarte bogată în nume de scriitori, care au dat limbii noastre strălucire. Despre Eminescu se ştie nu numai că i-a depăşit pe predecesori, dar şi pe contemporanii săi. Creangă s-a impus prin naturaleţea, spontaneitatea scrisului său, iar Alecsandri s-a dovedit un mare scriitor, mai ales în proză. Vi se pare curios, dar aşa e! «Pastelurile» lui Alecsandri sînt frumoase, dar în proză, limba lui este excepţională. Acolo a valorificat el din plin cunoaşterea limbii populare. În altă ordine de idei, trebuie să vă spun că «bardul de la Mirceşti» a fost o personalitate extrem de interesantă. Era un om de o mare modestie. Propus domn în preajma Unirii Principatelor, el îl socoteşte mai potrivit pe Alexandru Ioan Cuza, pe care l-a susţinut apoi cu înflăcărare. A fost, de asemenea, un om de spirit, care mînuia o ironie fină, fără nici un fel de răutate. Ion Ghica, Odobescu şi încă mulţi alţi scriitori au avut o contribuţie nepreţuită la «creşterea limbii româneşti şi a patriei cinstire».*

În epoca mai nouă, cel care a dat dovadă de un simţ al limbii cu totul excepţional a fost Mihail Sadoveanu. În bogata sa operă, de aproape 200 volume, nu găseşti un cuvînt care să poată fi clintit de la locul său. Paginile sale de proză sînt străbătute de un cald şi larg fior liric, nemaiîntîlnit la nici un alt scriitor afară de Eminescu. Mă opresc aici ca să vă întreb pe voi, copii, cum se învaţă în clasa voastră limba română, cum scrieţi, cum vă exprimaţi?

ANNA-MARIA DINULESCU, **clasa a VII-a: — Din păcate, la vîrsta noastră, mulţi dintre noi avem încă un vocabular restrîns. Ni se spune că citim prea puţin şi cred că este adevărat. Sînt de părere că în manualele noastre de clasa a VII-a biografiile scriitorilor ocupă un spaţiu prea larg, în comparaţie cu fragmentele din opere. În tot cazul se impune să avem o lectură mai bogată şi să ne împărţim mai judicios timpul între carte şi... televizor, evident, în folosul cărţii. De altfel, avem o listă lungă de lectură particulară, indicată de profesorii noştri de limba română.**

ACAD. IORGU IORDAN: — *Aş mai adăuga ceva. Este necesar să socotiţi limba şi literatura română printre cele mai însemnate obiecte de învăţămînt, necesare nu numai pentru cultura generală, ci şi din cauza marii lor importanţe de ordin naţional.*

ADRIAN BURACU, **clasa a VIII-a: Ştim că Garabet Ibrăileanu v-a fost profesor şi apoi prieten. Vă rog să ne povestiţi despre el.**

ACAD. IORGU IORDAN: — *M-am format în mediul ieşean. Am urmat la Iaşi cursurile liceului şi tot acolo am fost mai tîrziu student şi profesor.*

În cursul liceului am avut marele noroc să-l am profesor pe Ibrăileanu şi norocul m-a favorizat în continuare, pentru că l-am avut profesor timp de trei ani şi la Universitate, ceea ce a exercitat o puternică influenţă asupra dezvoltării mele. Parcă-l văd şi acum intrînd în clasă cu catalogul subsuoară. Îl punea de o parte şi în tot timpul orei nu se mai uita la el. Nu ridica niciodată
]

glasul la elevi, nu amenința niciodată. El nu explica prea mult, ci făcea lecția împreună cu noi. Ne citea cîteodată un text literar și aceasta constituia pentru noi o sărbătoare. N-am să uit niciodată ziua cînd ne-a citit schița «La moși» de I.L. Caragiale. Un întreg univers prindea viață în fața ochilor noștri. Dar de obicei ne punea pe noi să citim. Apoi, cu textele în față, începeau discuțiile. Uneori ne punea la întrecere. Îmi amintesc că odată ne-a dat să studiem trei poezii despre mama, de trei autori diferiți: Eminescu, Coșbuc, Vlahuță. La ora următoare a trebuit să arătăm care dintre aceste poezii ne-a plăcut mai mult și pentru ce. Ne stimula gîndirea, totdeauna la lecții trebuia să ne argumentăm opinia.

Mai tîrziu i-am devenit prieten. Era un om cu totul deosebit, de o mare delicatețe sufletească. Temperamental — era un timid. Cînd se găsea la un loc cu lume multă, putea să stea într-un colț timp îndelungat, fără să scoată o vorbă. În fond, era foarte curajos. O dovedesc polemicile sale apărute în presa vremii, spiritul critic pe care-l promova la «Viața românească» de la Iași, unde era director. Avea un mare curaj civic. Se lupta cu oricine cînd socotea că o face pentru dreptate. Pe un astfel de om nu puteam decît să-l respect, să-l îndrăgesc.

Ucenicia mea la «Viața românească» m-a format și politicește. De aceea, cînd în iunie 1933 a fost creat din inițiativa partidului comunist Comitetul Național Antifascist, care reunea în rîndurile sale reprezentanți ai muncitorilor și ai intelectualilor — profesori, ziariști, scriitori, studenți — mi s-a părut firesc să iau parte și eu la activitatea lui. Vă pot spune cu deosebită mîndrie că încă din 1934 mă număr printre membrii partidului nostru comunist. Comitetul National Antifascist a luptat pentru a bara calea fascismului în țara noastră. Știți, desigur, că în conducerea Comitetului Național antifascist s-a aflat, ca reprezentant al tineretului democrat din București, tînărul comunist Nicolae Ceaușescu, care avea pe atunci numai 16 ani.

ADRIAN NEGOESCU, **clasa a VIII-a: — Ce scriitori ați cunoscut la «Viața Românească»?**

ACAD. IORGU IORDAN: — *I-am cunoscut pe frații Teodoreanu Ionel și Alexandru (Păstorel). Ionel Teodoreanu avea mult farmec, o tinerețe explozivă, care te cucereau din primul moment. Păstorel te uimea prin inteligența lui subtilă și ironică, prin ușurința cu care traducea din Horațiu. Tot la «Viața românească» i-am cunoscut pe Otilia Cazimir, apoi pe Topârceanu, care tocmai se stabilise la Iași, venind de la București. Prima poezie pe care a trimis-o el la revistă i-a plăcut foarte mult lui Ibrăileanu. Criticul era de-a dreptul fermecat de verva, de spiritul autorului «Migdalelor amare». ...Acum aș vrea să vă pun și eu o întrebare și anume:* **Ce citiți, ce vă place din literatură?**

DANIELA TEACI, **clasa a VII-a: — Îmi place poezia contemporană — și-mi place proza poetică. Apreciez poezia lui Marin Sorescu pentru suplețea ei. De asemenea, îmi place Ana Blandiana, și admir proza lui Marin Preda. Îmi place limba folosită de autorul «Moromeților» abruptă, aspră, îndrăzneață.**

ADRIAN NEGOESCU, **clasa a VIII-a: — Eu mai citesc mult din clasicii literaturii noastre și am o mare admirație pentru Creangă.**

ANNA-MARIA DINULESCU, **clasa a VII-a: — Și mie îmi place poezia. Citesc mult din Bacovia, Topîrceanu. Îmi place poezia lui Tudor Arghezi și, bineînțeles, Eminescu.**

LARISA ONESCIUC, **clasa a VIII-a: Organizația de pionieri împlinește 25 de ani și știu că dumneavoastră ați fost martor al nașterii ei. Ce părere aveți despre pionierie și ce așteptați de la generația noastră?**

ACAD. IORGU IORDAN: — *Acum 25 de ani, cînd lua ființă Organizația de pionieri, îmi dădeam seama că ea va crea un cadru prielnic care să ajute încă de la o vîrstă fragedă copiii să-și însușească anumite idei despre lume, despre omenie. Într-adevăr, s-a format o generație legată trup și suflet de partidul nostru, de cauza sa. Pentru mine comunist, utecist sau pionier înseamnă om cu înalte trăsături morale. Deosebirea dintre ei este de vîrstă și desăvîrșire. Într-un pionier văd un viitor utecist și apoi un viitor membru de partid.*

Ce însușiri cred că trebuie să aibă pionierul? De la o vîrstă fragedă trebuie să învețe a se autodisciplina. Disciplina nu trebuie să ți se imprime din afară, trebuie să devină a ta, în așa fel încît atunci cînd o încalci să-ți fie jenă de tine însuți. Apoi tot din copilărie trebuie să înveți să nu te lași dominat de interese personale. Succesul unuia să-i bucure pe toți. O clasă este o colectivitate mică, școala — o colectivitate mare — și în cadrul lor trebuie să te deprinzi a acționa pentru interesul tuturor.

Poate vă închipuiți că aștept de la tînăra generație să se ocupe mai ales de lingvistică. Îmi iubesc profesiunea, dar nu sînt un fanatic. Mult mai important mi se pare ca oamenii să facă ceva pentru colectivitate, în deplin acord cu ceea ce îi interesează și pe ei individual. Dacă te cunoști pe tine însuți, găsești ușor direcțiile cele mai bune de dezvoltare.

În încheiere, aș vrea să spun cîteva cuvinte despre titlul revistei voastre. Îmi place foarte mult. **Cutezător** *înseamnă îndrăzneț, nu obraznic sau arogant, cum se înțelege adeseori greșit prin această expresie. A cuteza înseamnă a avea curaj, a nu te teme de greutăți, a găsi puterea să le înfrîngi. Pionierii sînt cutezători și pentru mine aceasta înseamnă enorm. Am multă încredere în voi, în dezvoltarea voastră.*

B. CARAGIALE

FOTO: GR. PREPELIȚĂ

Передаю горячий привет пионерам Социалистической Республики Румынии.

13/VI 73 г.

OASPETI AI PIONIERILOR ROMÂNI:

(URMARE DIN PAG. 3)

Emoționată, Valentina Tereșkova se alătură celor patru pioniere, cîntîndu-l împreună cu ele. Copiii pun o sumedenie de întrebări: «Cîți ani are Elena, cum învață, dacă e pionieră, dacă va deveni cosmonaută ca și părinții ei?...» Fiica sa, Elena, are nouă ani, învață foarte bine, iar anul viitor vor sărbători în familie un eveniment deosebit: Elena va primi cravata de pionier și le va scrie, fără îndoială, prietenilor din România despre acest eveniment. Locuiește în orașul cosmonauților și al constructorilor de nave cosmice, iar în școala în care învață, cei mai asidui vizitatori sînt, firește, cosmonauții. Există, tot aici, o școală de antrenament pentru fete, în vederea pregătirii zborurilor cosmice. Dar dacă Elena va deveni cosmonaută, e încă prea devreme pentru a se putea ști.

La cercul de radio, unde este invitată apoi, oficiul de gazdă se încumetă a-l face, luînd-o înaintea inventatorilor săi, robotul poliglot! După o sumară demonstrație de cunoscător al mai multor limbi străine, robotul adresează în limba rusă un salut de bun sosit, iar apoi, ambițios să epateze asistența și amuzînd-o pe invitată, începe să cînte un cîntec popular sovietic — ba chiar și să danseze — încheindu-și «programul artistic» după obiceiul tradițional cu o... «ușoară» (deși extrem de dificilă pentru masivitatea sa metalică) reverență! Ați înțeles, desigur, că este o creație a pionierilor minitehnicieni, ca și celelalte exponate de aici, despre care istorisesc membrii cercului de radio.

Adevăratul program artistic l-a oferit însă cercul de muzică, interpretînd un potpuriu folcloric, iar cunoscutul ansamblu de dansuri «Românașul» a prezentat o frumoasă suită de jocuri populare.

Vizitînd cercul pasionaților constructori de navomodele, a folosit prilejul de a povesti pionierilor români despre copilăria sa și despre faptul că preocupările și visurile de la vîrsta pionieriei își vor spune cuvîntul în profesiunea pe care și-o vor alege în viitor. Încă din copilărie a visat să îmbrățișeze o meserie foarte îndrăzneață, să fie neapărat mecanic de locomotivă. După absolvirea școlii, la vîrsta de 17 ani, a lucrat la Fabrica de anvelope din Iaroslavl, iar din 1955 la Combinatul textil «Krasnîi Perekov». La vîrsta de 20 de ani a fost primită în Comsomol. O pasiona foarte mult sportul și pe lîngă fabrică se afla un cerc de parașutism, care i-a deschis în scurtă vreme drumul spre sportul de categoria I. Număra la activul său 63 de salturi cu parașuta. Dar, după zborul în Cosmos al lui Iuri Gagarin, pasiunea sa pentru zborul cel mai temerar a devenit arzătoare. Și iată că, într-o zi, Aeroclubul din Iaroslavl e vizitat de o comisie. Valentina Tereșkova, cunoscută ca una dintre cele mai entuziaste parașutiste, trece cu succes cel mai riguros examen medical. Sănătatea și pregătirea sa fizică și-au spus cuvîntul. A fost primită în detașamentul cosmonauților, începînd antrenamentele în vederea pregătirii zborurilor cosmice. În iunie 1963 prima femeie cosmonaut din lume, pilotînd nava «Vostok 6» a evoluat 2 milioane de kilometri în jurul Pămîntului. «Am fost fericită — spune Valentina Nikolaeva Tereșkova — că mi-am putut îndeplini programul, mobilizîndu-mi tot curajul și păstrîndu-mi tot timpul zborului capacitatea de activitate».

Pionierii au condus-o apoi la expoziția de ceramică și artizanat, precum și în sala în care sînt expuse trofeele și jurnalele de bord ale temerarilor noștri «expediționari Cutezătorii» pe cărările patriei.

În încheierea vizitei, Valentina Nikolaeva Tereșkova a mulțumit pionierilor români, în numele delegației de femei sovietice care ne-a vizitat țara, pentru ospitalitate, urîndu-le succese tot mai mari la învățătură și în activitatea pionierească. Și să crească sănătoși, puternici și foarte curajoși.

Maie

Schiță de COSTACHE ANTON

Avea o simplitate, o căldură sau altceva, n-aş putea spune ce, care te cucerea din prima clipă. Era bună, generoasă, înțelegătoare şi eu o respectam, o respectam cu adevărat, îi respectam şi micile ciudățenii, pentru că Maie nu suporta tăcerea din casă, nu suporta singurătatea, o supăra frigul, curentul, (cum vedea o uşă deschisă îşi pipăia repede obrajii sau îşi strîngea şalul pe umeri),dar nu se împăca nici cu lipsa de aer. Înainte şi după micul dejun, Magda trebuia să deschidă larg toate geamurile, să le lase aşa o jumătate de oră sau chiar o oră, timp în care Maie se izola în camera ei, urmată bineînțeles de motanul Fată. Cînd apărea din nou întreba:

— S-a aerisit bine?

Magda stătea dreaptă, o privea,dar nu spunea nimic. Răspunsul şi-l dădea tot Maie:

— S-a aerisit!

Însă nu totdeauna era mulțumită. Uneori se uita spre ferestre, ridica bastonul şi împungînd aerul cu el, spunea:

— A intrat miros de fum! Mai lasă puțin deschis.

Magda, de obicei tăcută şi ascultătoare, întreba:

— Cînd să las deschis? Acum sau mai tîrziu?

— Acum, de ce mai tîrziu?

— Ştiam că nu vă face bine curentul.

— Zece minute n-o să mi se întîmple nimic, spunea concesivă Maie.

În cele zece minute se petrecea un miracol. Toate ferestrele deschise larg, curentul umfla perdelele, însă Maie nu observa, îşi vedea nepăsătoare de lucru, croşeta ceva sau ştergea praful de pe mobile cu o cîrpă moale. Îşi lăsa şalul, lăsa şi bastonul şi trecea peste tot cu cîrpa, nu uita nici un colțişor.

Erau singurele clipe, cînd în lunga luptă cu frigul şi curentul, Maie îşi acorda un armistițiu. N-o speriau geamurile deschise, nu acuza dureri, nu se văita de junghiuri.

Însă aceste ciudățenii treceau neobservate. Maie se schimba, devenea alta numai cînd începea să vorbească despre trecut, despre ce a făcut ea cîndva în timpul războiului sau înainte de război, în orice caz într-o epocă îndepărtată pe care eu nu reuşeam nicicum să mi-o închipui, adică să-i găsesc o imagine concretă în timp şi spațiu. În tinerețe, Maie îşi petrecuse mulți ani în închisoare şi-aproape toate gîndurile ei se întorceau la acei ani. Putea să vorbească despre orice, despre capriciile vremii, despre proasta aprovizionare cu ouă, despre felul cum trebuiau îngrijiți crinii, exista un moment imprevizibil,cînd fără să-şi dea seama, spunea ceva şi despre închisoare. Dacă la masă erau fructe, mere, pere, struguri, asta se întîmpla de obicei la masa de prînz,cînd Magda aducea un platou cu mere mari, crețeşti sau cu struguri, care aveau bobul uşor brumat, (chiar dacă fuseseră spălați şi mai păstrau pe ei picături de apă) Maie privea platoul, lua un măr, îl mîngîia cu podul palmei şi spunea cu încîntare:

— Ce frumoase mere s-au făcut anul acesta! Am trecut ieri prin piață şi parcă nu-mi venea să mai plec. Amețisem de atîta belşug. În '34, cînd eram în închisoarea de la Mislea, nu prea departe de fereastra celulei mele se zărea coroana unui măr. Ştiți voi, copii, cînd mi-am dat seama că-i măr? Abia toamna,după ce i-au căzut frunzele. Pe crengile din vîrf rămăseseră două mere mari, roşii.

Altă dată spunea cu aceeaşi încîntare:

— În închisoarea de la Ploieşti o aşteptam pe Asi. (Asi era tanti Asiza). Cînd am fost arestată nu ştiam nimic de venirea ei. Abia mă măritasem. În timpul procesului am leşinat de două ori şi-atunci am înțeles că n-o să fiu singură în celulă. O să vă spun un lucru pe care nu l-aş fi spus nimănui. Îmi era frică de întuneric şi de şoareci.

Încîntarea din glas îi trecea uneori şi-n privire. Ochii ei negri scînteiau de parcă ar fi întîmpinat o prietenă sau ar fi primit un cadou. Spunea:

— Nici nu-mi vine să cred că eu am fost în stare să sar din tren cînd mă duceau spre Caransebeş.

Sau:

— Iarna lui '35 a trecut aproape fără să ştiu. Şi vara la fel. Însă cînd a venit toamna am ştiut. Altă dată, toamnele aveau ceva al lor. Se schimba ceva în aer. Chiar şi-n aerul din celulă se schimba ceva. N-aş putea spune ce.

Oricît ar părea de ciudat, Maie nu devenea niciodată patetică, adică nu se plîngea, nu-şi amintea bătăile, frigul, mizeria. Însă obrăznicia lui Ioniță întrecea orice închipuire. Dacă eram la masa de prînz şi Maie începea să vorbească, el făcea totul ca s-o întrerupă. Îşi ridica ochii în tavan, sufla zgomotos în supă, îşi acoperea urechile cu palmele, ostentativ.

Maie nu-l observa sau nu voia să-l observe. Eu îmi țineam ochii plecați şi nu înțelegeam nimic. Era prea bună? Se obişnuise cu obrăzniciile lui Ioniță? Era prea lucidă sau prea înțeleaptă ca să mai încerce să-şi pună mintea cu vărul meu? Greu de răspuns. Mai ales că nici Uca nu se purta altfel. E drept, la Uca obrăznicia nu era atît de violentă. Şi dacă mă gîndesc bine nici nu era obrăznicie. Uca avea ceva potolit, o detaşare, o absență, era prea fină ca să fie obraznică, dar şi ea atunci cînd Maie începea să vorbească, schimba cu Ioniță priviri malițioase, îşi făceau semne şi unul după altul dădeau bir cu fugiții. Eu nu fugeam. Nici n-aş fi avut de ce. Mă apropiasem sincer de Maie şi îmi plăcea să rămîn, s-o ascult. Îmi plăcea şi să mă plimb cu Maie. În fiecare miercuri, venea la micul dejun în haine de oraş, de fapt o găseam la locul ei. Lîngă baston avea poşeta, mănuşile şi ne aştepta răbdătoare, tăcută, calmă. Cu un surîs de mulțumire, un surîs sărbătoresc aş putea spune, îi făcea semn Magdei să servească micul dejun, îşi turna singură ceaiul, în care punea o pastilă de zaharină, mesteca îndelung cu lingurița, dar ceaiul se răcea în ceaşcă fără ca Maie să se atingă de el. Ne privea, adică îşi plimba privirea de la unul la altul cu un plus de mărinimie sau de generozitate, ne ajuta să ne servim, apropiindu-ne untiera, coşul cu cornulețe, farfurioarele cu gem sau cu miere. Nici motanul Fată nu era uitat, am chiar senzația că i se acorda regim preferențial. Maie îl ținea pe genunchi şi dacă vorbea, vorbea numai cu el,scărpinîndu-l pe creştet sau asumîndu-şi greaua sarcină de a-i pregăti micul dejun, pentru că Fată nu mînca decît lapte cu miez de pîine. Însă laptele nu trebuia să fie prea cald şi nici prea rece. Abia după ce Fată se umfla ca un vițel scăpat în trifoi (văzusem scena de nenumărate ori la bunici) şi închizînd ochii începea să toarcă sau chiar să sforăie, Maie intra în alertă. Uitîndu-se mereu la acele pendulului, cînd apărea din nou Magda, o întreba scurt, aproape bruscînd-o:

— Magda, ce e azi?

Magda se oprea, surprinsă nu atît de întrebare, cît de tonul neobişnuit, amenințător. Spunea nesigură:

— Azi e miercuri!

— Cum miercuri? Şi de ce taci?

Se întorcea spre noi cu reproş, cu cel mai sincer reproş:

— Copii, de ce nu-mi spuneți că e miercuri? Doar ştiți că miercurea am oră de consultație. Trebuie să-mi iau tensiunea şi să văd, să-l rog pe doctor să-mi prescrie altceva pentru somn.

Se ridica, îşi lua poşeta, bastonul şi traversa sufrageria fără grabă. Foarte ciudat mi se părea un lucru: cînd stătea la masă, Maie părea tînără. Ochii ei negri şi foarte luminoşi, fruntea înaltă, fără nici o cută, obrajii rumeni (rumeni de la natură) nu trădau nici cel mai mic semn de bătrînețe. Însă dacă se ridica, mersul legănat,ca de rață, sau bastonul în care se sprijinea cu nădejde, o îmbătrîneau cu o sută de ani. O urmăream cu un simțămînt de îngrijorare şi mă gîndeam că ar trebui să-i duc poşeta sau

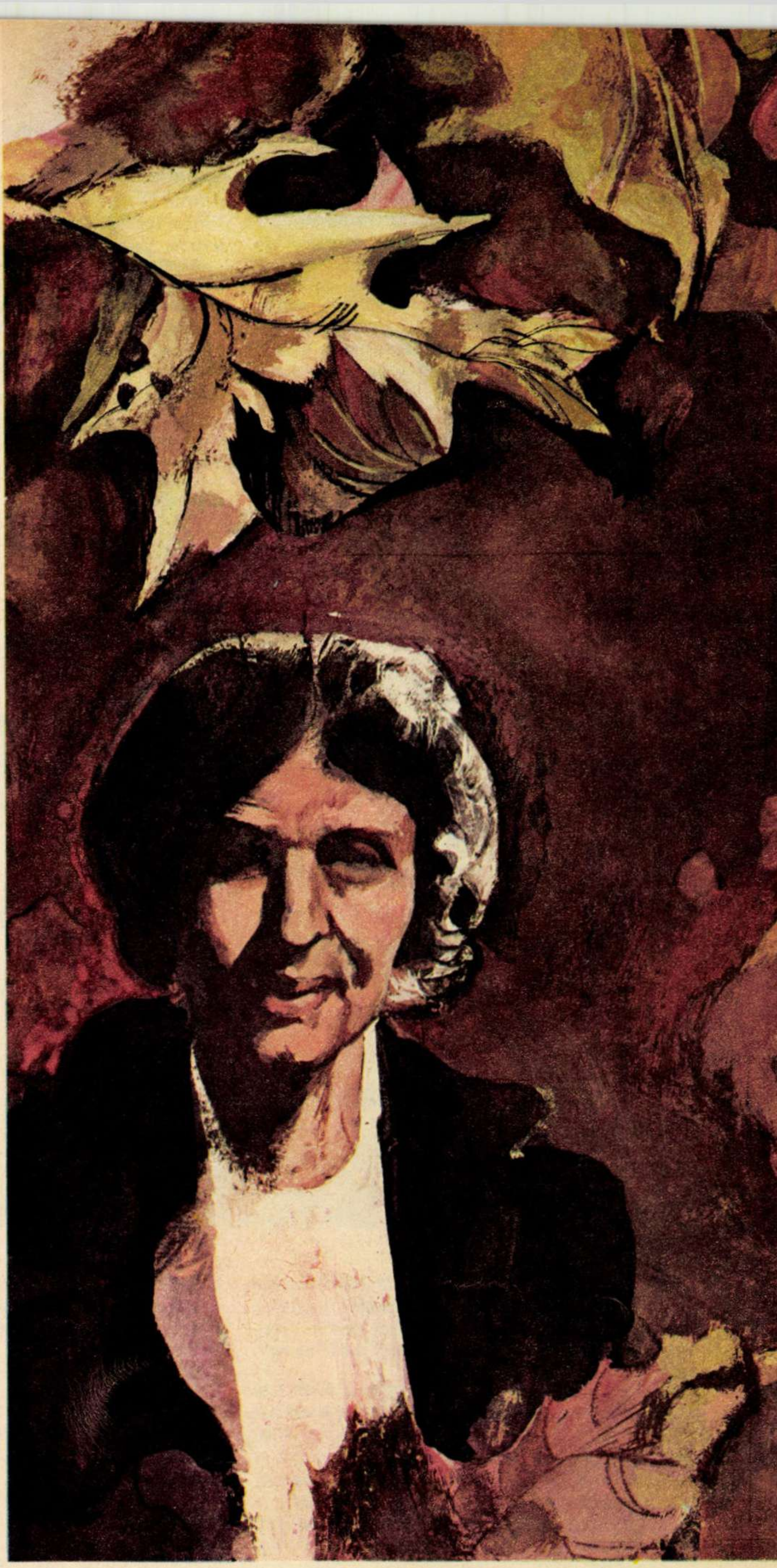

DESEN: POMPILIU DUMITRESCU

La start- SPORTURILE TEHNICE

Profitînd de frumoasele zile de duminică, oferite cu generozitate de această toamnă mai blîndă decît altele, sute de pionieri și școlari din întreaga țară, pasionați de sporturile tehnice, au organizat numeroase întreceri — unele de mai mică, altele de mai mare anvergură, după posibilitățile locale — dovedindu-și, în fața a mii de spectatori priceperea, îndemînarea, curajul și dîrzenia în mînuirea mașinilor și aparatelor în lupta pentru laurii învingătorilor.

CAREI

O COMPETIȚIE TRADIȚIONALĂ

Pioniera Camelia Pereni, din Carei, ne-a trimis o scrisoare concisă, dar edificatoare, în care ne informează despre desfășurarea celei de a IV-a ediții a tradiționalului concurs de carturi dotat cu «Cupa eliberării orașului Carei», competiție la care au participat cei mai buni piloți de la Casele pionierilor din localitate, precum și din orașele Bistrița, Baia Mare și Satu Mare. Evoluția acestora în cele două probe — de viteză și de îndemînare, la două categorii de motoare — «Mobra» și «Carpați» a oferit numerosului public clipe emoționante, de încîntare și chiar de... suspans. Cei mai buni viteziști s-au dovedit a fi *Leonida Rus* din Bistrița și *Viorel Pereni* din Satu Mare la «Mobra» și, respectiv, la «Carpați», iar la îndemînare *Felicia Sucean* o fată din Bistrița) și Iosif Svarczkof din Baia Mare . Mult rîvnită cupă a fost cîștigată de echipa Casei pionierilor din Bistrița, care «s-a comportat foarte bine la această ediție».

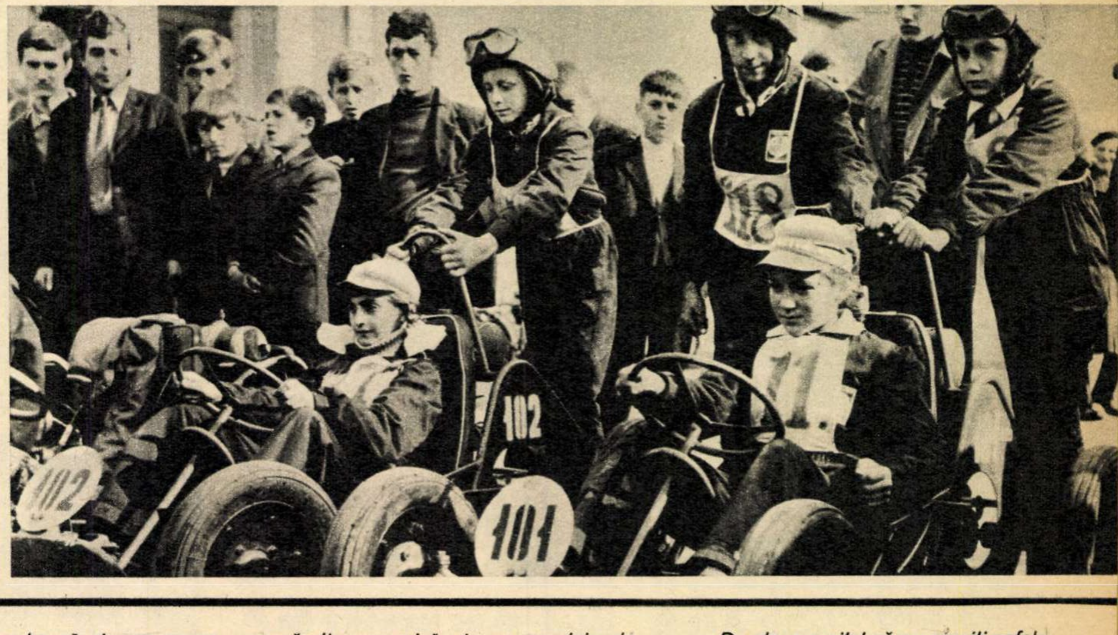

CRAIOVA

ȘI LA SOL, DAR ȘI-N VĂZDUH

La Carei, întregul concurs s-a desfășurat numai la sol. La Craiova însă (după cum ne informează subredacția revistei «Cutezătorii» din această localitate) și solul și văzduhul au fost folosite în egală măsură. Solul (mai precis pista de pe stadionul orașului) de către micii piloți de la Casa pionierilor, văzduhul de către colegii lor de la cercul de aero-racheto-modele. Și totul a decurs cît se poate de bine și de frumos, spre încîntarea și bucuria tuturor — și-a concurenților, și-a spectatorilor, care umpleau tribunele. O excepție de la regulă a existat, totuși; toți cei nouă campioni — *Gheorghe Ștefania, Gabriel Busu, Narcis Butoi, Emil Vlădoianu, Costel Năstășelu, Ion Băzăvan, Alexandru Moraru, Marian Cristea* și *Marian Putere* — au fost numai băieți. Ceea ce ne face să credem că aici, la Craiova, spre deosebire de alte localități, fetele nu prea agreează sporturile tehnice. Oare acesta să fie adevărul?

GURAHONT

VÎNĂTOARE DE VULPI

Deși sezonul de vînătoare nu se deschisese încă, un grup de pionieri de la Liceul din Gurahonț i-au invitat pe cei mai buni «vînători» din Arad, Birchiș, Macea și Cuied și au pornit, împreună, pe dealurile din împrejurimi după... vulpi. După vulpi... tranzistorizate, cu «arme» așișderea. Și (așa cum ne informează Horia Truță de la Consiliul județean Arad al Organizației pionierilor) umblînd și alergînd cîteva ceasuri bune, pînă la urmă cei mai îndemînatici și mai norocoși s-au dovedit localnicii *(Rodica Moț, Marinela Lupei, Vasile Costea și Sorin Groza)* care au și cîștigat prima ediție a Cupei «Laurii Zarandului».

După terminarea acestei pasionante partide de vînătoare, toți participanții au făcut o frumoasă excursie (oferită de gazde) pe valea Crișului Alb.

C. DIACONU

---

măcar să-i ofer brațul să se sprijine. Însă nu aveam curaj să mă apropii. O urmăream de la distanță. Strada, paralelă cu aceea pe care locuia unchiul Alexandru, era umbrită de castani. Coroanele înalte ale castanilor erau aurii, aurii erau și razele soarelui. Maie își descheia pardesiul și înainta prin potopul acela de aur. Frunze mari se desprindeau în răstimpuri fără să fi fost smulse de vînt. Nu se simțea nici cea mai vagă adiere, frunzele se desprindeau singure și Maie întindea mîna doar să le culeagă. Strada nu dădea în altă stradă, se oprea la poarta unui parc. Cu brațele încărcate de frunze mari și aurii, Maie intra în acel parc. Eu o urmăream pe aleile cam întortocheate, parcul era mic, avea alei puține, avea și cîteva bănci, dar Maie aproape nu le vedea. Trecea pe fiecare din aleile parcului și se oprea să respire puțin, sprijinindu-se cu spatele de trunchiul neted al unui platan. La doi pași de platan era și o bancă, dar ea nu se așeza niciodată pe bancă.

Ieșea din parc pe o altă poartă. Lăsa frunzele să-i alunece din brațe, își oprea numai una sau două și intra în vacarmul unei străzi cu magazine multe, cu tramvaie, cu autobuze, cu valuri compacte de pietoni. Se lăsa prinsă și purtată de acele valuri cu încîntare, cu voluptate chiar. Uitînd să mai folosească bastonul, adică uitînd să se mai sprijine în el (îl purta așa cum și-ar fi purtat umbrela), Maie traversa strada de cîte două și trei ori, se oprea în fața vitrinelor mari în care se răsfățau mătăsuri, stofe, bijuterii, obiecte de uz casnic, nu lăsa să-i scape nici o vitrină, intra și în magazine, se lăsa purtată de valurile de cumpărători, trecea de la un raion la altul, curioasă să vadă totul, să întrebe de mărfuri care nu erau expuse în vitrine sau în rafturi, să se lase ispitită de o pereche de pantofi, de o pălărie frumoasă, de o vază din ceramică, de un serviciu de cafea, spre care îndrepta vîrful bastonului cerînd să le vadă, să le încerce, să le pipăie și să le lase apoi fără cea mai vagă umbră de regret, dimpotrivă îndepărtîndu-se mulțumită de parcă le-ar fi cumpărat sau ar fi dat dispoziție să i le împacheteze, ea trebuind doar să treacă pe la cassă cu bonul de plată. Cam la jumătatea acelei străzi îi aținea calea o cofetărie cu grilaj alb și cu mese elegante, puse pînă spre mijlocul trotuarului. Maie se oprea și se uita cu atenție de parcă ar fi vrut să descopere pe cineva cunoscut. Dacă zărea o masă liberă, se grăbea s-o ocupe, să se instaleze cît mai comod și apoi să privească trecătorii. Nu consuma nimic. Spunea fetei care venea să ia comanda că așteaptă o cunoștință, că numai după aceea o să ceară două cafele turcești.

— Nu servim decît filtru, spunea fata.

Maie zîmbea:

— Da, da, am uitat că nu serviți cafele turcești. O să iau altceva, dar nu acum. Cînd vine persoana pe care o aștept.

Aștepta, fără să dea semne de nerăbdare, privind strada calmă, relaxată, mulțumită. Uneori, aveam senzația că persoana pe care o aștepta Maie era din alt timp, din timpul acela îndepărtat pe care și-l amintea mereu. După o jumătate de ceas se ridica. Fata care-i luase comanda se apropia repede:

— Plecați?!

Maie spunea cu regret:

— Da, persoana pe care o aștept întîrzie. Și eu nu mai pot să rămîn.

De la cofetărie Maie se îndrepta pe străzi tot mai liniștite spre casă. Eu continuam s-o urmez de la distanță. Nimeni nu știa că nu merge la policlinică. Numai eu îi cunoșteam secretul, dar nu-l dezvăluiam nimănui. Așteptam ziua de miercuri cu nerăbdare, cu febrilitate. Pentru că plimbările cu Maie erau cele mai frumoase plimbări ale mele.

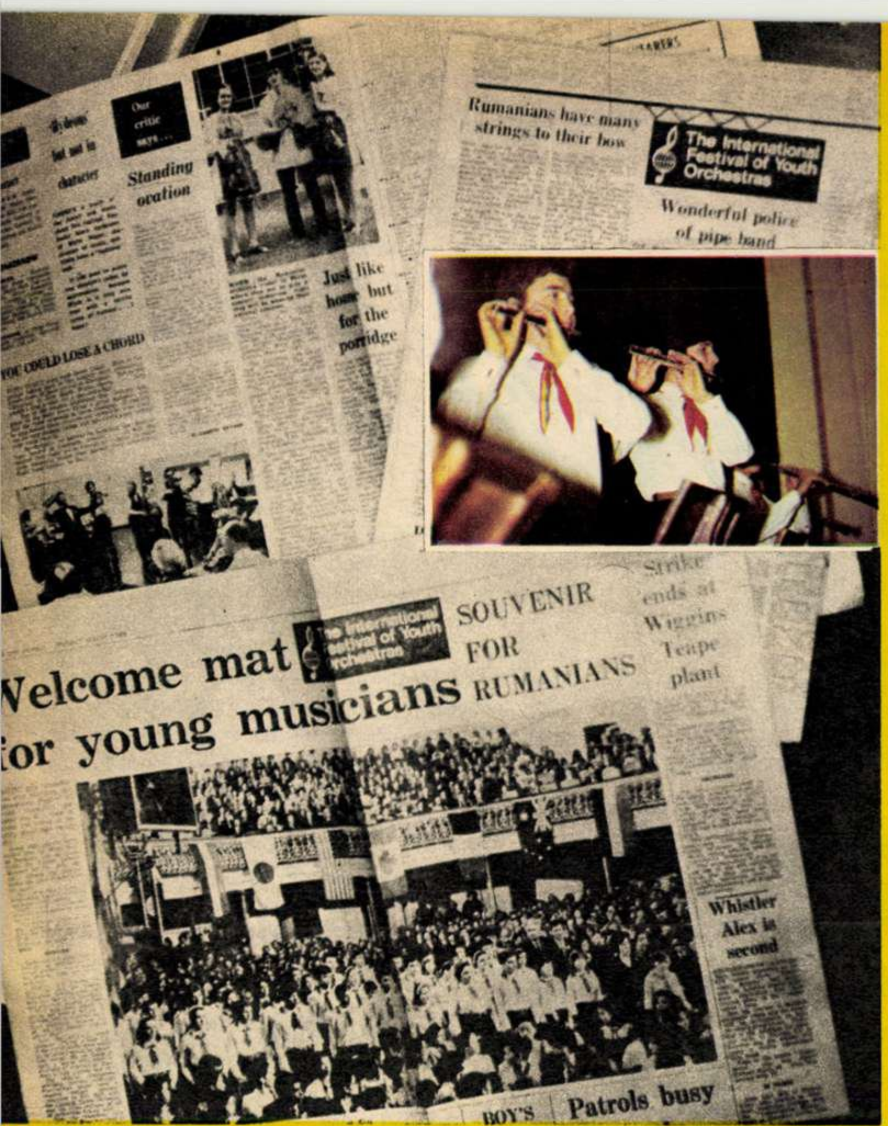
Rumanians have many strings to their bow
The International Festival of Youth Orchestras
Wonderful police of pipe band
Standing ovation
Just like home but for the porridge
YOU COULD LOSE A CHORD
Welcome mat for young musicians
SOUVENIR FOR RUMANIANS
Strike ends at Wiggins Teape plant
Whistler Alex in second
BOY'S
Patrols busy

SUCCESUL ORCHESTREI PIONIERILOR ROMÂNI, OGLINDIT ÎN PRESA ENGLEZĂ

«...După începutul uluitor al germanilor, părea îndoielnic că vreo altă orchestră s-ar putea ridica la nivelul strălucitei lor interpretări. Românii au dovedit însă că asemenea îndoieli sînt neîntemeiate. Va trebui, în curînd, să căutăm sau să inventăm adjective capabile să exprime sentimentul de miraculos încercat, văzînd ceea ce s-a realizat aici.

Ei au interpretat bucăți din Purcell și Händel într-o asemenea manieră, încît au dat acestei muzici o nouă vigoare, o nouă viață... Au interpretat atît de viguros Suita «Karelia» de Sibelius, de parcă toată viața și-ar fi petrecut-o în sumbrele păduri ale Finlandei... Se pare că aici se dezvoltă soliști de o mare distincție. Primul corn (Marc Alexandru) a dovedit în interpretarea lui Sibelius o puritate de ton care îi garantează oricînd un loc în marile orchestre...

(Glasgow Herald 10.VIII.1973)

«...Aseară, sub bagheta dirijorilor Mihai Guttmann și Leontin Chișu a fost rîndul Orchestrei simfonice a pionierilor din Cluj să se bucure de binemeritatele aplauze ale unei săli pline pînă la refuz. Orchestra pare a fi mai tînără decît majoritatea celorlalte orchestre, dar această observație se bazează mai mult pe date vizuale decît pe cele auditive. Formația posedă o neobișnuit de puternic secție de coarde, beneficiind de un vast registru, de la tonuri strălucitoare și deschise, potrivite suitei de Purcell, pînă la cele bogate și sonore cerute de partea corală a baladei din suita Karelia...

În Dana Borșan orchestra a avut o foarte talentată solistă pentru Rondoul pentru pian și orchestră de Mozart. Este de remarcat extrem de rarul ei dar de a evidenția în părțile cu nuanțe mai sumbre, o autentică profunzime de simțire mozartiană...»

(The Presa and Journal, Saturday, 9.VIII.1973)

PRETUTINDENI TRĂIESC COPII

Ambasadori LA 14 ANI

Dans popular scoțian

(URMARE DIN PAG. 2)

transmis, în direct, de televiziunea engleză, s-au făcut înregistrări pentru radio pentru editarea unor discuri. La Aberdeen formația noastră a fost primită de lord John Smith, primarul orașului.

De altfel, peste tot copiii noștri, prin întreaga lor comportare, au stîrnit admirație și apreciere, fiind înconjurați cu multă dragoste și simpatie. În același timp concertele susținute de noi au contribuit la cunoașterea directă a felului în care școala muzicală românească se preocupă de îndrumarea și educarea tinerelor talente.

PENTRU UN INTERPRET, MUZICA TREBUIE ÎN PRIMUL RÎND SIMȚITĂ

Tovarășul Mihai Guttmann, profesor la Școala de muzică, se ocupă de mulți ani de educația muzicală a copiilor de vîrstă pionierească.

— Într-una dintre publicațiile engleze se aprecia că orchestra pionierească din România a dat o interpretare strălucitoare bucăților alese. Că modestia și degajarea cu care au cîntat ascund mari capacități interpretative.

— *În comparație cu reprezentanții celorlalte țări, copiii noștri erau mult mai mici ca vîrstă.*

După părerea mea, copiii trebuie să învețe numai creații muzicale pe care le pot înțelege și simți la vîrsta lor. Numai astfel muzica își poate împlini adevărata menire, de a oferi bucurie și desfătare atît interpretului cît și auditoriului...

— După cîte știm, v-ați preocupat îndeaproape de pregătirea turneului. Ce v-a preocupat mai mult în cadrul acestor pregătiri?

— *Înainte de toate, șlefuirea sensibilității orchestrei, încît fiecare interpret să înțeleagă, să simtă ceea ce cîntă. În al doilea rînd sporirea rezistenței, ca să-i zic așa. Prezența pe scenă, timp de o oră și jumătate, cu instrumentele în mînă, starea permanentă de atenție încordată nu sînt lucruri ușor de realizat, mai ales la vîrsta de 12—13 ani. Dacă mai adăugăm și tracul, greu de învins, teama de a nu greși în fața publicului, e lesne de înțeles de ce este atît de necesară această călire. Interpretarea muzicii nu este numai o activitate intelectuală, ci și una fizică, pe lîngă o sensibilitate deosebită e nevoie și de efort, și efortul presupune disciplină.*

Cînd i-am transmis felicitări pentru succesul binemeritat, tovarășul Leontin Chișu, directorul Școlii de muzică din Cluj, a ținut să precizeze:

— *Invitația la festival n-a fost, într-adevăr, întîmplătoare. În școala noastră, orchestra simfonică pionierească există de mulți ani. Ea a cîștigat de altfel, și concursul pe țară al școlilor de muzică. La acest concurs am fost audiați de către unul dintre organizatorii festivalului internațional din Marea Britanie, care apoi ne-a și invitat. Desigur, între activitatea muzicală cotidiană din școală și un astfel de concert, prezentat la o întrecere internațională, există o mare deosebire. Invitația ne-a parvenit în ianuarie; de atunci s-a muncit intens. Ar fi greu de spus cîte ore am petrecut cu repetițiile, cu șlefuirea individualității fiecărui instrument. Și în timpul vacanței am lucrat cu toții — copiii, conducătorii orchestrei, ceilalți profesori ai școlii — în medie cîte opt ore pe zi.*

CE SPUN TINERII «AMBASADORI» AI MUZICII ROMÂNEȘTI?

MELINDA OKOS (concert-maistrul orchstrei):

Am trăit nenumărate întîmplări! Muzica a fost însă mai presus de toate... La Londra am cîntat într-un parc, sub o «cochilie» uriașă construită pe malul unui lac. Am fost ascultați aici de peste zece mii de oameni.

Cu alți treisprezece colegi am fost selecționată în componența orchestrei internaționale. Am cîntat împreună cu muzicieni minunați, iar la pupitru am avut un dirijor de renume mondial...

M-au impresionat profund minutele petrecute la Westminster, lîngă mormîntul lui Händel și Purcell, a căror muzică o cînt. A fost minunat să văd aievea clădirile, monumentele, despre care am aflat din lectură sau din cele învățate la istorie.

Imagine din Aberdeen

MUREȘAN SIMONA:

Festivalul din Anglia s-a desfășurat sub motto-ul «Îmbrățișați-vă, popoare», avînd ca idee de bază înfrățirea tinerilor muzicieni de pe toate meridianele, prin limbajul muzicii.

Prin succesul obținut în acest turneu, orchestra noastră a demonstrat că România este o țară în care există o mare grijă pentru afirmarea tinerelor talente, că în viitorul apropiat se va înălța și mai sus pe cele mai înalte culmi ale progresului și ale artei.

MUREȘAN IULIANA:

Făcînd această călătorie în Anglia, asistînd la concertele susținute de celelalte orchestre, am ajuns să cunosc multe lucrări ale unor compozitori mai mult sau mai puțin cunoscuți. Am auzit multiple stiluri de interpretare, diferite moduri de a reda ceea ce a vrut să exprime compozitorul.

IUDIT BENKÖ:

Aberdeen-ul e vestit și pentru numeroșii săi pescari. De acest lucru ne-am convins în seara în care peste 1200 de tineri și copii, cu o bună poftă de mîncare, am fost invitații asociației pescarilor din localitate, la o cină pescărească. N-aș fi crezut niciodată că peștele poate fi pregătit în atîtea feluri gustoase...

MAGDAȘ MARILENA:

Acest turneu a constituit încă o dovadă că la noi, în România nu se face orice muzică, ci o muzică de înalt nivel artistic. Prin succesul nostru, repurtat în fața a sute de spectatori străini, în sala de concerte a Music Hall-ului, am dovedit că, deși sîntem mici, simțim muzica și sîntem urmașii demni ai marilor noștri muzicieni. Am înțeles că ea este graiul comun de înțelegere al tuturor oamenilor din lume.

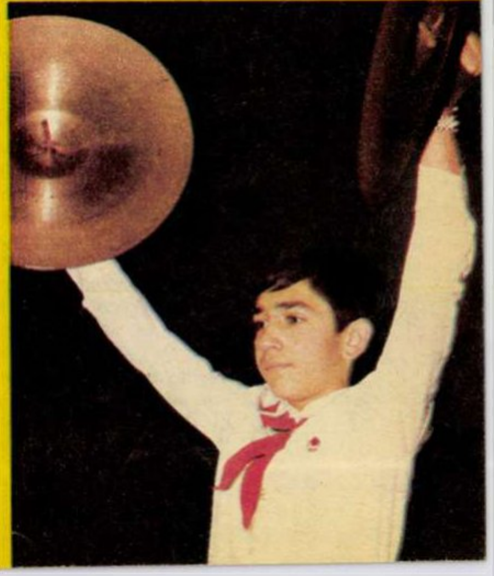

JURNAL DE LECTURĂ

de **GEORGE SORIN MOVILEANU**

Încrezător în posibilitățile pe care le oferă reportajul și, în general, publicistica celui ce-și propune să înfățișeze direct, nemijlocit, realitățile sociale și umane definitorii pentru prezentul socialist al țării, Pop Simion apelează adeseori la mijloace specifice de investigație și de expresie, ceea ce denotă nu numai o trăsătură distinctivă a personalității sale scriitoricești, ci și o concepție fermă despre menirea propriei sale profesiuni. De altfel, mărturisindu-și intenția de a reveni de-a lungul Paralelei 45 — acea «fierbinte osie de țară» căreia i-a consacrat pînă acum două cărți de reportaj — scriitorul își exprimă încă din primele pagini ale noului său volum «Civica» (apărut în Editura«Albatros»),credința că în acest perimetru «în care se concentrează, simbolic vorbind, toate energiile naționale» ochiul atent și sensibil al reporterului poate surprinde «marca de valoare a noilor realități, dimensiunea umană a metamorfozelor, fenomenul de continuitate și împlinire în matricea anterioarelor stadii, din care izvorăște ziua de AZI, curgînd în cea de MÎINE, asemeni unui arbore falnic».

Am ținut să citez pe larg aceste cuvinte ale autorului pentru că ele ne explică în bună măsură de ce Pop Simion consideră «Civica» nu atît un epilog al cărților anterioare, ci mai mult o posibilă prefață a cărții următoare din seria celor dedicate Paralelei 45. Într-adevăr, încercînd să configureze printr-o suită de imagini sintetice intervalul parcurs de țara noastră pe drumul construirii socialismului și comunismului, însemnările cu caracter eseistic și publicistic grupate în cele patru cicluri ale volumului de față — cicluri sugestiv intitulate «Cetate», «Om», «Opinie», «Vis» — alcătuiesc un tot unitar, armonios conceput, investit cu o semnificație și cu o finalitate aparte. Și aceasta nu numai datorită valorilor stilistice proprii scrisului lui Pop Simion ci, mai ales, atitudinii pe care o degajă. Dedicat «clipei, omului și țării», volumul lui Pop Simion reprezintă astfel un cald și emoționant omagiu adus României de astăzi în preajma măreţului jubileu al celor trei decenii cît va însuma — în vara anului viitor — vîrsta ei cea nouă.

La uneltele reporterului apelează și Mihai Negulescu în volumul pe care Editura «Ion Creangă» i l-a publicat recent în «Biblioteca contemporană». «Arcul de miazănoapte» este însă cartea unui reporter-poet, pasionat de frumusețea ținuturilor din nord, în care — mai mult parcă decît în oricare alt colț de țară — istoria se îngemănează organic cu prezentul, iar tulburătoarele tradiții și obiceiuri transmise din generație în generație prind astăzi o nouă și vibrantă strălucire.

Din milenara vatră a Oașului, «pămînt al poeziei» — cum o numește autorul — dar o poezie aspră, plină de ritm și de culoare pînă în Țara lui Pintea, acel viteaz haiduc maramureșean a cărui luptă pentru dreptatea năpăstuiților a rămas vie — prin baladă — în memoria oamenilor, și de aici în Țara de sus a Moldovei, tărîm mirific al legendarului descălecat și al întemeierii de țară, cît și al faptelor de arme și al impresionantelor ctitorii ale lui Ștefan cel Mare, autorul ne conduce pe un emoționant itinerar al prefacerilor înnoitoare.

Odată cu «nevăzutele minutare de pe cadranul Carpaților» parcurgem un adevărat arc geografic bogat în locuri pitorești, cu oameni mîndri și încrezători în forțele lor, care știu să doboare și să prelucreze lemnul pădurilor, să scoată din adîncuri minereuri sau să culeagă, în lumină, roadele pămîntului, dar și să își tălmăcească în vers, în dans sau în cîntec cele mai intime gînduri și sentimente.

Derulînd imagini ce sugerează farmecul neasemuit al peisajului, descriind dansul viguros al oșenilor sau transcriind versuri de o mare frumusețe desprinse din tezaurul de valori folclorice creat pe aceste meleaguri, vorbindu-ne despre confruntarea permanentă a omului cu natura, cît și cu sine însuși, autorul ne îndeamnă la drumeție, la o mai bună cunoaștere a «arcului de miazănoapte» al țării.

Sînt sigur că după ce veți întoarce ultima filă a cărții veți urma și voi acest îndemn, pornind — cu fapta sau cu închipuirea — spre Certeze sau spre Bixad, spre Baia Mare sau Baia Sprie, spre culmile mai puțin umblate ale Călimanului și Rarăului, «descoperind cu pasul și cucerind cu inima» — asemenea entuziaștilor cutezători din echipajele «Arcașii lui Dragoș» și «Getica I», cîștigători în anii trecuți ai concursului «Busola de aur» — «un întreg colan de bogății etnografice, de poduri și rîuri, de case și drumuri, deasupra cărora pretutindeni se naște și dăinuie un suflet secular», sufletul acestui popor, animat de sentimentul plenar al dragostei pentru frumusețile, bogățiile și demnitatea patriei sale.

Cea de a treia carte pe care v-o recomandăm în rubrica noastră a apărut în colecția «De la 5 la 9», colecție prin care — reunind între copertile aceluiași volum scrieri ale unor autori români și străini «despre curaj și romantism, despre universuri contemporane și mereu noile fețe ale timpului nostru, despre ieri, azi și mîine» — Editura«Albatros»încearcă să vă ofere lecturi pasionante și instructive. Așa ne apare și volumul de față — intitulat «Semafor în timp» — în cuprinsul căruia se conturează o interesantă retrospectivă literară, pornind de la evocarea luptei comuniștilor și muncitorilor ceferiști din februarie 1933 și ajungînd la imaginea de astăzi a vieții și muncii celor ce-și desfășoară activitatea pe artera vitală a Capitalei, care a fost și este Calea Griviței.

Sub semnăturile unor condeie reprezentative ale literaturii noastre, folosindu-se stiluri și modalități artistice distincte — de la proza de ficțiune (Eugen Barbu, Nagy Istvan, Radu Tudoran), la reportaj și publicistică (Alexandru Sahia, G. Călinescu, Geo Bogza, Brunea-Fox, Romulus Rusan) sau evocare (Ion Bănuță) — aflăm pagini expresive de autentică istorie, impresionante atît prin dramatismul reconstituirii uneia dintre cele mai importante bătălii duse de clasa noastră muncitoare, cît și prin surprinderea în profunzime a transformărilor revoluționare care s-au produs de atunci și pînă astăzi. «Imaginile suprapuse» pe care le urmărim în timp subliniază ideea pe care o relevă și Geo Bogza, cu forța de sugestie a simbolului, atunci cînd, aducîndu-și aminte de cireșul înflorit,rămas ca prin minune întreg între ruinele care acopereau în aprilie '44 Calea Griviței, precizează că el n-a dispărut în acea primăvară a dezastrelor, ci «s-a transformat în acest uriaș și puternic copac al vieții omenești, al noii vieți de pe Grivița».

Mer

Situația resurselor energetice ale planetei constituie o preocupare majoră, în numeroase țări se întreprind diferite măsuri vizînd economisirea și mai buna lor gospodărire. Potrivit unor statistici, cererea mondială de energie s-a dublat în fiecare deceniu. Ori, o serie de resurse energetice de care dispune omenirea sînt limitate. Pe măsură ce edificiul industriei moderne se înalță și se extinde, sînt necesare cantități de energie tot mai importante. În fața creșterii vertiginoase a consumului, s-a născut firesc întrebarea: cît timp va mai dispune planeta noastră de rezerve de combustibil? Răspunsul pe care l-au dat specialiștii arată că ele sînt epuizabile. De aceea, pe lîngă măsurile de economisire, în lume au loc dezbateri privind descoperirea și punerea în valoare a unor noi surse de energie ca și revitalizarea unor resurse aproape neglijate. Se preconizează reorientarea spre așazisele surse «clasice», cum ar fi cărbunele, dar și spre surse «noi» ca atomul, energia solară și altele.

De-a lungul civilizației, geniul uman s-a dovedit întotdeauna capabil de a găsi soluțiile cele mai potrivite pentru a rezolva problemele ridicate de progresul neîntrerupt al omenirii.

În paginile de față, ca și în altele care vor urma, ne propunem să discutăm despre felul în care omul a reușit să descopere și să folosească diferitele resurse de energie ale planetei.

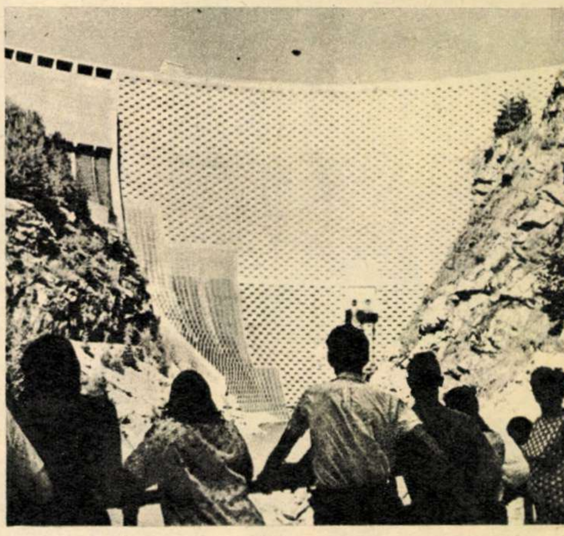

AURUL ALB

Dacă urmărim întreaga dezvoltare a societății omenești, din cele mai vechi timpuri și pînă astăzi, desprindem printre altele că ea a fost determinată și de o neîntreruptă creștere a izvoarelor de energie pe care omul le-a descoperit și le-a pus în slujba sa.

La începutul existenței sale, singura sursă de energie utilizată de om, în raporturile sale cu natura înconjurătoare, a fost forța brațelor. După ce cucerește focul, el descoperă și folosește energia inepuizabilă a vîntului și a apei. Dar, pentru a putea utiliza energia apei a fost nevoie să inventeze roata de apă,cu ajutorul căreia și-a irigat mai întîi ogorul. Aceeași roată l-a ajutat, mai apoi, să folosească apa în acționarea ferăstraielor, a morilor și a mașinilor de tors. Despre diferitele tipuri de mașini și aparate hidraulice din Grecia antică găsim date ample în scrierile lui Heron.

Tot din timpuri străvechi,omul și-a dat seama de continua mișcare a apei mărilor și oceanelor. Puterea valurilor mării a fost multă vreme privită de el cu teamă. Neputînd să le îmblînzească a reușit doar să se apere împotriva lor prin diguri ocrotitoare. În schimb el și-a îndreptat privirile spre o altă forță a mării — fluxul și refluxul.

Este interesant de menționat că, atît pe coasta europeană a Oceanului Atlantic cît și pe coastele Canadei și Chinei, existau,încă în evul mediu mori,care utilizau energia mareelor. Morile pentru măcinatul grîului și a pietrei de var utilizau micile golfuri de la țărmuri, barate prin diguri în dosul cărora apa era acumulată în perioada fluxului și apoi folosită ca forță hidraulică în timpul refluxului.

În secolele XVI și XVII, roata de apă constituia princi-

idianele energiei

alul mijloc pentru producerea energiei în industrie.

Spre sfîrșitul secolului al XVIII-lea omul descoperă uterea aburului care revoluționează industria și ransporturile. Nu trec nici o sută de ani și este descoperiă energia electrică. De acum, energia hidraulică a ursurilor de apă este folosită aproape în exclusivitate entru producerea energiei electrice.

În evaluarea rezervelor de energie, omul urmărește să etermine cantitatea de energie electrică ce poate fi bținută prin amenajarea de centrale hidroelectrice. stăzi omenirea se află în posesia unor date exacte asupra debitelor și căderilor cursurilor de apă. Multă vreme Africa a fost considerat continentul cel mai bogat în resurse hidroenergetice. Din studiile efectuate rezultă însă că, în prezent, Asia este continentul care dispune de cel mai mare potențial hidroenergetic (de aproape două ori mai mare ca cel al Africii). Dar centralele hidroelectrice, care transformă energia apei în energie electrică sînt răspîndite pe întreaga planetă. Odată cu amenajarea cursurilor de apă din numeroase țări s-a realizat pe lîngă obținerea energiei electrice și satișfacerea cerințelor de apă ale altor folosinte ca:

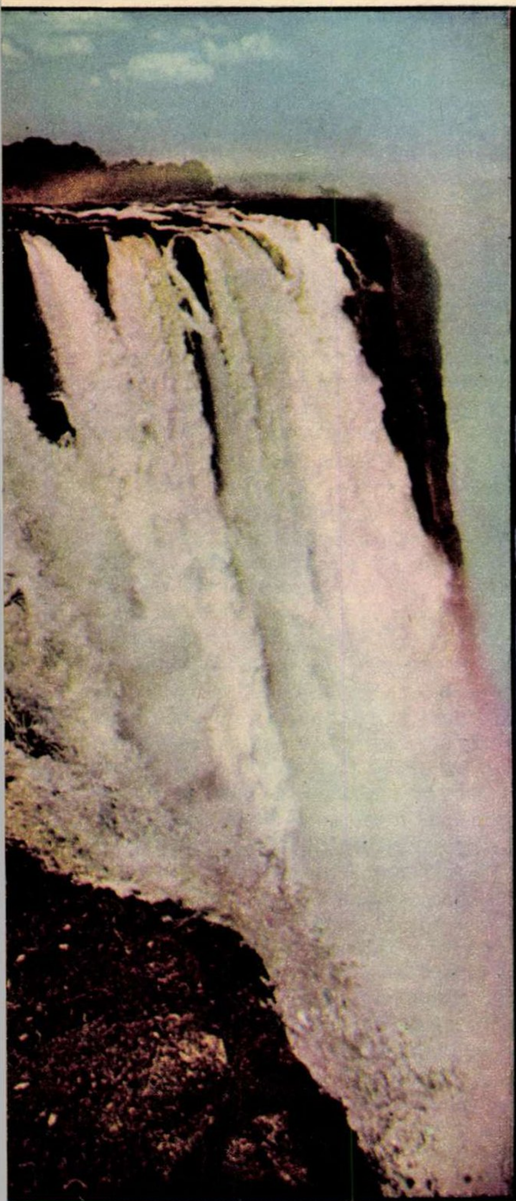

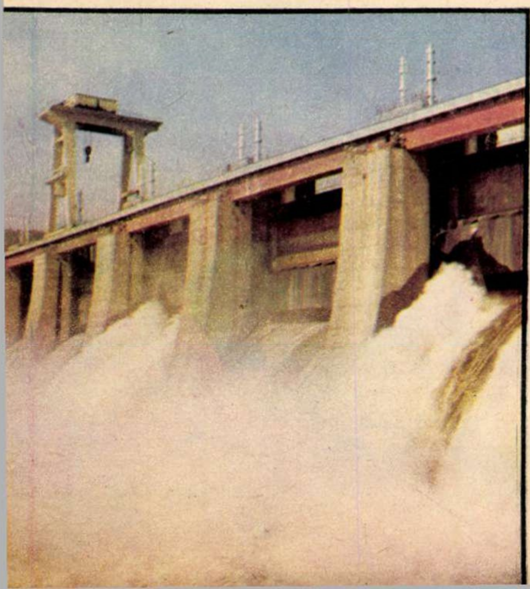

irigații, alimentări cu apă industrială și potabilă, îmbunătățirea condițiilor de navigație, combaterea unor efecte dăunătoare ale apelor (viiturile). Hidroenergetica constituie în general elementul dinamic care a activizat dezvoltarea unor regiuni înapoiate, asigurînd apa și energia, elemente strict necesare unei dezvoltări economice.

Cu toate că astăzi sînt cunoscute imensele cantități de energie ce se ascund în cursurile de apă ele nu sînt folosite decît într-o mică proporție (15—20 din potențialul mondial economic amenajabil).

Europa este unul dintre continentele în care resursele hidroelectrice au fost amplu valorificate, care asigură pe lîngă folosirea la maximum a resurselor lor hidroelectrice și navigația, irigațiile etc. Amenajările hidroelectrice existente în lume transformă energia hidraulică a cursurilor de apă (prin intermediul turbinelor hidraulice) în energia mecanică, care activează generatoarele ce produc energie electrică. Schemele de amenajare a rîurilor sînt de două tipuri fundamentale: amenajări-baraj și amenajări în derivație.

Sistemul hidroenergetic și de navigație Porțile de Fier reprezintă un exemplu tipic de amenajare tip baraj. Dispoziția construcțiilor este simetrică: un baraj deversor în mijlocul fluviului continuat de două centrale, una lîngă malul românesc, cealaltă lîngă malul iugoslav și cîte o ecluză de navigație de o parte și de alta. Debitul mare al Dunării (5 520 metri pe secundă) și căderea importantă ce se poate realiza — între 19,20 și 34 m — face ca această amenajare, prin parametrii săi energetici, să fie una dintre cele mai importante din lume.

Însemnătatea covîrșitoare a apei, ca element component al planetei, rezultă din proporțiile pe care acest element le are, ca volum, pe suprafata Pămîntului. Oceanul planetar deține 95% din totalul de apă al globului, adică 1 330 milioane de kilometri cubi. Aceste nesfîrșite întinderi de apă — ale mărilor și oceanelor se află într-o continuă mișcare, într-o direcție sau alta, în sens vertical sau orizontal, cu o intensitate mai pronunțată sau mai redusă.

Una din cele mai interesante și impunătoare mișcări ale apei mărilor și oceanelor sînt mareele. Ele reprezintă un fenomen general de mișcare a apelor la suprafața Pămîntului. Din cele mai vechi timpuri, navigatorii au observat că există o strînsă relație între maree și Lună. Într-un «Îndrumător maritim» din secolul al XVII-lea se spune despre apele atlantice, că: «la fel ca și florile care se întorc către Soare, tot așa și apele lui se mișcă către Lună și Soare, adresîndu-le un suspin». Cel care a arătat că fluxul și refluxul se datoresc atracției exercitate de Lună și Soare asupra învelișului Pămîntului a fost Newton. Despre forța mareelor cît și despre felul în care omul a căutat să o folosească vom vorbi într-un număr viitor.

ECATERINA ROȘCA

(VA URMA)

Participați la dezbaterea noastră «TINERETUL ȘI ENERGIA».

misterul din insula ALBĂ

ROMAN FOILETON DE

Vasile BĂRAN

CAPITOLUL XII

Am profitat de faptul că Ald, în dorința lui (pentru mine acum cu totul suspectă!) de a lega o prietenie cît mai strînsă cu noi, voia să-i arate nu știu ce lui Eduard și m-am furișat într-o încăpere alăturată care mi-a atras atenția printr-o clipire albăstruie de deasupra ușii semideschise scoțînd la iveală cuvîntul «cabină». Și astăzi cînd se pronunță acest cuvînt văd, deodată, înălțîndu-se în jurul meu cele patru ziduri ale unei camere fără ferestre, luminată prin tavan de o placă fosforescentă care mă stingherește și acum prin înălțimea-i excesivă ca de cupolă de castel, cu pereții ei înnegriți de un fel de cuptor de uzină, și mă văd acoperit pînă în gît de o puzderie de cuburi colorate ce se pot schimba între ele ca piesele într-un joc de construcție pentru copii. Cuburile acestea, fiecare de altă culoare, avîndu-și ele însele lumina lor, se îmbinau pretutindeni în grămezi ce alcătuiau, împreună cu niște bucăți de stofă și cîteva oglinzi, un fel de canapele scînteietoare. Nu puteam să-mi închipui ce putea fi și la ce folosea «cabina» aceea stranie, dar gîndul m-a dus din nou la băiatul și fetița manechin.

După cîte v-am spus, înțelegeți cît de nerăbdător eram să scăpăm de acest Ald și să stăm de vorbă între noi, mai ales că trecînd pe la terenul de tenis nu mai era nici urmă de slăbănog. Dar Ciutu? În camerele rezervate la micul hotel nu l-am găsit. Ce se întîmplase? Nu cumva fusese răpit? Duba — ne-am uitat — era la locul ei și totuși o voce interioară îmi spunea că prea ne liniștisem în tot timpul plimbării fără să ne dăm seama că intrasem într-o capcană. Presupunerile acestea s-au adeverit. Nu mult mai tîrziu, Tem, slăbănogul, a venit la noi însoțit de Ald. Buzele îi tremurau, aproape că plîngea. Explicația ne-a dat-o Ald:

— Fugiți! Bekon a plecat cu băiatul vostru. Trebuie să-l ajungeți numaidecît.

— Dar duba e aici! i-am spus eu.

— A plecat cu o mașină neagră, a vorbit și Tem, învingîndu-și tremurul.

— Duba rămîne totdeauna aici, a adăugat repede Ald. N-aveți de ce să mai așteptați! Trebuie să-l prindeți numaidecît.

Nici eu nu știu cum am ieșit în față cu pumnii strînși și m-am înfipt în Ald. Era înalt, avea o figură de atlet, m-ar fi putut zdrobi dintr-o mișcare dar, ca și cum s-ar fi temut de mînia mea, Ald s-a dat înapoi cercetîndu-mă atent, cu ochii lui albaștri care pierduseră orice speranță de a-mi impune ceva. S-a mărginit doar să mă roage:

— Te rog să fii calm și să mă asculți. Eu n-am nici o vină, și nici fratele meu. Dimpotrivă, am vrut să vă ajutăm. Dar Tem n-a izbutit. Băiatul vostru a făcut o greșeală. A părăsit compania lui Tem și i-a făcut lui Bekon cîteva fotografii pe cînd ieșise în micul parc din fața casei sale. Nu trebuia. În clipa aceea Bekon s-a simțit urmărit. Acum răzbunarea va fi cruntă!

Am vrut să-l întreb ce legătură era între el și Bekon, cine era și cu ce se ocupa acest Bekon și de ce ne purtase atîta prin pădurea și grădina fermei? Dar Ald nu mi-a mai lăsat timp să-l mai sîcîi. S-a adresat lui Eduard:

— Fă te rog, ce ți-am spus. Să nu treacă de Muntele alb!

Ultimele cuvinte le-a spus cu atîta convingere, încît m-a străfulgerat deodată gîndul că, într-adevăr, acest Ald a vrut să ne ajute, dar că nu mai era vreme pentru explicații. Poate de aceea ne-a și lăsat să vedem atîtea în incinta acelei ferme misterioase. Mi-am amintit de insulă. Ald însuși ne spusese că dincolo de Muntele alb se găsea o insulă, dar că el nu fusese acolo niciodată. «Insula Euforia».

În clipa următoare ne și aflam în mașină, luîndu-ne rămas bun de la Ald și Tem, băiatul acela slăbănog, care încă nu se dezmeticise din întîmplarea prin care trecuse și pe care încercam să mi-o imaginez. Tem, probabil, l-a avertizat pe Ciutu să nu acționeze în nici un fel, să joace tenis împreună ca și cînd acesta ar fi fost singurul lor scop. Dar Bekon a ieșit să vadă apusul de soare și Ciutu nu s-a putut stăpîni.

A încărcat aparatul și l-a fotografiat. Clipa i-a fost fatală. Bekon l-a înhățat fără să se sinchisească de șuieratul lui Tem. Dar care șuier? De ce nu dăduse Tem nici un semnal? Sau nu-l auzisem noi? Mă chinuia gîndul că nu mă lămurisem asupra acestui amănunt atît de esențial totuși în clarificarea relațiilor dintre Ald și Bekon.

Încordat, absorbit, cu o mînă ținînd strîns suportul agățat de ușa mașinii, priveam fix înainte pe șosea (eram acum în față, lîngă Eduard, iar Corina ghemuită pe bancheta din spate, obosită desigur, de atîtea peripeții). Nu era încă noapte, soarele, deși dispăruse, își mai trimitea lumina cumva, de undeva de sub pămînt și mă așteptam ca dintr-o clipă în alta să-l observ pe Bekon cu mașina lui neagră. În starea sufletească în care mă găseam n-aș fi dorit nimic mai mult decît să-l fi avut pe Ciutu cu noi. Ce făcea el în clipele acelea? Dacă Bekon îl schingiuia sau se pregătea să-l arunce în vreo prăpastie? Îmi priveam chipul reflectat în oglinda ovală așezată deasupra volanului și m-am îngrozit de cît de strînsă îmi era fața și cît de vizibil îmi zvîcneau mușchii gîtului. Țipam în mine: «Mai repede Eduard, mai repede!», deși viteza mașinii ajunsese la limită. Și iată, în marginea cîmpiei, lîngă o stîncă, mașina neagră a comis-voiajorului. Oricît ne apropiam de ea nu se produse nici-o mișcare și, o clipă, am avut impresia că fusese părăsită. Dar nu: înlăuntru l-am văzut pe Ciutu, iar undeva, în față, la motor, silueta lui Bekon. Era limpede: motorul își dăduse duhul. Ne făcurăm repede un plan de împresurare, dar planul ăsta nu ne folosi la nimic fiindcă, spre marea noastră surprindere, ne pomenirăm cu Bekon chiar în fața mașinii noastre, răsărit, deodată, în mijlocul șoselei la o distanță de numai cîtiva metri. Eduard frînă brusc și rămase, calm, la volan. Bekon veni alături și îi văzui acum pentru întîia oară fața și ochii albicioși. Era așa cum ne fusese descris în atîtea rînduri numai că mi s-a părut bătrîn. Pantalonii gălbui, de vînător, păreau bazonați numai la un genunchi, dar mai pe urmă mi-am dat seama că erau pătați de ulei. Muncise pesemne multă vreme să-și scoată mașina din pană. Îi ceru lui Eduard să-l ajute. Eduard deschise să iasă și în clipa următoare Bekon, bine legat, aidoma unui sac, ne privea cu ochi de corb captiv așezat în spate, între mine și Ciutu care abia își mai trăgea răsuflarea de emoție. Abia mai tîrziu aveam să aflăm că pana fusese provocată de Ciutu, fiind sigur că Tem avea să ne spună tot ce se întîmplase și că o să-i ajungem din urmă. Bekon nu-i făcuse încă nici un rău, nici nu-i pusese vreo întrebare; părea să nu-l intereseze în nici un fel ce era cu el pe acolo și de ce voise să-l fotografieze. Ba îl îmbiase și cu ceva de-ale mîncării și cu suc de citrice. Atîta doar că ținuse neapărat să-l ducă cu el la Euforia. Tot ce mai aveau de făcut acum, era să ajungem și noi pe insula aceea. Dar asta, după planul lui Eduard, trebuia să se petreacă a doua zi de dimineață. În afară de faptul că era obosit, ar fi fost periculos să ne ducem cu prizonierul noaptea, pe o insulă cunoscută numai de el. La cîteva sute de metri, acoperită de brazi înalți și maiestuoși, se afla o cabană, mai mult o baracă din scînduri cioplite rudimentar. Un adăpost de drumul mare, fiindcă atunci cînd am intrat n-am găsit pe nimeni. Înăuntru erau două bănci lungi și late, ca într-o sală de așteptare, dar care puteau fi foarte bine folosite drept paturi. Pe cărămida ce forma podeaua, o pată mare, neagră, ne sugera să facem focul. După cărbunii rămași, se vedea că-l mai făcuseră și alții și nu cu prea multă vreme înaintea noastră. Lucrul era de înțeles: curenții văilor păreau să se fi întîlnit aici într-un fel de vîrtej aducînd cu ei acel frig de munte care te face să uiți căldura de peste zi. Am hotărît împreună ca înăuntru, pe băncile pe care aveam să le acoperim cu niște pături, să doarmă Eduard și Corina, iar noi, adică eu, Ciutu și Bekon, afară, în corturi, unde puteam să facem și un foc mai serios. Împrejur se găseau lemne uscate, cioturi mari și buturugi, astfel că aerul se încălzi numaidecît. Cortul lui Bekon (pe care îl țineam încă legat, dar numai de mîini) l-am așezat între noi, în așa fel să poată fi toată vremea sub supravegherea noastră. Totuși, să ne putem odihni și noi cît de cît, am convenit în taină (adică fără să știe Bekon) să facem de gardă pe rînd. Mai întîi eu, apoi Ciutu, și spre ziuă iarăși eu.

(Va urma)

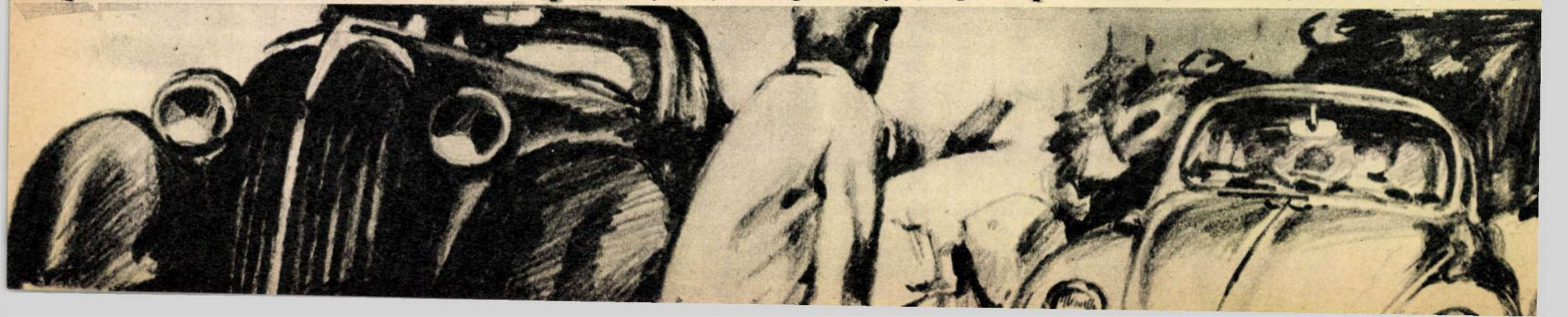

Desen de **VINTILĂ MIHĂESCU**

SĂ POȚI SIMȚI CĂLDURA UNUI GLAS...

Programul de consultație s-a terminat. Am rămas singur în holul din fața cabinetului. I-am urmărit cu privirea pe cei de lîngă mine — bărbați, femei, copii — oameni care pe parcursul cîtorva ore s-au perindat prin fața celui cu care doream să stau de vorbă. I-am văzut plecînd și am avut senzația că descopăr pe figura lor un aer de optimism, de încredere. Despre ei și despre munca omului la care veniseră voiam să aflu mai mult...

Discuția se leagă greu, cu pauze lungi, cu întrebări care își așteaptă răspunsul și replici care întîrzie să vină. Stăm aproape de-o oră de vorbă și, revăzînd însemnările făcute, îmi dau încă o dată seama că nu am reușit să aflu prea mult de la interlocutorul meu: medicul specialist O.R.L., Silviu Solomon. «*Douăzeci de ani de meserie, din care zece în cofo-chirurgie; întîlnirea cu profesorul Dorin Hociotă, unul dintre cei mai reputați specialiști pe scara mondială* (întîlnire pe care doctorul Solomon o consideră ca fiind pentru el de o însemnătate cu totul excepțională); *participarea la sute și mii de operații, întîi ca asistent, apoi ca operator; spitalul... policlinica... bolnavii mei*»

Și odată ajunși aici, invariabil se așterne un moment de tăcere pe care nu reușim să-l depășim. Pentru că medicului comunist Solomon nu-i place să vorbească despre el, despre omul pe adresa căruia sosesc scrisori de mulțumire expediate de oameni din toate colțurile țării. Și totuși...

— Sînteți unul dintre puținii medici de la noi specializați în operații de otoscleroză. În ce constă această operație?.

— *Sînt elevul profesorului Hociotă. El a fost primul care a efectuat, în țară, acest gen de operație, noi toți ceilalți preluîndu-i tehnica operatorie. Boala de otoscleroză constă în blocarea scăriței urechii în fereastra în care trebuie să vibreze. Operația urmărește înlăturarea blocajului osos și înlocuirea scăriței bolnave (nu este întotdeauna nevoie) cu o proteză de material plastic.*

Propoziții scurte, precise, rostite cu un ton aproape sec, sub care se face cu greu simțită emoția, și încordarea, și responsabilitatea și, în final, fericirea ce încununează izbînda. Pentru că după această operație — care durează cîteva ore, și este efectuată *sub microscop*, cu instrumente de finețea firului de păr, pe o suprafață de jumătate de centimetru —, după fiecare operație de acest fel, bolnavul respectiv își recapătă imediat auzul. Oameni care după ani de tăcere se pot bucura din nou de căldura unui glas drag, de sunetul cristalin al unui izvor de munte, de freamătul pădurilor, de vuietul de neuitat al valurilor mării...

RADU F. ALEXANDRU

Autogol

SCHIȚĂ DE MIHAIL ECOVOIU

V-o spun cinstit, mie unuia nu-mi place matematica. N-o pot suferi. Mă feresc de ea ca de-o broască rîioasă. Nu știu de ce o fi obligatorie matematica asta pentru toți deopotrivă? Dacă ar fi după mine, pe cei care n-o pot suferi i-aș scuti de matematică. Aș face-o facultativă. Păi să nu-ți rupi nasturii de ciudă? Cinci ore de matematică pe săptămînă și numai două de educație fizică (și una de colectiv sportiv), cînd foarte bine ar putea fi și invers. Și necazul cel mare este că la colectiv sportiv nu te primește decît dacă stai bine cu matematica și celelalte. Parcă Iolanda Balaș sau Pelé sînt și campioni la matematici?...

Dar acum sînt salvat. Cum sînt salvat? Foarte bine. Cine-i cel mai bun la matematică în clasa noastră, nu e Ionuț? Cum și ce-i cu asta? Păi, Ionuț e vecinul meu. De cînd s-a mutat în blocul nostru sîntem prieteni.

Eu îi dau mingea să se joace, îl aleg în echipă cu mine și el îmi dă temele. Cînd nu pricep ceva, dau fuga la el. Dar nici n-am nevoie să mai alerg eu la el, că vine el la mine. Mă întreabă dacă mi-am făcut temele, îmi arată cum să le fac, învățăm împreună și lecțiile. Insistă grozav cu matematica și mă cam plictisește, dar nu-l reped. Nu-l reped pentru că așa sînt eu, băiat fin și Ionuț e tare cumsecade. Maică-mea mereu mi-l dă de exemplu de parcă ar fi Carol cel Mare, Copernic sau mai știu eu ce savant celebru, dar eu tac și-o ascult că așa-s eu. Nu mă înfurii decît atunci cînd uită să mai plece de la mine. Nu zic să nu stea, dar să stea și el pînă trecem peste toate materiile pentru a doua zi și-apoi să mai ieșim și noi la joacă. Că de-atîta învățătură ți se lungesc urechile. Dacă ai ceva habar de fiecare lecție, e destul. Dar el nu. Pînă nu știi bine totul nu te slăbește; și dă-i, și dă-i cu exercițiile. Prea mult. Uite-așa mi-am dat seama despre Ionuț ăsta că-i un mare tocilar.

Dar ce-i drept, e drept, pe trimestrul acesta mi-am asigurat niște note la matematică, ce n-am avut eu de cînd mă știu. Auziți și voi, eu și nota 9 la matematică! Să mori de rîs, nu alta... Gelu crapă de necaz că nu mai are partener la corigență. Am un șapte, un opt și-un nouă. Sînt salvat! Pot să iau și 3 în teză că tot îmi iese media. De-acum pot s-o las mai moale cu matematica — și chiar cu Ionuț — că de cînd e vecinul meu, indirect mă sabotează în activitatea sportivă. O să-i spun: «Mai ușor frățioare, că n-am să ajung eu al doilea Arhimede!»...

De-acum, gata, cu o fentă scap de el. O lună de zile cît mai e pînă la sfîrșitul trimestrului trebuie să mă pun la punct cu șuturile de pe extremă. Vine campionatul vacanței și trebuie să mă pregătesc. Cum o să-l fentez? Foarte simplu. Lipsesc de la ora de matematică. Dimineața e ceva mai răcoare, liniște, mă antrenez în voie. Ușor de zis, dar cu Ionuț ăsta n-o prea poți scoate la capăt cu una, cu două. La șapte și jumătate mă trezesc cu el la ușă: țîrrr, țîrrr! Sună ca un disperat... «Hai, măi Nucule, că-ntîrziem!»... îmi țipă el de se cutremură ferestrele. Ce să mai fac? Oftez, îmi iau geanta și plec. Îmi îngroș buza de jos în semn că nu-mi prea convine mutra lui de dădacă și calc aspru; dar el ori nu observă ori, pur și simplu, se face că nu observă, pentru că a doua zi mă trezesc din nou cu el la ușă. Ce mi-am zis într-o dimineață? Hai să o fac pe bolnavul... Dar mi-am dat seama că povestea era prea uzată și banală. Am s-o trimit pe bunica să-i spună ceva. Dar ce să-i spună? Că ea nu mai poate de fericire că mi-am cîștigat și eu un prieten așa de cuminte și silitor ca Ionuț. Auzi, silitor! Asta-i silință, că vine să mă scoale cu noaptea în cap și să mă cheme la școală? Parcă eu n-aș ști și singur drumul!... Nu știu dacă vi s-a întîmplat vreodată, dar e îngrozitor să se țină cineva de tine așa, ca o umbră. Și Ionuț ăsta, de cînd s-a mutat în bloc la noi, mi-a devenit adevărată dădacă. A devenit umbra mea, ce mai! Dar cum sînt eu băiat isteț, m-am scotocit nițel în tolba fanteziei și-am găsit fenta cea mai grozavă. Plec de-acasă la ora 7. Bunica e bucuroasă de hărnicia mea. Plec la șapte, dar ajung nu la școală, ci pe malul lacului. Și asta de vreo două săptămîni. Ionuț nu mă mai întreabă nimic. Nici nu mai dă pe la mine. Nu știu ce gîndește... dar sînt fericit! Am scăpat de el.

Ieri, tocmai cînd să plec, la ora 7 mă trezesc cu-n bilețel sub ușă. Îl ridic și-l citesc: «Nucule, vezi că de două săptămîni lipsești mereu de la orele de educație fizică. S-a schimbat orarul. Avem educația fizică în ora întîia. Vezi, poate te-nduri să vii astăzi la școală! Ionuț. P.S. Avem pregătire pentru meciul cu a VIII-a»...

I-am mulțumit în gînd, am renunțat la uneltele de pescuit, am renunțat la zefirul dimineții de pe malul lacului și la minge și m-am dus în fugă la școală.

La oră, mare surpriză. M-a ascultat din urmă și mi-a dat un 3, mare cît un armăsar. Auzi, eu și nota 3 la educație fizică! Singura materie care-mi place și la care învăț cu pasiune... Mai luasem luna trecută un 6, tot dintr-un ghinion, așa că șase și cu trei nouă, împărțit la doi, egal cu surpriza la care nici nu m-așteptam... Tocmai eu!... La educație fizică! Singura materie la care-s as. Îmi venea să plîng de ciudă; că începuse deșteptul ăla de Gelu să rîdă cu gura pînă la urechi; pentru că el nu rămîne corigent pe trimestrul acesta. M-am consolat cînd a-nceput profesorul să facă formația pentru meciul cu a VIII-a. Ce mi-am zis? «Las' că acum or să vadă ei cine-i Nucu... Treiul ăsta o să-i coste... Nu mai joc extremă, stau la apărare și marchez un autogol. Ei or să-și dea seama că asta s-a întîmplat din pricina supărării pentru treiul primit. Profesorul o să mă cheme, să-mi promită un zece și-n repriza a doua trec pe extremă. Îi zăpăcesc pe cei dintr-a VIII-a cu vreo trei goluri și...» Dar nu-mi termin bine gîndul și altă surpriză... Nici nu m-au luat în formație... Fierbeam! Cum, tocmai eu? Păi ăștia-s morți fără mine... Dar, morți, nemorți, n-a zis nici unul un cuvînt măcar. L-au luat pe «Pinguinul» extremă. Pe ăla, care aleargă ca o rață și nu-i în stare nici să centreze!

Au jucat fără mine. De ciudă nici nu m-am dus să-i văd. Am stat toată ziua în casă și-am plîns. Seara, a venit Ionuț. A venit să se laude că au cîștigat. Că «Pinguinul» a fost formidabil! Zicea că ar fi marcat și-un gol, din lovitură de pedeapsă... Dar asta n-o mai cred. Pinguinul și golul... Asta o spunea Ionuț așa, ca să mă fiarbă pe mine... Mai bine ar fi venit deșteptul să-mi arate și mie exercițiile pe care le-au făcut cît am lipsit... Numai că el tace... Și e ultima săptămînă din trimestru. Dacă nu-mi arată, rămîn corigent la educație fizică... Cine? Tocmai eu, cel mai bun dribleur din școală...

RECREAȚIA MARE

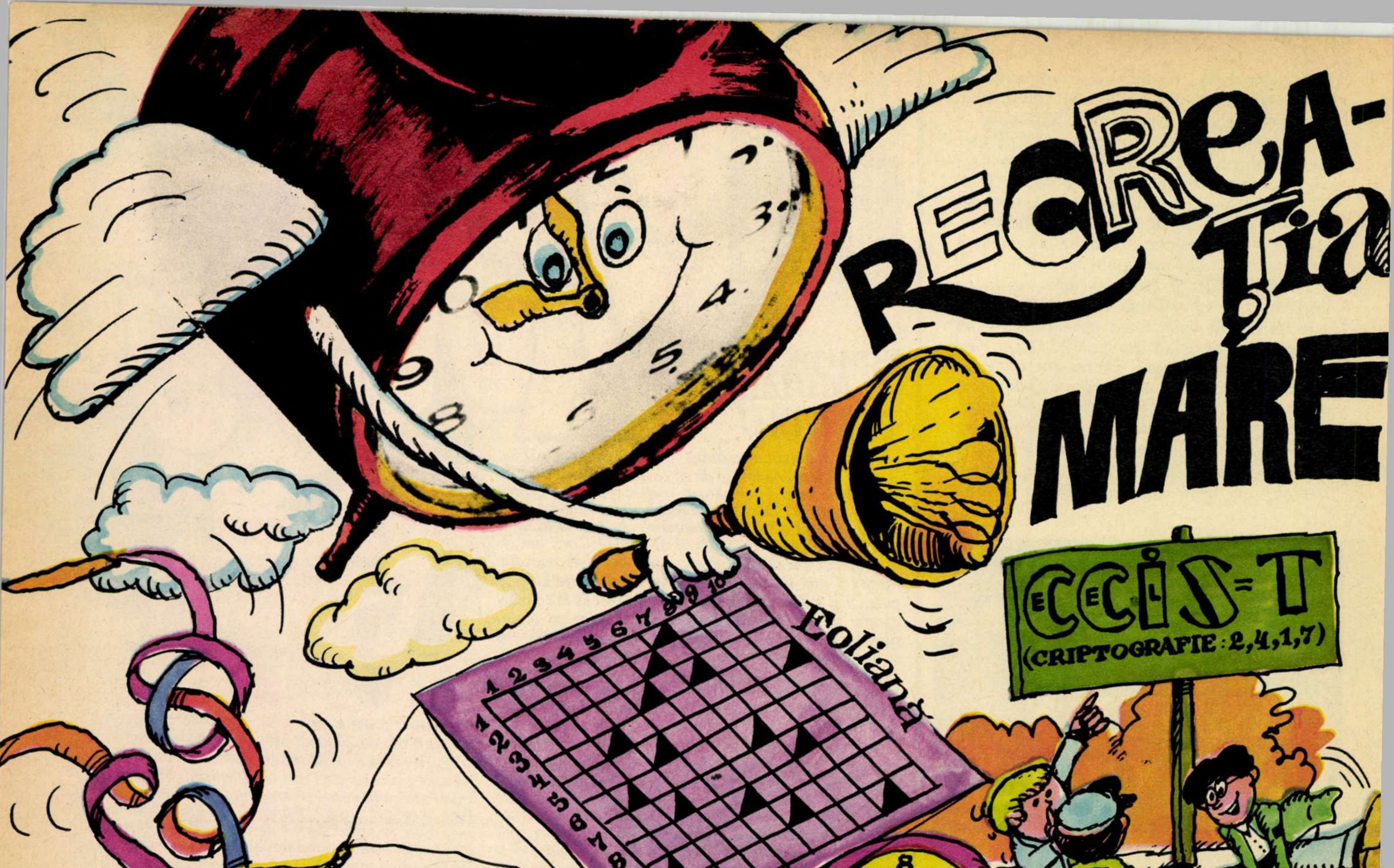
Eoliană
ECCIS=T
(CRIPTOGRAFIE: 2,4,1,7)

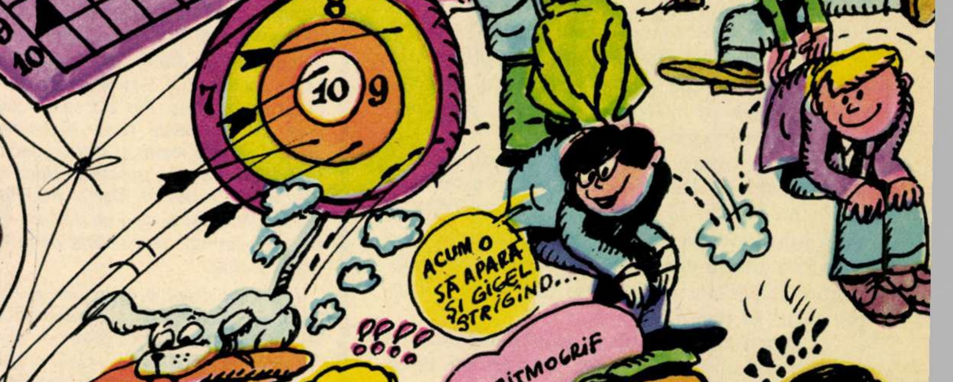
ACUM O SĂ APARĂ ȘI GIGEL STRIGÎND...

AM PRIMIT DE LA OLGUȚA O GROZAVĂ REȚETĂ DE **GOGOȘI FĂRĂ DROJDIE**. ȚI-O SPUN ȘI ȚIE: 1/4 L APĂ, 100 GR. UNT, O LINGURIȚĂ DE SARE, O LINGURĂ (DE SUPĂ) DE ZAHĂR, 150 GR. FĂINĂ, 3 OUĂ, LĂMÎIE RASĂ, VANILIE. SE PUN LA FIERT ÎMPREUNĂ APA, UNTUL, ZAHĂRUL ȘI SAREA. CÎND A ÎNCEPUT SĂ FIARBĂ, SE DĂ JOS DE PE FOC ȘI SE ADAUGĂ FĂINA AMESTECATĂ PÎNĂ SE FACE O COCĂ UNIFORMĂ. SE PUNE DIN NOU PE FOC ȘI SE AMESTECĂ PÎNĂ SE DEZLIPEȘTE DE PE CRATIȚĂ. SE IA DE PE FOC ȘI SE PUN OUĂLE UNUL CÎTE UNUL, AMESTECATE BINE. CU O LINGURIȚĂ SE IA DIN COMPOZIȚIE ȘI SE PUNE ÎN ULEIUL ÎNCINS. GOGOȘILE COAPTE SE SCOT CU O LINGURĂ DE SPUMĂ ȘI SE LASĂ SĂ SE SCURGĂ BINE ULEIUL. APOI SE ARANJEAZĂ PE O FARFURIE ÎNTINSĂ. SE SERVESC CALDE, PRESĂRATE CU ZAHĂR PUDRĂ.

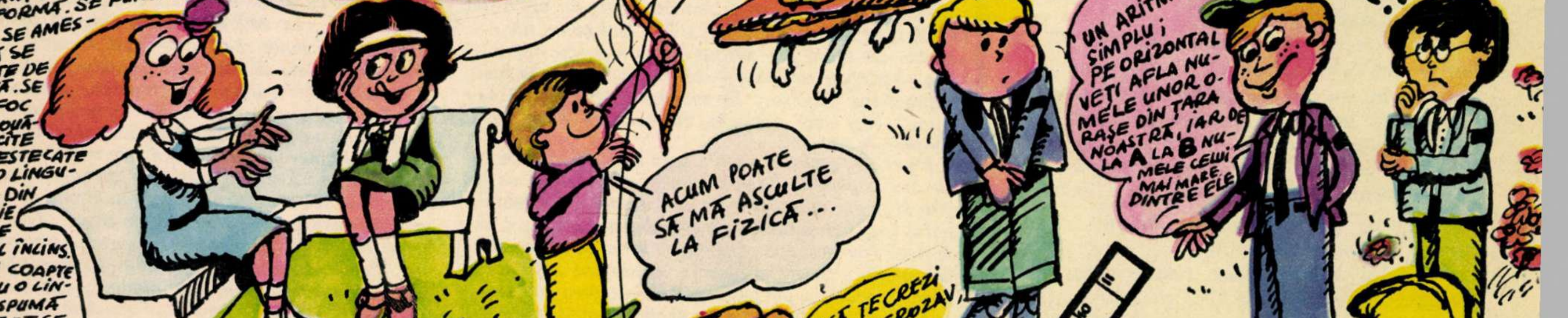
ACUM POATE SĂ MĂ ASCULTE LA FIZICĂ...
!!!??
!!!??
UN ARITMOGRIF SIMPLU; PE ORIZONTAL VEȚI AFLA NUMELE UNOR ORAȘE DIN ȚARA NOASTRĂ, IAR DE LA A LA B NUMELE CELUI MAI MARE DINTRE ELE.

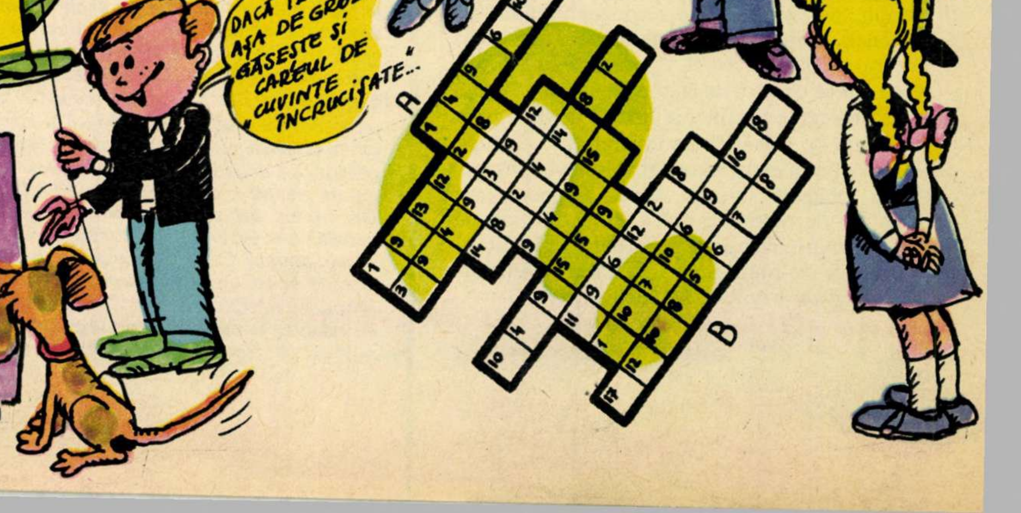
DACĂ TE CREZI AȘA DE GROZAV, GĂSEȘTE ȘI CAREUL DE CUVINTE ÎNCRUCIȘATE...
A
B

ORIZONTAL: 1. Vînt cald care bate pe coastele Mediteranei — Cu... gol! 2. În bătaia vîntului. — A sufla cu putere. — 3. Semnul grafic al celor patru vînturi. — Fiu la arabi. 4. Fuge ca vîntul. — Vînt rece în Banat. 5. Aer, văzduh, atmosferă! — Valoarea vîntului în timp (pl.) 6. Asirian (abr.) — Goarnă daneză. 7. Luca Bucur. — Înăriță altfel spus. — Vas de pămînt. 8. Afurisit! — A pierde timpul în vînt! 9. Direcția de pătrundere în Transilvania a maselor de aer oceanic. — A sufla lin, ușor. 10. Surse de... vînt la comandă.

VERTICAL: 1. Vînt secetos în vestul țării (pop.). 2. Își dă aere — Curajos. 3. Rangă — Un soare antic. — Vălurită de vînturi. 4. Onomatopee batraciană. — Vîntul fierbinte și uscat al Saharei și Arabiei. 5. La fel. — Localitate în S.U.A. — Sete! 6. Zburdă ca vîntul (pl. dim.) 7. Ring agrar — Viață. 8. Vîntul rece al iernilor — Poezie sau poem cu subiect eroic (pl). 9. Pasărea furtunii (pl.) 10. În vînt! — Strîns legat de... vînt!

Dicționar: IBN, ARAM, ODIN

NUMĂRUL 49, UN NUMĂR SPECIAL, SCRIS ȘI ILUSTRAT DE CĂTRE COPII.

Din cuprins: «PIONIERII SCRIU ISTORIA PROPRIEI LOR ORGANIZAȚII» (interviuri luate de către purtătorii cravatelor roșii cu tricolor de la părinți, frați mai mari, care au fost și ei pionieri); reportajul «UN FĂT-FRUMOS ÎN SALOPETĂ»; «CINSTIM CEA DE-A 25-A ANIVERSARE A ORGANIZAȚIEI NOASTRE PRIN FAPTE PIONIEREȘTI», «CLUB 2000», «TINERETUL ȘI ENERGIA»; Rezultatele concursurilor «ARHIVA DE AUR» și «ENIGMA» Versuri și proză, grafică și fotografii, benzi desenate, glume și caricaturi realizate de copii; «RECREAȚIA MARE», așa cum o văd cititorii noștri; Pentru a doua oară cîștigător al unui mare concurs organizat de revista «CUTEZĂTORII»; Prietenii UNICEF.

NU PIERDEȚI OCAZIA DE A CITI ACEST NUMĂR SPECIAL!

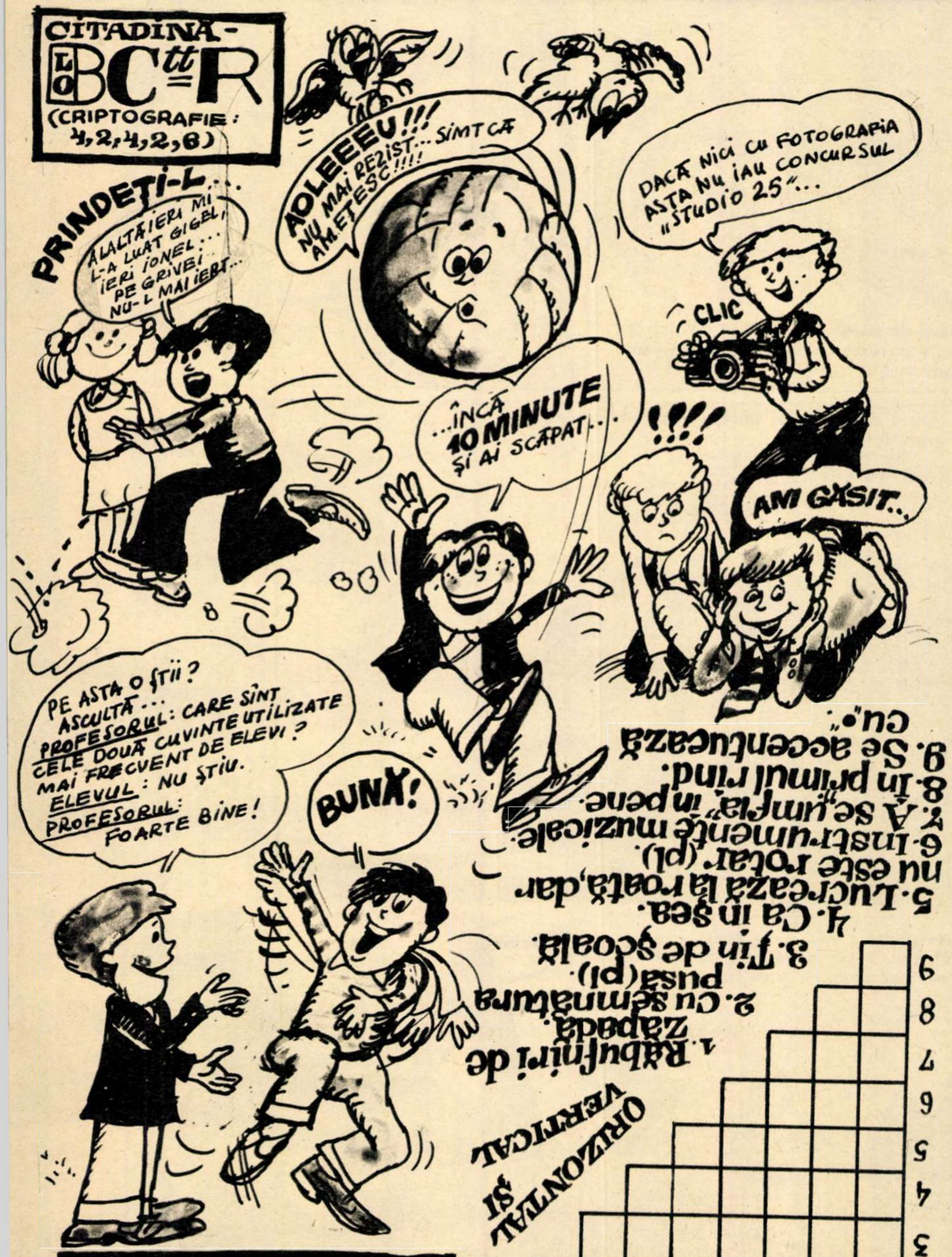
CITADINĂ -
LO BCttR
(CRIPTOGRAFIE: 4,2,4,2,6)
PRINDEȚI-L...
ALALTĂIERI MI L-A LUAT GIGEL, IERI IONEL... PE GRIVEI NU-L MAI IERT...
AOLEEEU!!! NU MAI REZIST... SIMT CĂ AMEȚESC!!!!
DACĂ NICI CU FOTOGRAFIA ASTA NU IAU CONCURSUL „STUDIO 25"...
CLIC
...ÎNCĂ 10 MINUTE ȘI AI SCĂPAT...
!!!!
AM GĂSIT...
PE ASTA O ȘTII? ASCULTĂ... PROFESORUL: CARE SÎNT CELE DOUĂ CUVINTE UTILIZATE MAI FRECVENT DE ELEVI? ELEVUL: NU ȘTIU. PROFESORUL: FOARTE BINE!
BUNĂ!
1 2 3 4 5 6 7 8 9
1 2 3 4 5 6 7 8 9

ORIZONTAL ȘI VERTICAL

1. Răbufniri de zăpadă.
2. Cu semnătura pusă (pl).
3. Țin de școală.
4. Ca în șea.
5. Lucrează la roată, dar nu este rotar (pl).
6. Instrumente muzicale.
7. A se „umfla" în pene.
8. În primul rînd.
9. Se accentuează „cu•".

DEZLEGAREA CAREULUI «EOLIANA»

ORIZONTAL: 1) Siroco. Cav. 2) Afară. Urla 3) Roza. U. Ibn. 4) As. Coșava. 5) Cer. Durate. 6) I. Asir. Tro. 7) Lb. Inet. Ol. 8) Aram, Irosi. 9) Apus. Adia. 10) Evantaie. N.

Alo, Cutezătorii!

— *Alo, da, aici redacția!*

— ...Să știți că am așteptat cu mare nerăbdare ziua de joi ca să vă pot telefona. Sînt de două luni de zile în pat și pentru mine timpul trece tare greu...

— *Dar ce ți s-a întîmplat?*

— Într-o zi, mă jucam cu alți copii prin fața blocului. Toți eram pe patine cu rotile... Eu am căzut și mi-am fracturat piciorul. Am fost la spital, mi-au pus piciorul în gips și...

— *Putem să facem ceva pentru tine, te putem ajuta cu ceva?*

— Vă mulțumesc, dar am tot ce-mi trebuie. Mama, tata și fratele meu Radu au grijă de mine. Și prietena mea, Carmen Mateescu, vine în fiecare zi la mine, îmi aduce lecțiile. Și tovarășa dirigintă Șerban mă vizitează și profesoara noastră de engleză, Maria Bica, vine adesea și facem lecții. Am mulți prieteni, să știți. Totuși, cîteodată, așteptîndu-i să sosească, simt nevoia să vorbesc cu cineva... de aceea v-am sunat..

— *Să-ți spun drept, mă bucur că ne socoți în rîndul prietenilor tăi apropiați. Vrei să ne spui și cu cine am vorbit?*

— Da, cu Rodica Stroe și sînt elevă la Școala generală nr. 172 din București.

— *Primește, dragă Rodica, urările noastre de sănătate și te rog să ne suni ori de cîte ori dorești.*

— **Alo, la telefon pioniera Elena Dănilă din clasa a VII-a B, Școala generală nr. 2 din Cisnădie!**

— *Te ascult...*

— De curînd, la noi în unitate și-a început activitatea o brigadă științifică a pionierilor. Sub conducerea tovarășei profesoare Ludmila Drăghici pregătim răspunsuri la toate întrebările științifice pe care ni le pun colegii noștri, căutăm cărți și reviste care ne ajută să ne îmbogățim cunoștințele primite la ore.

— *Felicitări pentru frumoasa voastră inițiativă și succes!*

— Alo, sînt pioniera Mariana Soare, comandantul detașamentului clasei a VII-a de la Școala generală Pădureni, județul Vrancea. Vă rugăm să ne ajutați să găsim răspunsul la o problemă foarte, foarte grea...

— *Concret, despre ce este vorba?*

— Anii trecuți, într-a V-a și a VI-a, detașamentul nostru nu a avut nici un corigent, nici un repetent. Acum au venit în clasă doi colegi mai mari ca vîrstă decît noi, care absentează, nu învață și sînt indisciplinați. Ce putem să facem, cum să acționăm?

— *Dragă Mariana, situația pe care o prezinți este într-adevăr dificilă și nu poate fi rezolvată printr-o convorbire telefonică. Dar voi apela la ceilalți pionieri, prieteni ai revistei noastre, rugîndu-i să vă scrie, să vă trimită sfatul lor, părerea lor pe adresa detașamentului. Pînă la primirea scrisorilor însă încercați, cu ajutorul tovarășului profesor diriginte, să vă impuneți părerea, să luptați pentru prestigiul detașamentului vostru.*

La revedere, pe joia viitoare.

LIDIA NOVAC

Cutezătorii 48

ADRESA REDACȚIEI: PIAȚA SCÎNTEII NR. 1
BUCUREȘTI 33 — TELEFON 17 60 10.

Redactor-șef: MIHAI NEGULESCU
Redactor șef adjunct: OVIDIU ZOTTA
Secretar general de redacție: IOAN DONCA

Administrația: **Editura Scînteia. Tiparul C.P.C.S.**
ABONAMENTELE PRIN OFICIILE ȘI AGENȚIILE P.T.T.R., PRIN FACTORII POȘTALI ȘI DIFUZORII DE PRESĂ. CITITORII DIN STRĂINĂTATE POT FACE ABONAMENTE ADRESÎNDU-SE INTREPRINDERII «ROMPRESFILATELIA» SERVICIUL IMPORT-EXPORT, PRESĂ BUCUREȘTI — CALEA GRIVIȚEI NR. 64—66 P.O.B. — 2001
Redactor artistic: VINTILĂ MIHĂESCU
Secretar de redacție: LUCIA SICOMAȘ

MIU-AL-FLORILOR 11

Scenariul: **ALEXANDRU MITRU** și **AUREL TITA** Desene: **ALBIN STĂNESCU**

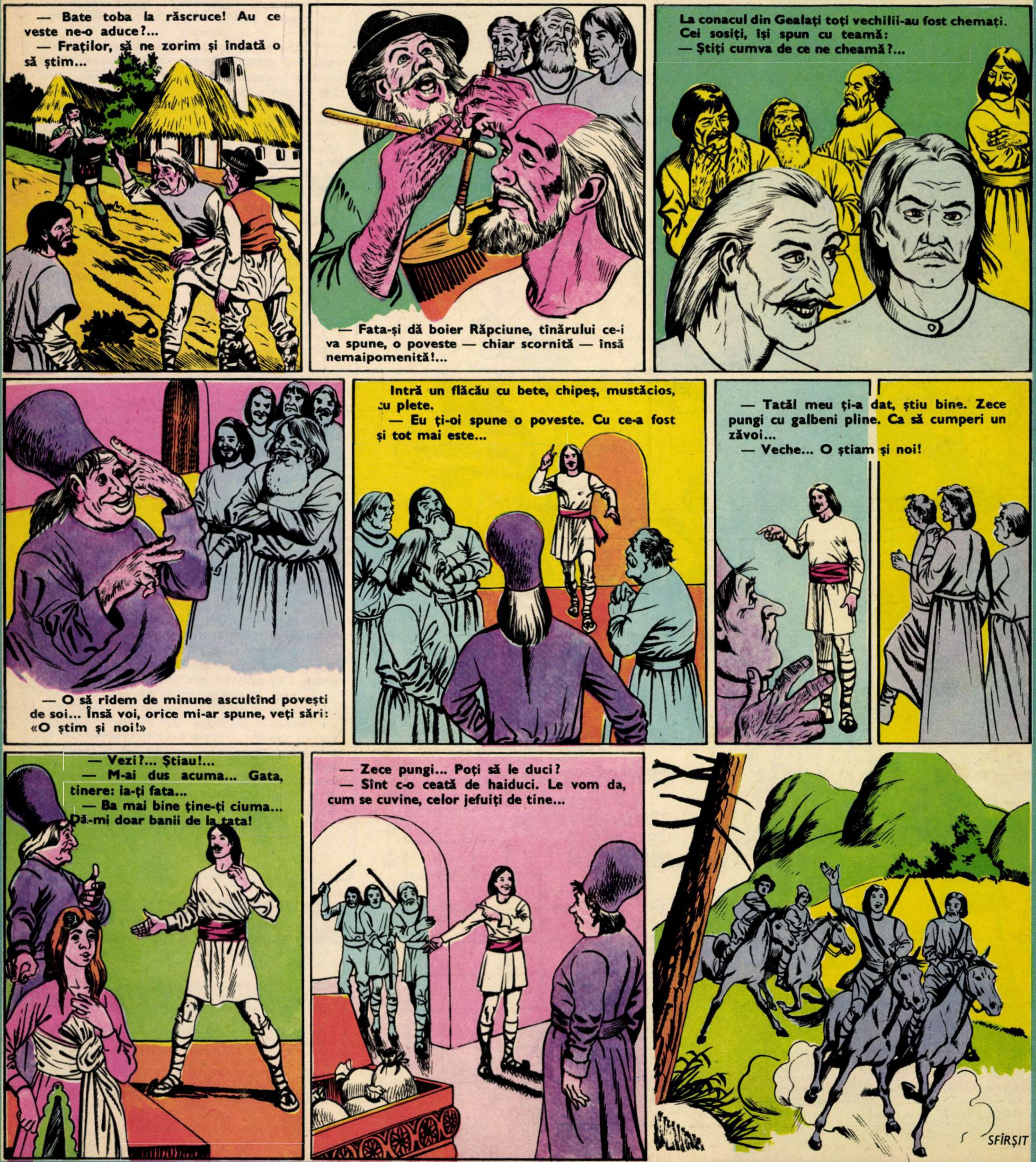
— Bate toba la răscruce! Au ce veste ne-o aduce?...
— Fraților, să ne zorim și îndată o să știm...
— Fata-și dă boier Răpciune, tînărului ce-i va spune, o poveste — chiar scornită — însă nemaipomenită!...
La conacul din Gealați toți vechilii-au fost chemați. Cei sosiți, își spun cu teamă:
— Știți cumva de ce ne cheamă?...
— O să rîdem de minune ascultînd povești de soi... Însă voi, orice mi-ar spune, veți sări: «O știm și noi!»
Intră un flăcău cu bete, chipeș, mustăcios, cu plete.
— Eu ți-oi spune o poveste. Cu ce-a fost și tot mai este...
— Tatăl meu ți-a dat, știu bine. Zece pungi cu galbeni pline. Ca să cumperi un zăvoi...
— Veche... O știam și noi!
— Vezi?... Știau!...
— M-ai dus acuma... Gata, tinere: ia-ți fata...
— Ba mai bine ține-ți ciuma... Dă-mi doar banii de la tata!
— Zece pungi... Poți să le duci?
— Sînt c-o ceată de haiduci. Le vom da, cum se cuvine, celor jefuiți de tine...
SFÎRȘIT

OI, 6 DECEMBRIE 1973,
ANUL VII (324)
6 pagini, 1 leu

49

Cutezătorii

REVISTĂ
SĂPTĂMÎNALĂ
EDITATĂ DE
CONSILIUL
NAȚIONAL
AL ORGANIZAȚIEI
PIONIERILOR

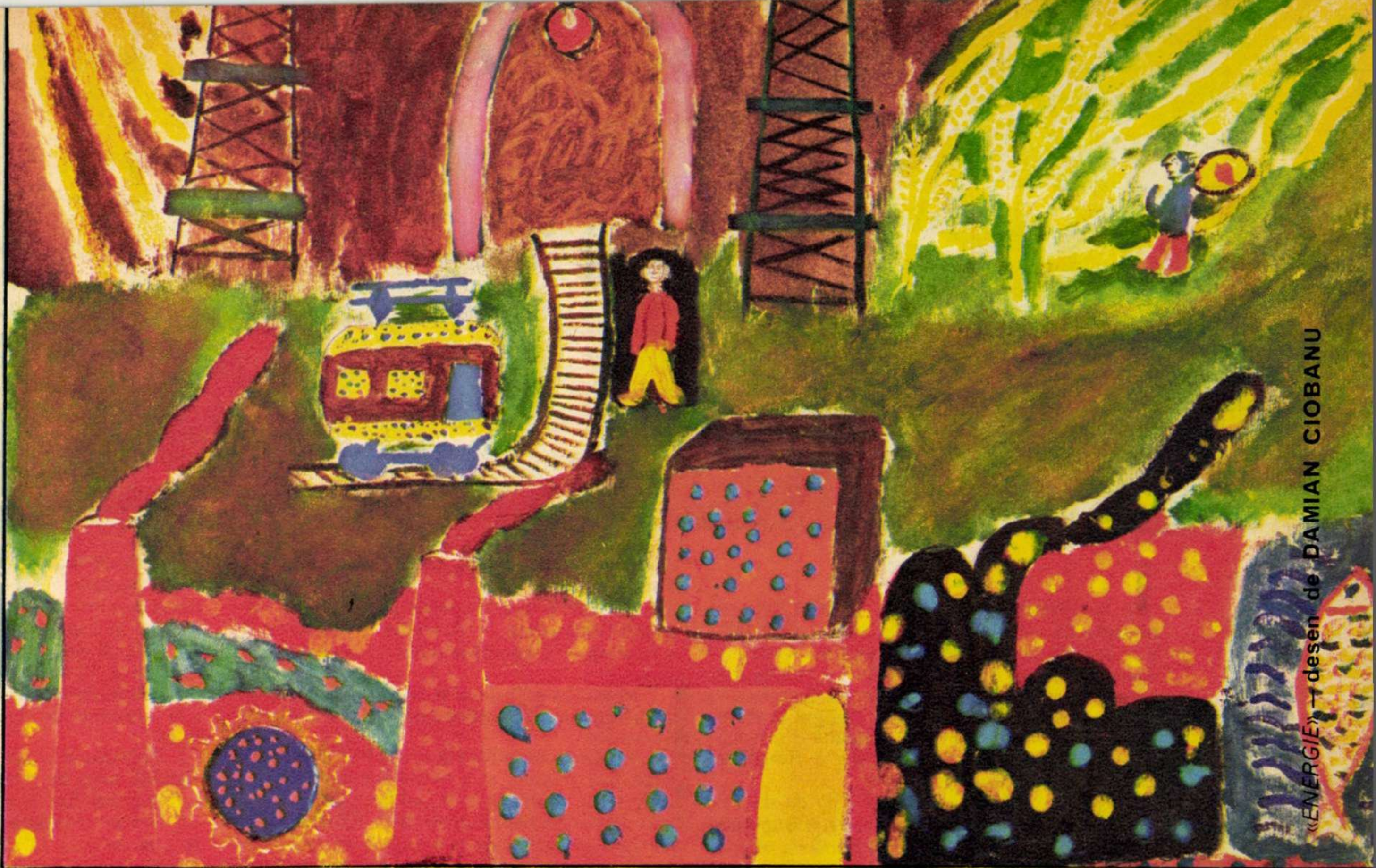

«ENERGIE» — desen de DAMIAN CIOBANU

* număr scris și desenat de cititori *

ACTUALITĂŢI CUTEZĂTORII

În cursul săptămînii trecute, au avut loc evenimente de mare însemnătate pentru viaţa politico-socială şi economică a patriei. Astfel, în zilele de 27—28 noiembrie 1973 s-a desfăşurat, sub preşedinţia tovarăşului Nicolae Ceauşescu, plenara comună a Comitetului Central al Partidului Comunist Român şi Consiliului Suprem al Dezvoltării Economice şi Sociale a României. La ordinea de zi au fost înscrise:

1. Proiectul Planului naţional unic de dezvoltare economică şi socială şi Proiectul Bugetului de Stat ale Republicii Socialiste România pe anul 1974;
2. Cu privire la principalele probleme ale dezvoltării energetice în România şi măsurile de economisire a combustibilului şi energiei electrice;
3. Probleme internaţionale.

În ziua de 29 noiembrie a.c. a avut loc, sub preşedinţia tovarăşului Nicolae Ceauşescu, lucrările plenarei Consiliului Naţional al Frontului Unităţii Socialiste.

Participanţii au dezbătut următoarele puncte înscrise la ordinea de zi:

1. Proiectul Planului naţional unic de dezvoltare economico-socială şi Proiectul bugetului de stat pe 1974;
2. Cu privire la principalele probleme ale dezvoltării energetice în România şi măsurile de economisire a combustibililor şi energiei electrice;
3. Hotărîrea cu privire la constituirea şi activitatea organizaţiilor săteşti ale Frontului Unităţii Socialiste;
4. Hotărîrea cu privire la pregătirea şi desfăşurarea Congresului şi a conferinţelor comunale, orăşeneşti, municipale şi judeţene ale F.U.S.

În cadrul dezbaterii proiectelor Planului naţional unic de dezvoltare economico-socială şi Bugetului de stat pe anul 1974, plenara a relevat faptul că prevederile acestora sînt realiste şi corespund pe deplin cerinţelor progresului social, necesităţilor actuale ale dezvoltării societăţii noastre înscriindu-se în coordonatele stabilite de Congresul al X-lea şi Conferinţa Naţională ale partidului.

Consiliul Naţional al Frontului Unităţii Socialiste subliniază cu satisfacţie că recentele măsuri cu privire la îmbunătăţirea sistemului de salarizare a muncitorilor calificaţi se înscriu în amplul program stabilit de conducerea partidului şi statului nostru, în vederea aplicării în viaţă a hotărîrilor Congresului al X-lea şi ale Conferinţei Naţionale ale P.C.R., cu privire la ridicarea neîntreruptă a nivelului de trai material şi cultural al oamenilor muncii.

Vineri, 30 noiembrie a.c., au început lucrările sesiunii a XI-a a celei de-a VI-a legislaturi a Marii Adunări Naţionale.

În unanimitate, deputaţii au aprobat ordinea de zi:

1. Proiectul de lege pentru adoptarea Planului naţional unic de dezvoltare economico-socială a Republicii Socialiste România pe anul 1974;
2. Proiectul de lege pentru adoptarea Bugetului de stat pe anul 1974;
3. Proiectele de legi pentru aprobarea decretelor cu putere de lege emise de Consiliul de Stat;
4. Proiectul de lege privind rechiziţiile;
5. Proiectul de lege privind controlul financiar preventiv.

După discuţia generală, proiectul de lege privind Planul naţional unic de dezvoltare economico-socială a Republicii Socialiste România pe anul 1974 a fost dezbătut pe articole şi aprobat prin vot secret de Marea Adunare Naţională.

De asemenea, Marea Adunare Naţională a dezbătut pe articole şi apoi a aprobat, prin vot secret, Legea Bugetului de stat pe anul 1974.

AGENDA UNICEF

Între 26 noiembrie şi 4 decembrie 1973 s-au desfăşurat, la Bucureşti, lucrările Conferinţei miniştrilor educaţiei din ţările europene, membre ale UNESCO. Luînd cuvîntul cu acest prilej, tovarăşul Virgiliu Radulian, preşedintele Comitetului Naţional Român pentru UNICEF — participant la conferinţă în calitate de observator al UNICEF — a exprimat satisfacţia UNICEF pentru colaborarea rodnică statornicită cu UNESCO şi cu alte organisme specializate ale ONU.

Reprezentantul UNICEF a subliniat sprijinul acordat asistenţei sociale şi educative a copiilor din ţările în curs de dezvoltare, din partea miniştrilor învăţămîntului din ţările europene. În continuare, tovarăşul Virgiliu Radulian a arătat: «Comitetul Naţional Român pentru UNICEF sprijină acţiunile statului şi guvernului român pentru diversificarea relaţiilor de colaborare cu ţările în curs de dezvoltare, privind formarea cadrelor, precum şi iniţiativele Ministerului Educaţiei şi Învăţămîntului în acest domeniu.

Cooperarea între Centrul de informare al ONU de la Bucureşti, Centrul european UNESCO pentru învăţămîntul superior cu instituţiile de învăţămînt şi cultură, precum şi cu Comitetul Naţional Român pentru UNICEF în realizarea acestor obiective este intensă, sistematică şi fructuoasă.»

Părinţii pionierilor ne scri

Am citit, deunăzi, îndemnul redacţiei revistei «Cutezătorii» adresat foştilor pionieri — azi oameni maturi, părinţi — de a-şi face cunoscute amintirile legate de propria lor viaţă pionierească.

M-am oprit atunci şi am privit spre anii copilăriei mele, căutînd să-mi amintesc cît mai multe amănunte legate de viaţa mea de pionier.

Din toate amintirile, cea mai vie, care-mi face şi azi inima să tresară cu emoţie, este cea legată de ziua cînd am primit cravata roşie.

Era mare sărbătoare. În băncile clasei noastre luaseră loc părinţii şi noi, cei care urmam să primim cravata.

Cînd m-am întors acasă, îi salutam de departe pe vecini şi cunoscuţi, şi fără ca eu să adaug ceva, atitudinea mea plină de emoţie şi mîndrie îi făcea să remarce evenimentul.

Bineînţeles, n-a lipsit nici fotografia de rigoare realizată acasă, la o colegă, Cezara Rîpeanu.

Am povestit mult despre prima mea zi de pionier, căci e adevărat, a fost prima zi plină de adînci semnificaţii din viaţa mea.

A fost ziua cînd pentru prima dată noi, mici vlăstare, păşeam de fapt în viaţa politică a ţării.

Au urmat zile însorite, pline de farmec — mergeam împreună la teatru, la cinematograf, am participat la excursii frumoase şi instructive.

Dacă mă gîndesc bine, de cînd am primit cravata de pionier n-am încetat niciodată să fiu pionieră. Au trecut aproape douăzeci de ani de cînd eu sînt — cel puţin aşa consider — pionieră. Datorită profesiei s-ar părea că viaţa mea de pionier nu se va încheia decît în ziua pensionării, dar pînă atunci mai sînt mulţi ani.

Inima mă îndeamnă să închei aceste puţine amintiri cu salutul rostit tremurat, emoţionat, prima dată, atunci, la 16 ianuarie 1955.

Salut voios de pionier — dragi purtător ai cravatei roşii cu tricolor!

prof. MARIA URLĂTEANU
Verneşti, Buzău

MARELE CONCURS

„ARHIVA DE AUR“

EDIŢIA A II-A

Aproape zece mii de cititori ai revistei au fost prezenţi cu cele mai diverse lucrări: desene, poezii, povestiri, reportaje, fotografii, lucrări tehnice. Ei ne-au trimis, de asemenea, fişele «Arhivei», răspunzînd cu sinceritate la întrebări, încredinţîndu-şi astfel revistei gînduri, opinii, dorinţe. Încă o dată, cititorii noştri au făcut proba încrederii şi dragostei ce-o poartă revistei. Redacţia mulţumeşte tuturor participanţilor şi le oferă ca premiu excepţional... o revistă scrisă şi ilustrată de cititori.

Un Făt-Frumos în salopetă...

Îmi aduc aminte de orășelul curat, de munte, cu străzile aruncate în toate părțile, asemănătoare unor panglici albe pierdute în fugă de o fetiță. Una dintre străzi te conduce în fața unor porți uriașe de fier. Îndată ce porțile s-au deschis ne dăm seama unde ne aflăm: în împărăția sării. Un Făt-Frumos cu salopetă și fața bătută de vînt, care nu e altul decît tovarășul inginer, ne conduce pînă în fața liftului cu care o să coborîm jos, jos de tot. Un simplu semnal, un țîrîit prelung și două uși grele de fier se dau în lături, scrîșnind, scoțînd la iveală o cabină strîmtă și slab luminată de un bec. Intrăm. Ușile se închid automat, becul se stinge și odată cu el, glasurile copiilor. Încă puțin, încă puțin, gata: cabina a pornit în jos cu un chiot de bucurie. Alunecăm repede, repede, ca într-un gol și parcă nimeni nu ne mai poate opri. Din cauza adîncimii prea mari, simți o vîjîială în tot capul și treptat, treptat, urechile ți se înfundă, acoperite parcă de niște palme nevăzute. Deodată, cabina își încetinește fuga ei de armăsar neînvățat. Așteptăm cîteva secunde, ușile cabinei se deschid și... ca prin minune, înainte ni se înfățișează o priveliște uimitoare. O sală înaltă al cărui plafon se pierde undeva în sus, cu pereții drepți, șlefuiți, pe care sînt desenate fel de fel de figuri ciudate, care la prima vedere te înspăimîntă, apoi, pe măsură ce te apropii de ele îți devin dragi, de parcă le-ai fi cunoscut cîndva. Astfel, în peretele de sare, în care uneltele muncitorilor au mușcat cu tărie, ai impresia că cineva, un uriaș, a aninat o creangă de flori de măr înflorit, a pus o mamă a pădurii, călare pe o șuviță cenușie de fum, a desenat fete de împărat cu părul ca valurile mării, zîne mlădioase cu flori prinse-n păr. Nu-ți vine să crezi că totul pe unde calci este sare, sarea atît de folositoare nouă, atît de necesară industriei. De diferite culori, albă, gălbuie, înnegrită, sarea așezată în pereții salinei ia forma și culoarea unui tablou fantastic. Am colindat multe încăperi pînă cînd a sosit ora plecării. În lift, același vîjîit ne-a cuprins capul, urechile s-au înfundat din nou, și peste cîteva minute, iată-ne la suprafață. Am ieșit din cabină, purtînd în buzunare, amintire, cîte o bucățică de sare ruptă din trupul colosului culcat sub pămînt. Afară, frigul se întețise și îl simțeam zdravăn, deoarece în castelul de sare de sub pămînt fusese cald.

Ne îndreptăm spre Baia Baciului. Privirile ne sînt atrase brusc de un munte alb de sare. Printr-un tunel pătrundem în interiorul lui și peste puțin ne aflăm în Grota Miresii. Legenda spune că aici s-ar fi aruncat o mireasă, nevoind să ia de bărbat un zmeu ce o răpise. Grota fără plafon, asemănătoare unei cupe în care se află o lacrimă limpede ca un diamant, permite razelor soarelui să se oglindească într-un ochi de apă nemișcată. Și aici, pereții din sare sînt ornați cu diferite modele întortocheate, ghirlande de flori ce au avut un meșter priceput, natura, care a modelat sarea după placul și gustul ei.

Întoarcerea se face din nou, pe un drum șerpuitor, cuprins încet de umbra munților și a serii. Culmile înalte cu căciuli albe de sare rămîn în urmă.

DORINA ANDREI
Șotînga — Dîmbovița

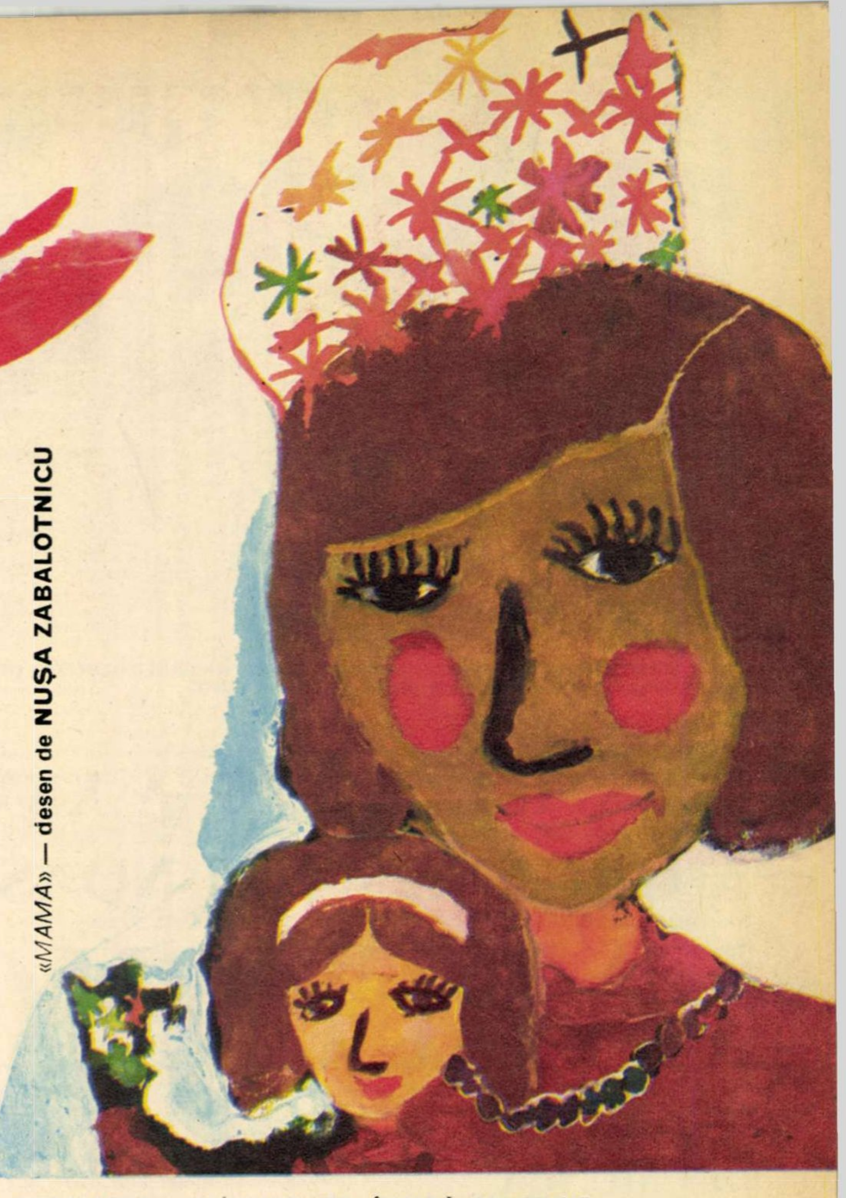

«MAMA» — desen de **NUȘA ZABALOTNICU**

«INSTALAREA STÎLPILOR DE ÎNALTĂ TENSIUNE» — desen de **GABRIELA MINCĂ**

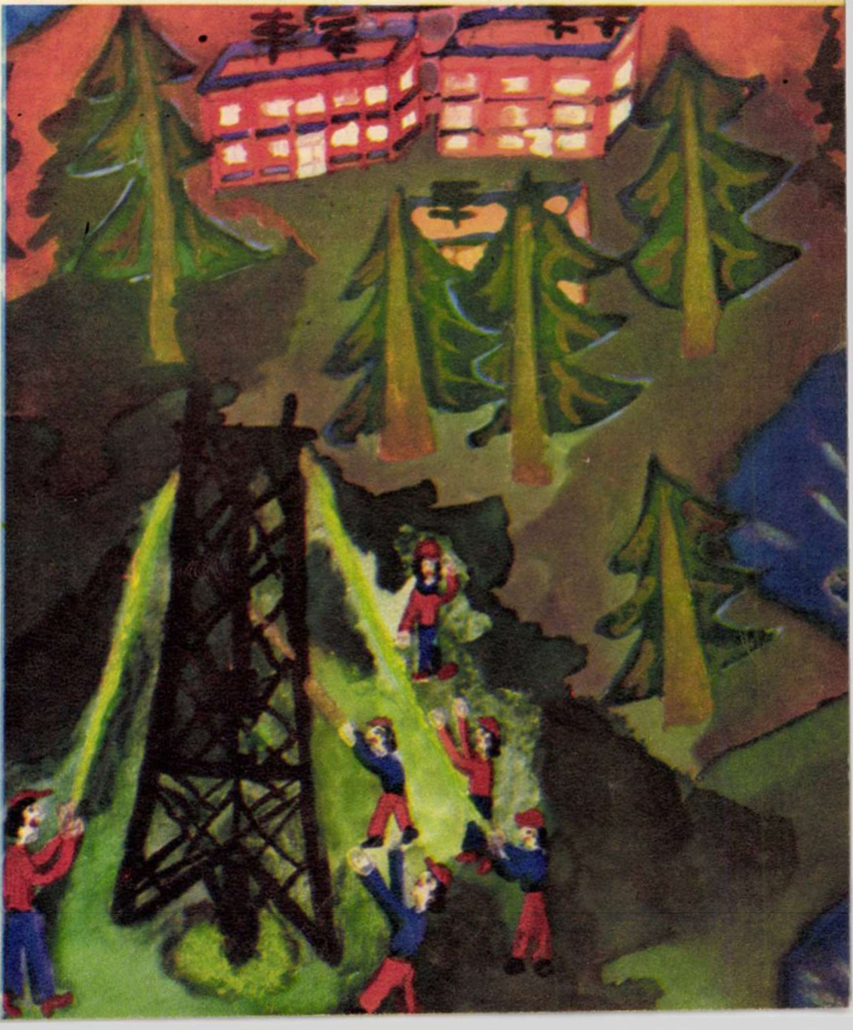

«LA LIMITA MILIMETRILOR» — **RADU ȚARIUC — Cîmpina**

MARELE PREMIU COLECTIV (o excursie în valoare de 5 000 lei): Cercul pionieresc de artă plastică, municipiul Gheorghe Gheorghiu-Dej, condus de profesorul Gheorghe Mocanu.

PREMII SPECIALE (cîte o excursie prin B.T.T., în valoare de 1 000 lei): Silvia Solomon, Școala generală Alămor, județul Sibiu — pentru portretul «Un mare prieten și îndrumător al tinerei generații», realizat în cusătură națională; Gheorghe Truță, Liceul «Frații Buzești», Craiova și Cornelia Ichim, Liceul Tg. Neamț (proză); Iulian Penescu, Școala generală Tîrgoviște (poezie); Arpad Csegezi, Liceul industrial de construcții, Turda (tehnică); Ștefan Tiță, Liceul «Dragoș Vodă» — Cîmpulung Moldovenesc și Ion Petrescu, Liceul «Ion Maiorescu» — Giurgiu (informații și reportaj).

(Continuare în pag. 11)

«EMOŢII ÎNAINTEA PRIMIRII CRAVATEI», INSTANTANEU REALIZAT DE ILEANA BOKOR, CLASA A VII-A C, ŞCOALA GENERALĂ DIN SÎNNICOLAUL MARE, JUDEŢUL TIMIŞ.

UN VIS FRUMOS S-A ÎNDEPLINIT

Pionierii unităţii de la Şcoala generală nr. 51 din Capitală au trăit zilele acestea momente emoţionante alături de şcolarii dintr-a II-a care au fost primiţi în Organizaţia de pionieri.

În cadrul celor două adunări pionereşti desfăşurate la Muzeul de istorie a Partidului Comunist a mişcării revoluţionare şi democratice din România şi la Muzeul de istorie a R.S.R., grupul celor douăzeci de pionieri a primit denumirea «Promoţia celei de a XXV-a aniversări a Organizaţiei».

«Am păşit cu emoţii în sălile muzeului, spunea pioniera Ruxandra Toader, iar ceremonialul pionieresc al adunării m-a impresionat mai mult ca oricînd. De-acum, ceva minunat s-a înscris în cartea copilăriei mele. Sînt pionieră, un vis frumos mi s-a împlinit!».

CINSTIM CEA DE A XXV-a ANIVERSARE A ORGANIZAŢIEI NOASTRE PRIN FAPTE PIONIEREŞTI

„SĂ FACEM DIN MUNCA PATRIOTICĂ O SARCINĂ DE CINSTE PENTRU FIECARE PIONIER..."

Satul nostru este un sat de munte, frumos ca toate satele patriei noastre, aşezat de o parte şi de alta a rîului Drăgan. un sat cu oameni harnici. Ei se ocupă cu munca forestieră, iar gospodinele cu creşterea animalelor. Terenul nu este prielnic culturii cerealelor, ci pomiculturii. Iată, de ce, şi noi, pionierii, am amenajat o pepenieră în care avem peste 400 puieţi de măr, 50 puieţi de nuci şi peste 100 fire arbuşti ornamentali, astfel că fiecare pionier îngrijeşte mai mult de 10 puieţi (în total sîntem 44 de pionieri). În primăvară însă, vom semăna în pepiniera noastră încă 1000 sîmburi de prun, peste 200 sîmburi de măr, 100 sîmburi de peri şi 200 sîmburi de cireş.

În această frumoasă activitate ni i-am alăturat şi pe copiii mai măricei de la grădiniţă. În primăvară, fiecare copil preşcolar va avea în îngrijire cîte un puiet din pepiniera noastră, fiind ajutat şi îndrumat de cîte un pionier. În perioada de iarnă, vrem să ne iniţiem cu toţii în tainele altoitului, pentru ca în primăvară, fiecare să participăm la această muncă de mare răspundere. Zilele acestea am terminat pregătirea puieţilor pentru iarnă. Acum «drumeţim» pentru fixarea porţiunilor de teren pe care se produc lunecări de pămînt. locuri în care vom mai planta, la primăvară, peste 100 puieţi de salcîm.

Sîntem bucuroşi şi mîndri că, în felul acesta ajutăm şi noi la îmbogăţirea şi înfrumuseţarea meleagurilor natale.

Comandamentul unităţii de pionieri de la Şcoala generală de 4 ani, Valea Lungă, com. Poieni, jud. Cluj

*

● **Din** Sălcioara, **judeţul Dîmboviţa, în toamna aceasta a pornit o iniţiativă în întreg judeţul: fiecare pionier să planteze 2 puieţi. Cei 800 de pionieri şi şcolari de la Şcoala generală nr. 8 din** Tîrgovişte **au fost primii care s-au anunţat dornici să se alăture. Şi tot ei anunţă acum rezultatele: 1600 puieţi sînt deja ocrotiţi în culcuşuri calde. Din** Ghimpaţi, **pionierii transmit veşti la fel de bune: ei au hotărît să planteze nu 2, ci 3 pomi fiecare.**

● **Numai în cîteva ore, zeci de pomi fructiferi au fost plantaţi de pionierii şi uteciştii Şcolii generale nr. 1 din** Ciolpani, **judeţul Ilfov. Detaşamentul clasei a VI-a dînd dovadă de mult spirit organizatoric, a fost declarat, în unanimitate, fruntaş.**

● **«Am vrea să vă comunicăm că şi noi, aici, în inima «ţării de piatră» avem o frumoasă activitate pionierească, scrie Marin Gheorghe din** Poiana Vadului, **judeţul Alba. Printre altele, el aminteşte şi despre munca pionierilor la întreţinerea plantaţiilor de brad din comună.**

PIONIERII, PRIETENI BUNI

În această imagine vi-i prezentăm pe pionierii detaşamentului clasei a IV-a B de la Şcoala generală nr. 9 din Piteşti. Cunoscuţi ca buni organizatori ai multor acţiuni interesante, ei se străduiesc în continuare ca în tot ceea ce întreprind să dea viaţă ideilor celui de al II-lea Forum Naţional. Astfel, nu de mult, respectînd ideea întăririi prieteniei şi frăţiei între pionierii de la sat şi oraş, au pornit într-o drumeţie, în ospeţie la detaşamentul clasei a IV-a de la şcoala din localitatea Scorniceşti. Colegii lor i-au întîmpinat cu multă bucurie, apoi i-au condus prin frumoasa lor comună.

Împreună, pionierii au participat la o frumoasă adunare intitulată «Gînduri pentru cei douăzeci şi cinci de ani de la înfiinţarea primelor detaşamente de pionieri».

Fir de grîu

Mă numesc Gigia Bejenaru, sînt elevă în clasa a VI-a la Școala generală Vicoleni, comuna Ungureni, județul Botoșani. Anul acesta, am fost aleasă comandant de unitate. În numele pionierilor vă rog să ne considerați nu numai cititori ai revistei «Cutezătorii», ci să ne primiți printre colaboratorii ei.

Pentru început, doresc să vi-l prezint pe cel mai bun comandant de detașament din unitate, pe **MIREL SÎRBU**, elev în clasa a III-a. Alătur celor scrise și fotografia lui, realizată de membrii cercului nostru foto.

Mi-aș intitula prezentarea «Fir de grîu» și veți vedea de ce.

Noiembrie a adus pe dealurile domoale ale satului o liniște seacă, gălbuie. Din cuiburile lor răsar plăpînde firele de grîu. Le privești și verdele lor îți umplu ochii cu o strălucire adîncă. Asemeni lor, pionierii unității noastre sînt în plină activitate. Dintre toți, Mirel Sîrbu, — Fir de grîu — cum îi spun colegii, este cel mai activ. E comandantul detașamentului nr. 2 și are mereu în privire sclipirea dîrzeniei, a gîndului spre noi și frumoase activități. Gata oricînd să-și ajute colegii la învățătură, e în fruntea lor și în întrecerile sportive, în cînt și joc.

«Fir de grîu» este cel mai tînăr comandant de detașament din unitatea noastră, dar și cel mai sever, nu iartă greșelile colegilor săi spunîndu-le: — Dacă credeți că eu sînt «Fir de grîu», atunci detașamentul nostru trebuie să fie un tot, un lan frumos, din care an de an să se înalțe mai sus ciocîrliile spre soare.

De altfel, dorința lui Mirel Sîrbu este și a noastră, de aceea ne vom strădui ca în lanul nostru să fluture în primăvară, la aniversarea celor 25 de ani de la crearea Organizației pionierilor numai cravate strălucitoare, numai rezultate bune obținute la învățătură și în activitățile pionierești. Avînd comandanți de detașament ca «Fir de grîu», vom reuși.

TRASEUL PRIETENIEI: STRĂOANE-PRAID

Toamna, pe la mijlocul lui octombrie, cînd pe la noi se coc strugurii, îi așteptam pe pionierii din Praid, județul Harghita, cu care, încă din anul 1969 am legat o frumoasă prietenie.

De atunci, au avut loc multe schimburi de gînduri, de idei, de scrisori. Și anul acesta, păstrînd tradiția, pionierii din Praid au venit la noi, în Vrancea, în ospeție.

După festivitatea de primire, fiecare și-a îmbrățișat prietenul, pornind apoi de mînă spre casă.

A doua zi, am vizitat mausoleul de la Mărășești, am organizat pasionante întreceri sportive și un program artistic. Împreună am jucat dansuri populare românești și maghiare, am recitat poezii în limba română și limba maghiară. În încheiere, am cîntat imnurile prieteniei noastre: «Din Străoane pînă la Praid» și «Praid-Străoane = O km». A fost atît de emoționant acel moment!

A doua zi, ne-am trezit cam întristați: era dimineața despărțirii. Mai întîi însă, am mers împreună la vie să mîncăm struguri. La ora 12 era fixată plecarea. Au început îmbrățișările, urările, insistentul «te rog să-mi scrii»...

Zilele petrecute împreună cu prietenii din Praid au fost dintre cele mai frumoase din această toamnă. La primăvară, ne vom duce noi la ei, o dată cu primele flori, o dată cu întoarcerea păsărilor călătoare.

CRENGUȚA MANEA, comuna Străoane, județul Vrancea

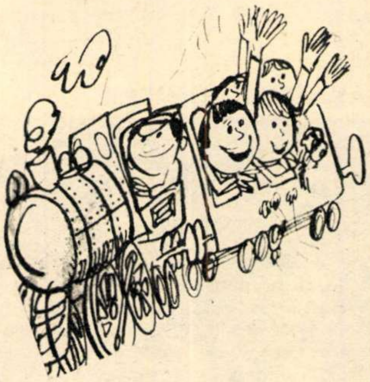

«CUNUNIȚA» — FLORINA NEACȘU — Slatina

DINTR-UN VECHI JURNAL PIONIERESC

A venit toamna. O toamnă de aur, lungă și frumoasă. Mă uit împrejur și văd cum plesnesc mugurii și crapă firul ierbii ca la începutul primăverii. În orașul acesta, al meu, fiecare ram, fiecare piatră, au păstrat peste veacuri, umbrele lui Țepeș, Brîncoveanu, Mihai Viteazul... Aici m-am născut într-un deceniu de purpură, cînd clocotul răscolea oamenii și țara. Aici am devenit pionier și culoarea cravatei a transmis chemări.

Nu știu de ce dar, atunci cînd privesc la frățiorul meu, mă aplec întotdeauna să simt copilăria. Poate fiindcă în curînd nu voi mai fi pionier, poate pentru îndărătnicia curajului și sinceritatea anilor de început. Poate...

Știu că poetul Gheorghe Tomozei a fost elev și pionier al școlii în care învăț eu. Oare nu o fi chiar cel văzut într-o fotografie tare veche și îngălbenită care mi-a căzut în mînă? E greu să vezi în oamenii mari chipurile lor de cînd erau mici. Intr-un vechi jurnal pionieresc am citit o însemnare scurtă: «15 mai 1949, a luat ființă primul detașament de pionieri de la Școala de 7 ani nr. 1, Tîrgoviște». Semnează instructorul superior, președintele unității și stegarul. Atunci nu mă născusem. Școala însă, arăta ca astăzi, doar profesorii erau mai tineri și oamenii de azi, copii. Ieri am citit o dare de seamă asupra activității detașamentului nr. 1 în perioada 8.XI—31.XII.1955: «dacă analizăm activitatea detașamentului nr. 1 pe perioada dintre 8.XI și 31.XII ne vom da seama — glăsuia atunci președintele detașamentului — că acest detașament este un detașament codaș, un detașament care nu face cinste școlii noastre»... Cîtă iubire de adevăr, cîtă înțelepciune în curaj! Omul acela de atunci îmi călăuzește azi pașii. Este unul dintre profesorii mei de la Școala Vasile Cîrlova. Și are același curaj, aceeași sinceritate și aceeași privire blîndă. A rămas la fel ca atunci. Mă voi strădui cu siguranță să fiu la fel.

Anul acesta școala noastră va împlini un veac. Cîte generații au străbătut-o? Cîți i-au colindat sălile? În revista școlii vom consemna cu dragoste și cu mîndrie pionierească acest eveniment.

IULIAN PENESCU,

Rod

Alerg printre stele
Nebunatic,
Mă ciocnesc cu o stea,
Ocolesc o alta,
Mă spăl pe ochi cu apă de stele,
Galbenă, lucioasă.
In jurul meu — un roi de stele
Albe și galbene.
Sînt într-un lan de stele,
Sînt cîmp de stele
Pe care crește grîu de stele
Apuc secera lunii
Și secer grîul de aur
Din care voi coace pîine de aur
Pentru voi, oameni!

JENICĂ VIZIREANU
Brăila

ACTUALITATEA UNUI ÎNDEMN

Aureolată de apariția periodică a numerelor scrise și desenate de copii, legătura permanentă cu cititorii este izvorul de energie care îmbogățește săptămînal paginile «Cutezătorilor». Prin intermediul revistei lor, mii și mii de copii din toate colțurile țării întrețes rețeaua unui dialog viu și pasionant.

Este o tradiție cu care ne mîndrim: cititorii noștri își spun cuvîntul în toate domeniile care fac obiectul interesului și nevoii lor de cunoaștere, acoperind gama cuprinsă între *frămîntări personale* și *probleme ce confruntă țara și lumea*, între *prezentul cotidian* și *trecutul istoric* sau *orizontul viitorului*.

„ȘCOLARII DE ASTAZI - SPUNEA MARELE SAVANT ȘI INVENTATOR ROMÂN **HENRI COANDA** - VOR FI CREATORII VALORILOR MATERIALE ȘI SPIRITUALE ALE ANULUI **2000**. DE SÎRGUINȚA LOR, DE DRAGOSTEA LOR FAȚA DE NOU, DEPINDE CUM VA ARĂTA MILENIUL AL TREILEA.”

INTERLOCUTORI:
ELEVI AI LICEULUI INDUSTRIAL ENERGETIC DIN BUCUREȘTI

CITITORII AU CUVÎNTUL

„Tineretul și ENERGIA”

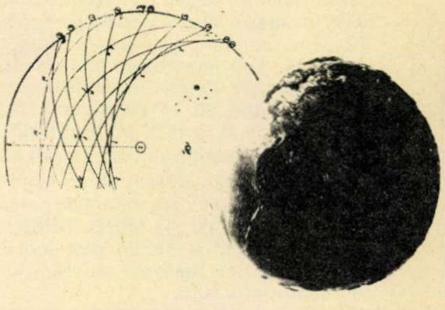

«*ELECTRIFICAREA*» — desen de **LĂCRĂMIOARA DUMITRIU**

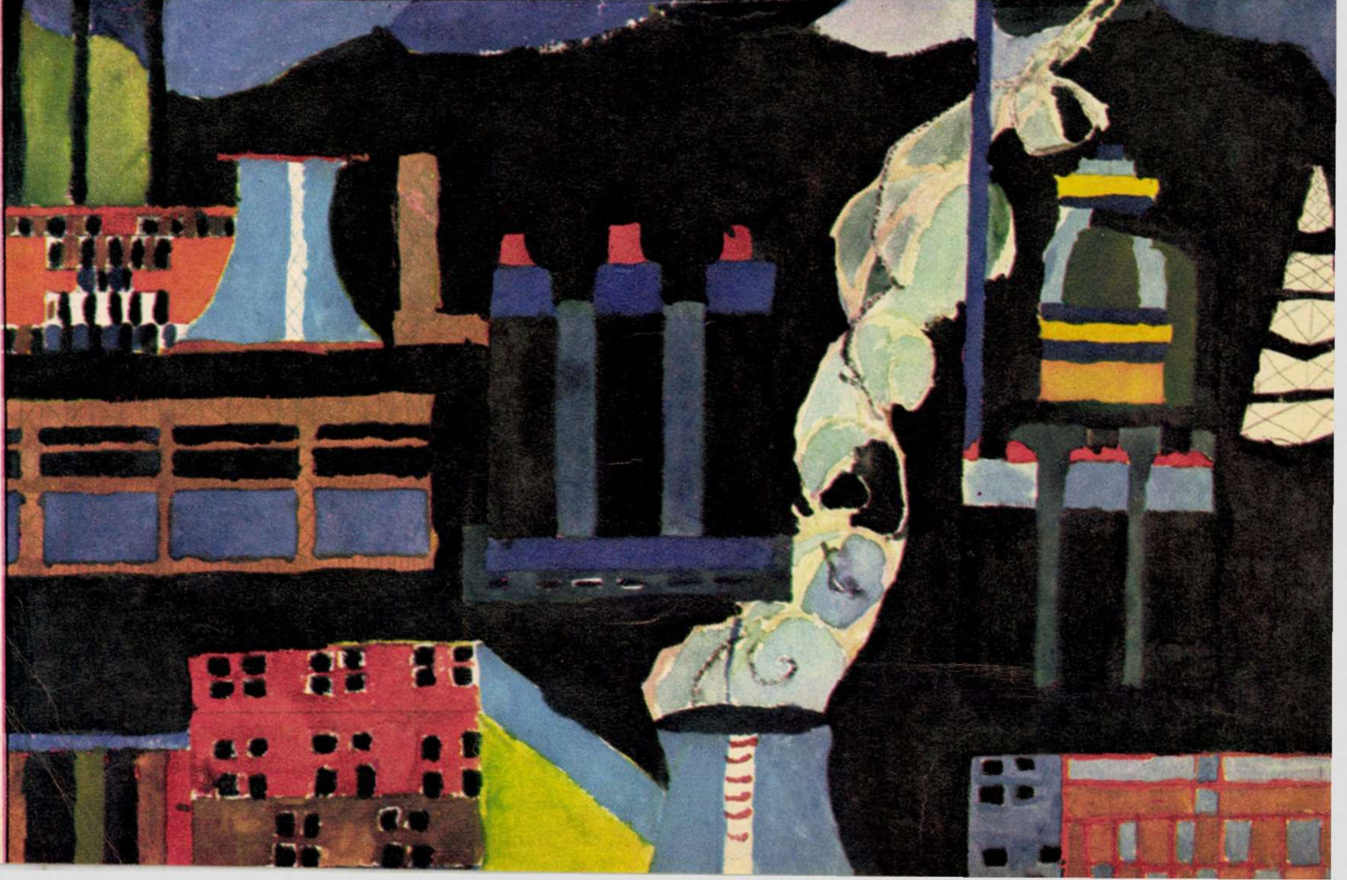

În spiritul acestei nobile tradiții, revista a lansat cititorilor invitația de a participa la dezbaterea «**Tineretul și Energia**». Ca de fiecare dată cînd propunem o temă de interes major și general, nerăbdarea cu care așteptăm vești este justificată, părerile *specialiștilor de mîine* interesîndu-ne deopotrivă cu cele ale *specialiștilor de azi*. Viitorul se naște din prezent în cel mai strict înțeles al cuvîntului, cum fiecare clipă urmează celei precedente. Invitația marelui savant și inventator adresată minitehnicienilor, tuturor copiilor, conținea implicit îndemnul de a contribui direct, prin vorbă și faptă, la efortul de progres și civilizație în care s-a angajat cu eroism poporul nostru.

Iată de ce relansăm invitația de a participa la dezbaterea «**Tineretul și Energia**», inițiată de revistă, publicînd în acest număr scris și desenat de copii părerile unor colegi ai voștri care, pînă anul trecut minitehnicieni, sînt astăzi elevi la Liceul industrial energetic din București și învață în anul I al Secției electroenergetice.

NU ORICE «m» ÎNSEAMNĂ PRACTIC «E»!

La această vîrstă sîntem deplin îndreptățiți să spunem: Viitorul ne aparține. Zicînd aceasta interlocutorii noștri adaugă: Dar în egală măsură, noi aparținem viitorului. De ce «dar»? Pentru că cea de a doua afirmație evidențiază, mai viguros decît prima, obligațiile noastre. Iar obligațiile celor ce se vor îngriji de patrimoniul energetic al țării sînt pe măsura profesiei lor.

Despre producerea, transportul, păstrarea și buna gospodărire a energiei ei vorbesc, se înțelege, în cunoștință de cauză. Imperativul combaterii ferme a risipei de energie este pentru ei nu o deviză teoretic-abstractă, ci un plan concret de acțiune, susținut de considerații și argumente științifice.

— Exploatarea rațională a resurselor energetice și utilizarea strict gospodărească a energiei sînt probleme care confruntă întreaga lume, își începe pledoaria **Luminița Sultan.** Este foarte important ca fiecare dintre noi, mari și mici, să înțelegem acest lucru și, în cunoștință de cauză, să acționăm cu maximă responsabilitate. Vorbele astea par mari; par doar, ele sînt croite pe măsura conținutului lor. Nu este necesar să ai cine știe ce studii înalte și de adîncă specializare ca să devii, pe frontul energetic, oștean anti-risipă. Pămîntul acesta, al nostru, despre care toată lumea știe că este rotund, are niște dimensiuni. Iar bogățiile din interiorul lui, zăcămintele de tot felul adică, sînt limitate. Limitele în cel mai strict înțeles al cuvîntului, limitate-limitate. Să nu ne amăgim cu celebra formulă a lui Einstein; o fi ea energia *(E)* egală cu masa ori viteza luminii la patrat *(mc^2)*, dar să rămînem realiști: nu din orice «m» putem obține un «E» și nu la fel de ușor — ușor? — ca atunci cînd «m» se referă la uraniu și la rudele lui.

Oare, ce fel de energie folosesc O.Z.N.-urile?

Pentru noi, astăzi, «E» înseamnă în primul rînd *zăcăminte de combustibili*, apoi *ape curgătoare*, uneori *valuri* sau *vînt*, mai rar — deocamdată — *vulcani, gheizere, soare*. În primul rînd, cred eu, trebuie să ne obișnuim a gîndi la scara planetei și la scara locuinței noastre. Iată un exemplu dintre cele zise «minore»: un bec aprins fără rost — la baie, la bucătărie, în debara, pe hol — sau un bec în plus — așa, ca să fie; dacă lustra a fost făcută cu șapte becuri, de ce să nu ardă toate? — înseamnă, multiplicat cu numărul locuințelor din întreaga țară, înseamnă... mi-e și teamă să mă gîndesc... o termocentrală întreagă probabil, chiar o să fac calculul! Dacă fiecare ar socoti «becul meu aprins ori cîți sînt ca mine egal o termocentrală» ar apăsa cu mult mai multe precauții, și numai cînd este necesar, pe butonul întrerupătorului. Și cîte exemple, din categoria acestora, «minore», nu se pot da!

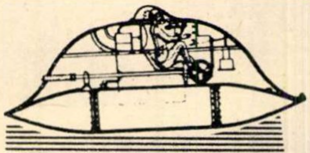

Valeriu David și **Marilena Burtea** sînt, ca și colega lor, avocați intransigenți ai bunei gospodăriri a energiei. **Cristian Fatache** este preocupat de inventarea unor relee «anti-risipă» care să întrerupă automat contactul cu rețeaua de alimentare ori de cîte ori consumul depășește necesarul real.

●

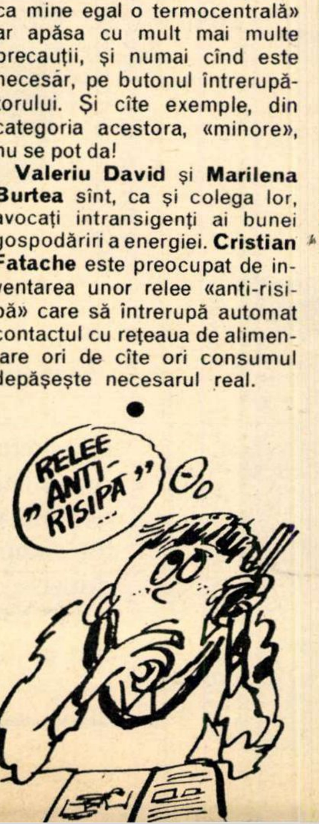
RELEE „ANTI-RISIPĂ"...

— Pentru noi, cei care pînă anul trecut eram — și poate am și rămas întrucîtva... — fideli cititori ai revistei «Cutezătorii» și meșteream marile și micile noastre invenții în cercurile tehnice din școli, de la casele sau de la Palatul pionierilor, pentru noi, cei care pășim acum primele trepte ale profesiei, pentru generația noastră adică, importanța optimei exploatări a fondului energetic al țării este multiplicată de coeficientul timpului viitor. Da, spun energeticienii, există un coeficient al timpului viitor, întotdeauna supraunitar, la capitolul *utilizare și gospodărire a oricărei avuții naționale*. Sigur că mizăm pe descoperirile științifice și tehnice de mîine, sigur că tehnologii noi vor permite punerea în evidență și folosirea de surse energetice noi. Pînă atunci însă, nu trebuie să risipim ce avem! Măsurile recent întreprinse, vizînd domeniul energetic din țara noastră, care continuă firesc preocuparea constantă a partidului și statului pentru exploatarea cumpătată a bogățiilor naționale, ni se par a fi fost luate *in directul beneficiu al generației noastre*. De aceea credem că minitehnicienilor, ca și nouă, ni s-ar potrivi deviza: «**Fiecare tînăr** — pionier sau utecist — **un bun gospodar al energiei!**»

VIITORUL ÎNTÎI ȘI VIITORUL AL DOILEA

— Să inventariem cîteva din atuurile energetice ale viitorului, propun **Dorian Diaconescu, Cristian Fatache, Liviu Gogoașe, Marin Cioprînzacu, Virginia Șoloiu** și **Marian Ciuciu.** Mai întîi, soarele! Soarele, rezerva nu numai de energie, ci și de optimism a întregii omeniri. Pînă acum i-am folosit energia tezaurizată de trecerea anilor sub pămînt. A venit poate timpul să ne adresăm direct la... sursă? Dintre izbînzile oamenilor-cuceritori ai spațiului cosmic nu se poate să lipsească proiectele plasării în Cosmos a unor imense *heliocentrale*, în esență oglinzi captatoare de energie solară calorică și luminoasă, care să abată apoi ploi binefăcătoare de calorii și fotoni spre pămînt. Despre cîteva proiecte de acest gen am și citit prin revistele științifice și tehnice.

●

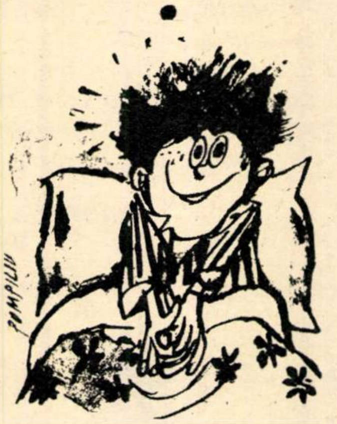

— Ce vis minunat am avut... Se făcea că descoperisem marea taină, sursa de energie a O.Z.N.-urilor...!!!

●

— Să nu uităm apoi deșerturile, aceste uriașe pămînturi care sînt sterpe pentru că au prea mult... soare! Să le imaginăm acoperite cu oglinzi destinate să capteze tot soarele irosit în... deșert, și să-l îndrepte spre uriașe uzine helioelectrice, de unde rețele de înaltă tensiune să transporte electronii spre obiectivele industriale din toate colțurile pămîntului, pînă la cei doi greu accesibili poli! Nu, acestea nu sînt «julvernisme», sînt proiecte perfect realizabile în viitorul apropiat, în viitorul întîi.

— Mai există și viitorul al doilea... De el țin, ca resurse energetice, cîmpul gravitațional — ce știm azi despre undele gravimetrice? — energia dezvoltată prin mișcarea de rotație și revoluție a pămîntului... Forțe uriașe se consumă alături de noi, sub privirile minților noastre: este imposibil să nu vină o zi cînd vom cunoaște, cînd *vom vedea* secretul utilizării lor în beneficiul direct al aspirațiilor noastre de progres.

O idee mai... năstrușnică avansează **Marin Cioprînzacu:**

— De ce năstrușnică? începe el prin a se mira. Poate doar mai cutezătoare, admite. Se tot vorbește de O.Z.N.-uri. (Este vreun copil care să nu fie gata oricînd a-ți povesti dintr-o răsuflare o mie și una de povești despre farfuriile zburătoare?). Unii cred, alții nu cred în existența lor. Ce-ar fi dacă, nefăcînd parte nici dintr-o tabără, nici de cea laltă, să admitem teoretic posibilitatea existenței lor ca premiză pentru întrebarea: *Ce fel de energie folosesc O.Z.N.-urile?* Adică, dacă ar exista, ce fel de energie ar folosi aceste nave misterioase? Poate că întrebarea ne-ar stimula puțin gîndirea. În definitiv nu trebuie să fim teribil de mulțumiți că de la Newton încoace căderea merelor din pom nu mai reprezintă pentru noi un secret! De la $F=mg$ pînă la $E=mc^2$ × cunoașterea, civilizația au făcut pași uriași.

●

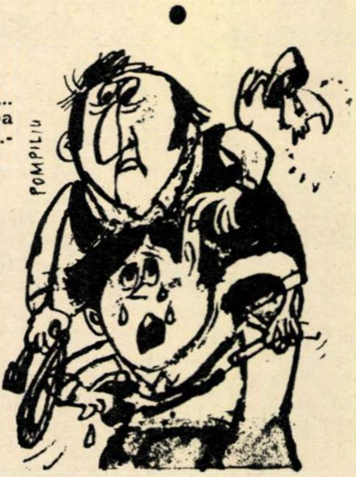

— Tăticuleeee... am vrut să fiu și eu «un bun gospodar» al energiei...!

●

ÎNTÎIA, PERMANENTA SURSĂ DE ENERGIE...

...sîntem noi! Nu doar noi, cei din anul I C de la Liceul industrial de energetică, ci *noi toți, oamenii.* Profesia de *energetician* ni se pare cea mai frumoasă pentru că ne-am ales-o noi, dar pentru alții alte profesii sînt cele mai frumoase. Poate că toate profesiile, cîte există, sînt îndreptățite, fiecare în parte, să-și alăture calificativul «cea mai frumoasă». Pînă la urmă asta este important: *să ne iubim profesiile, să ne dăruim lor!* Fiindcă, cine știe ce pregătire va avea cel care va descoperi, de pildă, modul de utilizare a energiei cîmpului gravitațional! Un fizician? Un inginer electronist? Un tehnician mecanic? Un lucrător din energetică sau altul din transporturile aeriene? Un matematician? Poate un poet? Greu de pronosticat. Sigur este că de descoperirea ce va fi făcută de aceștia — un alt Newton, un alt Einstein sau o întreagă *echipă* de specialiști... — va beneficia omenirea întreagă. Pînă atunci, noi, cei de la «Energetic», învățăm și visăm. Peste cîțiva ani vom începe să muncim, nu vom înceta să învățăm și, neapărat, vom continua să visăm.

LUMINIȚA SULTAN: **«Prima, permanenta sursă de energie sîntem noi»**

Cărbune și petrol au existat de multe mii de ani în subsol. Esențial este că surse de energie au devenit după descoperirea lor de către oameni! Soarele și Pămîntul, care se rotește atît în jurul axei cît și al stelei sale, învăluit într-un cîmp pentru care oamenii au trebuit să inventeze rachete ca să-l învingă, au vîrste matusalemice. Va trebui ca tot noi, oamenii, să le descoperim tainele. Abia atunci vor deveni surse energetice globale...

De aceea spunem că prima dintre sursele de energie permanentă, este cea a oamenilor, a cutezătorilor, a minții lor veșnic iscoditoare, sublimă în orgoliul ei.

Ing. N. STĂICULESCU

Decembrie nins

Clepsidră cu miresme și ascunzișuri pure
De frumusețe ninsă în val de frunze moi,
Te-nchegi pe-ncetu-n luna de steaguri, salutată,
Decembrie, cît cîntec îți vom aduce noi!

Pe fruntea ta senină, încoronat ești astăzi
Cu diamante-aprinse de comunism crescînd
Și strălucește păru-ți, fecioară de poveste
Cu trupul ninsă în miere de fagure și gînd!

Iți mîngîiem tăcerea prelinsă cu lumină
Și-nfăptuiri mărețe ți-aducem printre flori,
O sărutare-albastră pe fruntea ta senină
Republică, eternă cîntare de ninsori!!

DIDINA HRENCIUC
Rădăuți

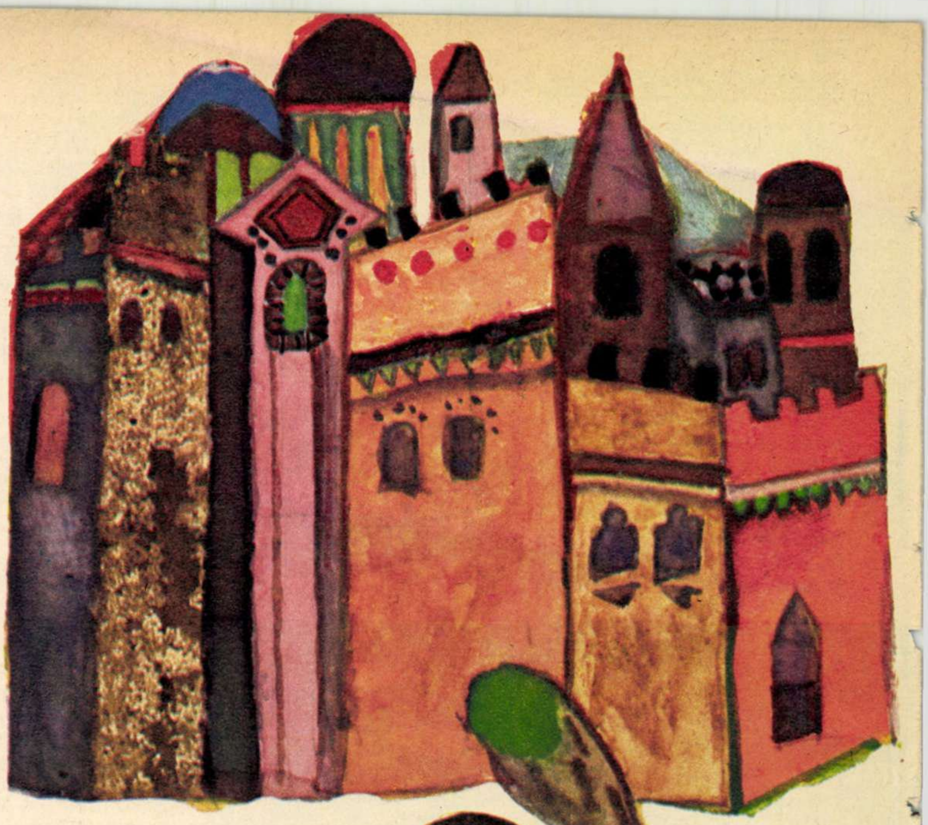

Trandafirul dragostei de țară

— Sînt sămînța celor mai gingașe sentimente.
Cînd am încolțit în inima omului,
El a devenit sentimental.
Am avut mulți boboci:
Unii erau de culoarea recunoștinței,
Și omul a învățat să-și prețuiască semenii;
Alți boboci erau de culoarea adorației,
Și omul și-a ridicat idoli;
Alții de culoarea dragostei,
Și el a zămislit viața
Cu greutățile ei,
Cu bucuriile ei.
Cîțiva erau de culoarea înțelepciunii.
Și el și-a aflat fericirea
În liniște.
În centru,
E cel mai mare și mai radios boboc:
De culoarea dragostei de țară.
Niciodată nu se veștejește,
Și dă mereu noi petale aprinse.

MIHAELA ZĂVOIANU
București

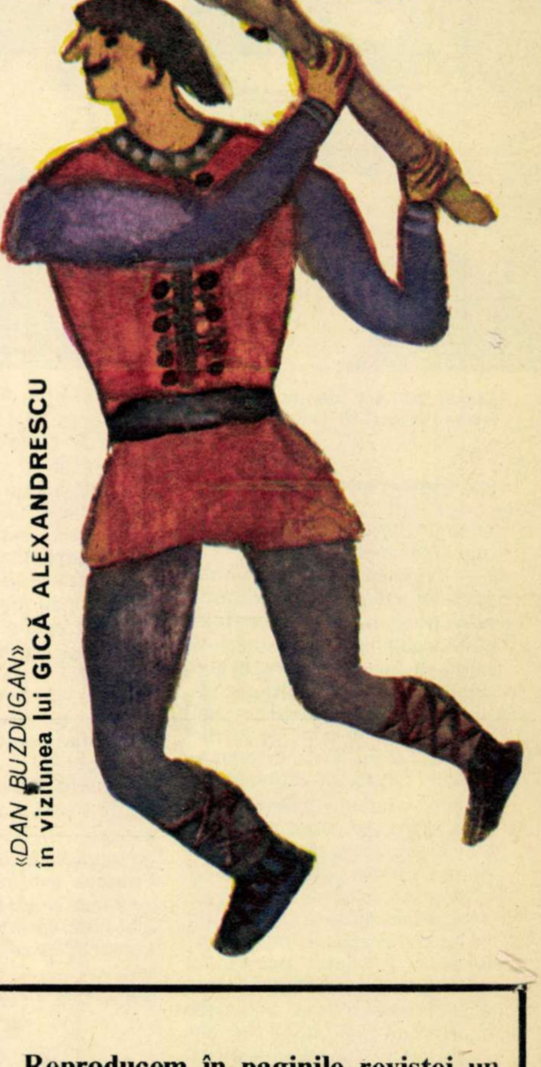

«DAN BUZDUGAN» în viziunea lui **GICĂ ALEXANDRESCU**

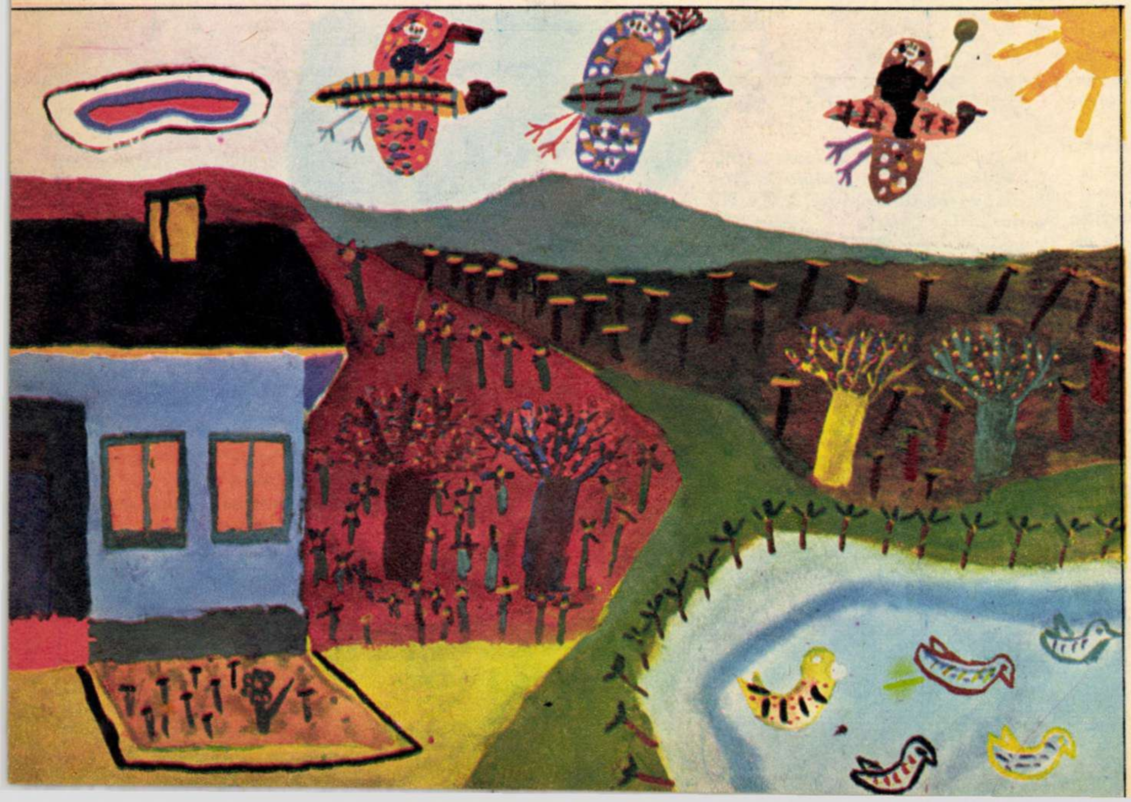

«ZORILE» desen de **VASILE DOGARU**

Reproducem în paginile revistei un mănunchi de desene aparținînd cercului pionieresc de arte plastice, din municipiul Gheorghe Gheorghiu-Dej, condus de prof. Gh. Mocanu, cerc distins cu marele premiu al «Arhivei de Aur».

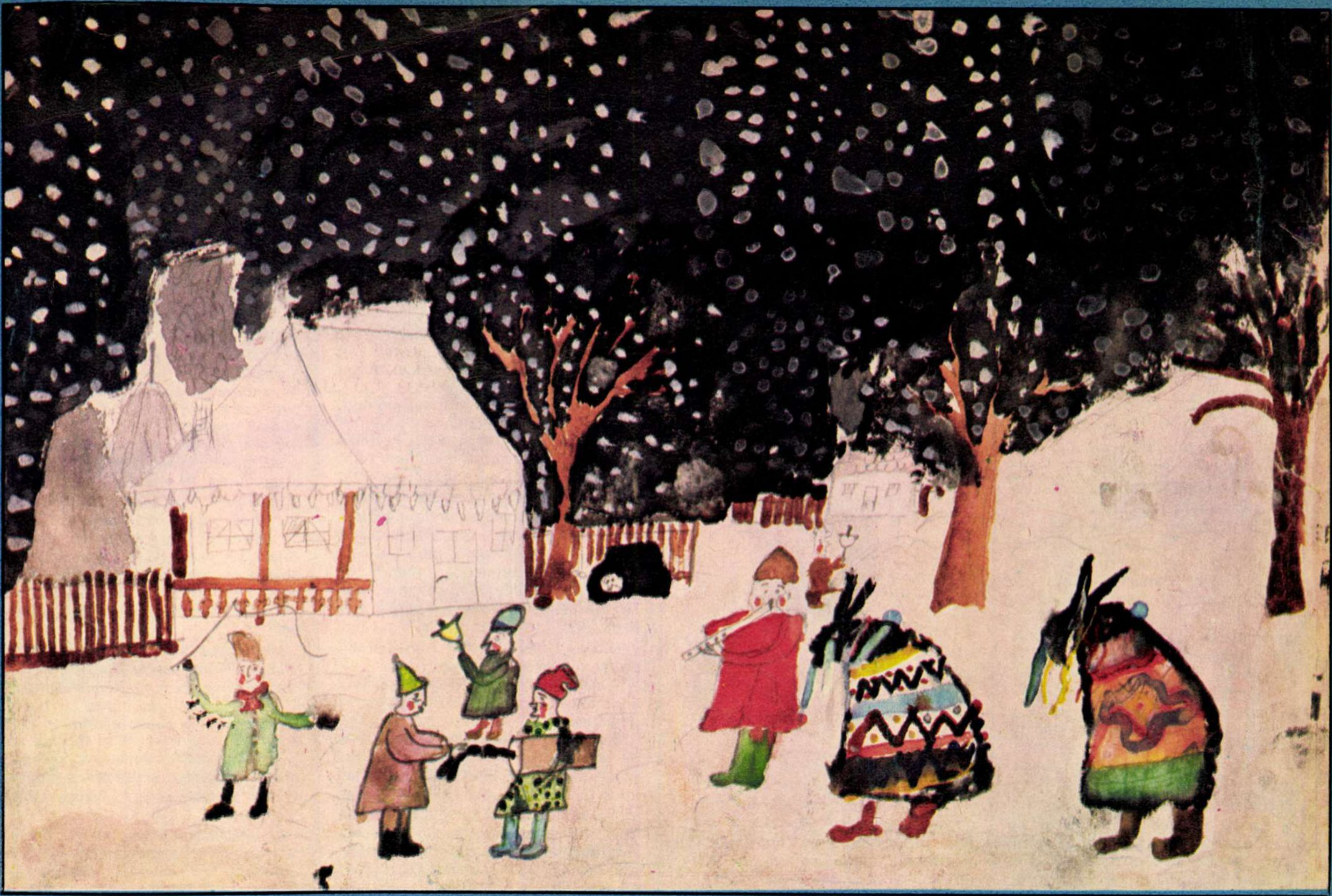

Gabriela Mincă

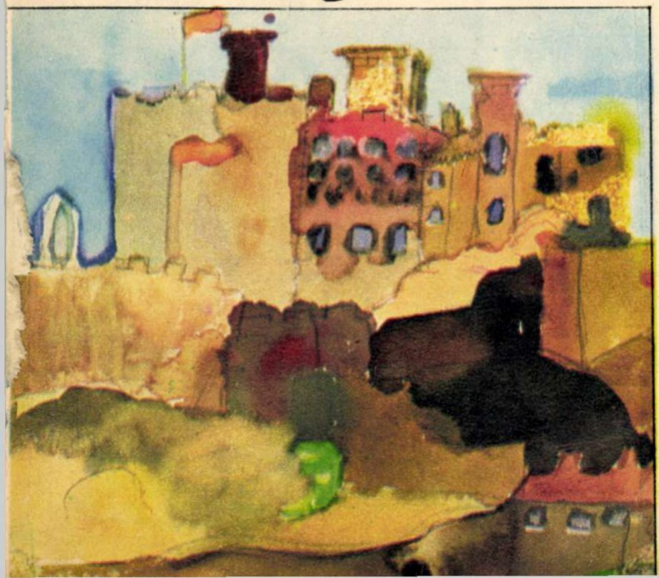

Despre călătoria pe care
Gabriela Mincă,
laureata noastră
la concursul
«Bucuriile primăverii»
pe cele cinci continente»
a făcut-o anul acesta
în insula Jersey
(Anglia)
v-am relatat
într-unul din numerele
trecute
ale revistei.
Astăzi v-o prezentăm
la lucru,
pe malul Mării Mînecii,
precum și unul
dintre desenele
realizate cu acel prilej
—Castelul Mont Orgueil.

◄

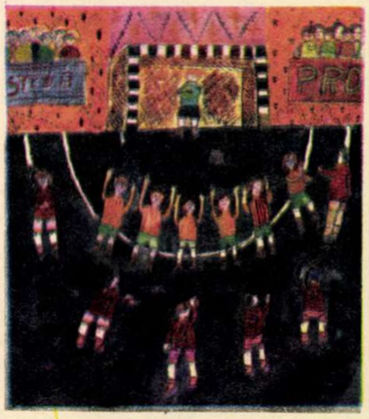

▲ «*IARNA*» desen de **PAUL DARABAN**

✱

◄ «*FOTBALIȘTII*» — desen de **CEZAR AGACHE**

✱

«*HĂRNICIA OAMENILOR*» — desen de **ILONA ANTAL**, Lunca de sus — jud. Harghita ▼

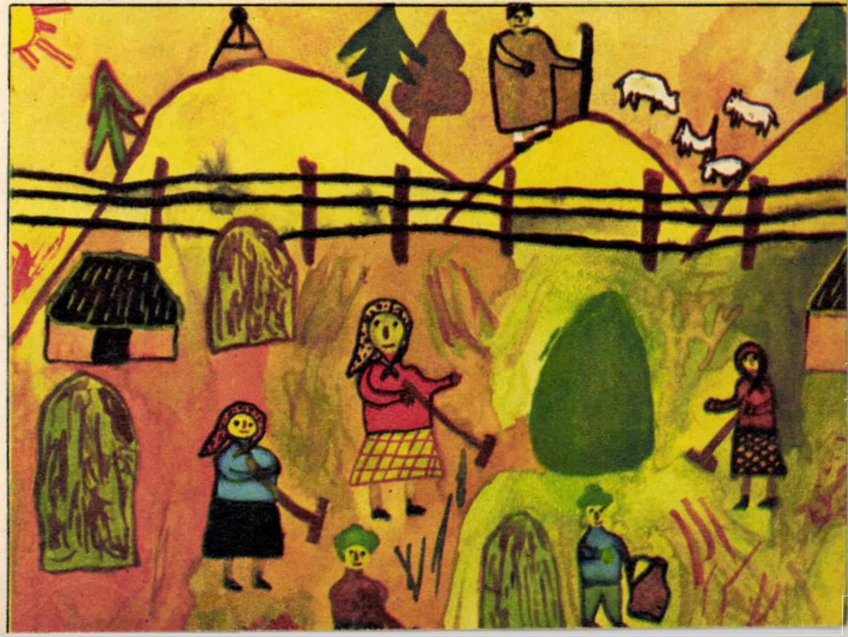

Haide să ne jucăm cu păpușile!

— Plîngi, Lili?

Fetița din colț nu-mi răspunse. Auzeam doar, din cînd în cînd, cîte două suspine și-mi dădeam seama că plînge.

Lili e verișoara mea. E foarte mică, de vîrsta păpușilor, are abia patru ani; de două palme deasupra pămîntului, cu ochii negri, catifelați, cu părul legat în două codițe. Numele ei adevărat e Liliana, dar noi, ai casei, o mîngîiem scurt: Lili!

Întotdeauna în casa bunicilor e liniște deplină. De altfel, n-are cine să facă zgomot. Eu îmi fac temele, apoi mă afund în rezolvarea problemelor de matematică din revistă, iar Lili, cuminte, liniștită își plimbă sau își adoarme păpușa.

— Nene, haide să ne jucăm cu păpușa!

N-o aud sau mă prefac că n-o aud. Problemele de matematică sînt dificile și trebuie să fiu foarte concentrat asupra lor. De fiecare dată cînd sînt întrerupt, încerc să-mi reiau gîndurile cu glas tare:

— ...Deci perpendiculara x coborîtă pe...

— Nene, haide să ne jucăm cu păpușa!

S-a dus totul... perpendiculară... x...

Ce are Lili astăzi? De zece ori îmi repetă același refren: «nene, haide să ne jucăm...» de parcă aș fi de vîrsta ei, să mă joc cu păpușile!

Acum s-a urcat pe un scaun și mi-a pus păpușa lîngă caietele mele cu probleme. Ei, asta!...

— Lili, te rog să mă lași în pace.

Am strigat tare, atît de tare încît am auzit în cameră ecoul vocii mele. Supărat, am dat cu mîinile peste masă să înlătur tot ceea ce-mi era străin. Apoi am auzit jos, lîngă mine un zgomot. Am întors capul. Cu fața neschimbată, cu mîinile pe lîngă corp păpușa zăcea pe dușumea. M-am gîndit cît de mult ține Lili la păpușa ei și am căutat-o vinovat cu privirea. Era lîngă mine. Mă privea fix și în ochii ei negri, nu vedeam nici mînie, nici mi-

rare... S-a aplecat încet, încet, parcă să nu trezească păpușa și a ridicat-o. A mîngîiat-o pe creștet, i-a netezit părul ciufulit și a strîns-o la piept, punîndu-și bărbia pe capul ei. Apoi, s-a retras, înăbușindu-și un suspin într-un colț al jucăriilor sale.

Se făcuse iarăși liniște în cameră. Îmi părea rău de ceea ce se întîmplase. «Nu s-a stricat. Și dacă s-a stricat am s-o repar» încercam eu să-mi stăpînesc părerea de rău. Dar brusc, în minte mi-a apărut chipul unei alte păpuși. Miki! Da, am avut și eu o păpușă. Păpușa mea era un băiețel cu zîmbetul larg, ștrengăresc și cu un fes lung în vîrful capului.

Într-o zi i-am spus să se joace, să facă tumbe în fața unchiului Dude. N-a vrut. Stătea în fața noastră și rîdea mereu în timp ce eu și văru-meu Aurel îl amenințam.

— Am să te bat...

— Eu am să-ți rup urechile și am să-ți turtesc fesul!

— Am să te las să dormi afară la noapte...

— Și o să te mănînce lupii...

N-a vrut nici atunci cînd i-am spus că o să-l mănînce și urșii și vulpile și cîinii...

Seara, înainte de culcare l-am luat pe Miki din casă, i-am pregătit în grădină, pe pămînt un pat din fîn și l-am așezat să doarmă.

— Vezi, dacă n-ai ascultat?

— Așa dorm copiii neascultători, afară, la lupi — i-a mai strigat Aurel înainte de a pleca.

În seara aceea am adormit amîndoi veseli, cu zîmbet ștrengăresc pe buze, convinși că i-am dat o lecție lui Miki. A doua zi dimineața, cînd am venit să-l luăm, l-am găsit jos, pe pămîntul umed. Cînd l-am ridicat, am observat că-i lipsea o bucată bună de pînză din spate, iar obrazul îi era sfîșiat. Lîngă cușca lui Rex am găsit bucata de pînză... De atunci au început zile triste. Fără Miki jocul nu mai avea nici un efect. Aproape tot timpul stăteam trist, întunecat. Pe Miki nu mai voiam să-l mai văd. Era rupt, paradit și fața lui părea că plînge.

— Am să-ți cumpăr altă păpușă, mi-a spus într-o zi mama, crezînd că mă va liniști cu asta.

Și mi-a cumpărat alt băiețel de cîrpă și vată cu zîmbet lăbărțat. Unchiul Dude mi-a adus altul. Nici nu m-am atins de nici unul din ei. Apoi, mama mi l-a cîrpit pe Miki, bucățică cu bucățică. Miki și-a recăpătat zîmbetul, dar zîmbetul lui era acum strîmb. Acest nou Miki, cu noul său zîmbet mă făcea să plîng de cîte ori îl priveam...

— Plîngi Lili? Lili!

M-am apropiat la un pas de ea. M-a simțit. Și-a întors puțin privirea spre mine, strîngîndu-și mai tare păpușa la piept, temîndu-se parcă să nu i-o smulg.

— Lili... Haide să ne jucăm cu păpușile!...

GHEORGHE TRUȚĂ
Craiova

Adrian

Cînd venise în tabără, avusese impresia că toți cei din jurul lui îi vor rămîne necunoscuți. Așa credea totdeauna: că ceilalți se cunoșteau de mult timp, că erau prieteni vechi — numai el nu-i cunoștea și nu era prieten cu nici unul.

Mai tîrziu lucrurile aveau să se schimbe: începuse să se înțeleagă bine cu toți, încerca să fie la fel ca ei — și să uite că e mai mare decît toți. Cel mai bine se înțelegea însă cu Adrian. Și asta descoperise într-o zi cînd fuseseră la Negrești, și cînd stătuseră alături, în autobuz, și cînd îi dăduse să-i țină carnetul roșu de reporter, și cînd îi spusese că nu-i plac filmele polițiste, iar Adrian se mirase «Chiar nu-ți plac?»

Era cu cinci ani mai mare decît Adrian, și era mereu ocupat, și avea întotdeauna carnetul roșu de reporter la el... dar cînd erau împreună uita mereu să mai scrie în carnet, — îi plăcea la culme să discute cu băiatul cu ochi negri din fața lui. Odată îi spusese că el nu se poate împrieteni cu adevărat cu nimeni, că niciodată n-a avut prieteni. Adrian se mirase:

— «Da cu mine cum de te-ai împrietenit?»

Își pusese și el singur întrebarea asta de nenumărate ori. Nu știa însă să-și răspundă. Așa că schimbă imediat vorba.

Totuși, își promise, în gînd că, înainte de plecare, îi va spune lui Adrian că el e singurul lui prieten, că se împrietenise cu el așa, pentru că vorbea rar, și pentru că avea ochii negri, și știa să tacă frumos, și știa să povestească frumos cărțile citite.

Își pregătise cu migală (tocmai el, care lăsa totul pe seama «inspirației de moment») — frumoase cuvinte pe care să le rostească la despărțire.

N-avea de unde ști că lucrurile n-aveau să se petreacă așa: în seara dinaintea plecării, îl căutase peste tot: în grupurile de copii care cîntau bătînd din palme, pe băncile vopsite în verde... Încercase chiar să-i ghicească camera... Îi părea rău pentru cuvintele nerostite, rînduite cu migală. Se mira singur cum de putea fi «astfel» el, care nu știuse pînă atunci ce-i aceea prietenie.

După miezul nopții plecă din tabără. Zilele minunate ale taberei își curmaseră șirul. Plecă fără să-și vadă prietenul, care — fără îndoială — la ora aceea plutea în lumea plină de mister a viselor.

Strigă la colegii care plecau odată cu el:

— Să mergem!

Toți îl urmaseră, fără a bănui măcar o clipă că tocmai el, care părea cel mai grăbit, ar fi vrut mult să mai rămînă măcar cîteva ore, pînă se va face dimineață — în tabăra de unde acum plecau.

CORNELIA ICHIM
Tîrgu Neamț

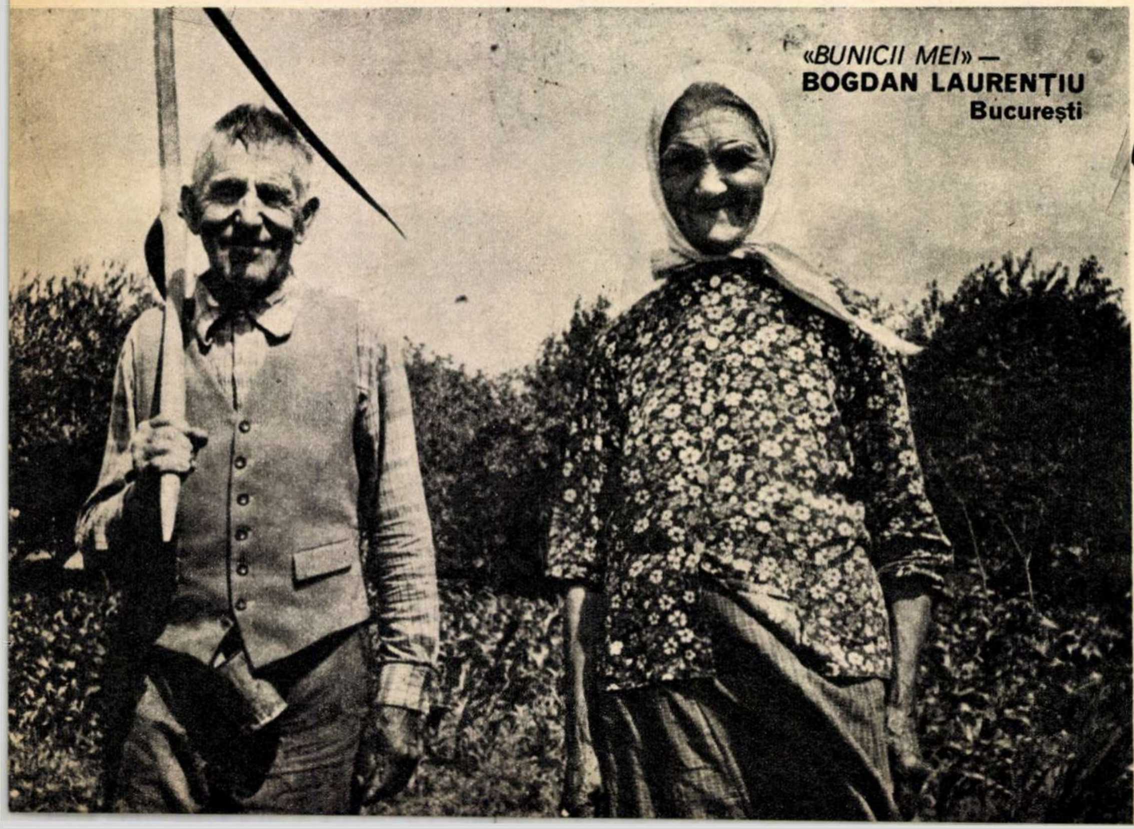

«BUNICII MEI» —
BOGDAN LAURENȚIU
București

«RÎUL PE PODEȚ» —
ANTAL SZAVA, com. Sînmartin, jud. Harghita

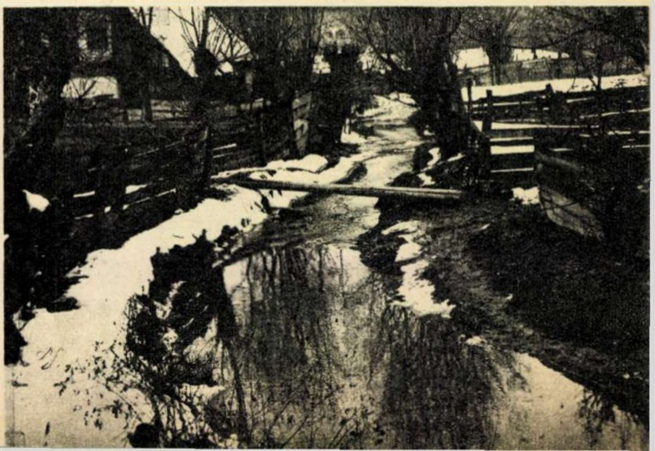

EDIȚIA A II-A

MARELE CONCURS

„ARHIVA DE AUR“

(Urmare din pag. 3)

POEZIE

Premiul I: Jenică Vizireanu, Chiscani — Brăila. **Premiul II:** Mihaela-Emilia M. Zăvoianu, Școala generală nr. 21 — București; Adrian Alui Gheorghe, Școala generală nr. 1, satul Topolita, județul Neamț. **Premiul III:** Didina Hrenciuc, Școala generală nr. 4, Rădăuți, Suceava; Nicolae Căpățînă, Școala GSMC, Tg. Jiu.

PROZĂ

Premiul I: Iolanda-Luminița Apostol, Școala generală nr. 15, Constanța. **Premiul II:** Gabriela Andrei, Școala generală nr. 1 Slobozia, județul Ialomița. **Premiul III:** Emanuela Dumitrescu, Liceul nr. 1, Medgidia.

REPORTAJ

Premiul I: Ene Florin, Liceul «Zoia Kosmodemianskaia», București. **Premiul II:** Dorina Andrei, Școala generală–Teiș, Șotînga, județul Dîmbovița. **Premiul III:** Georgeta Elena Gruia, Școala generală nr. 9, Craiova.

ȘTIINȚĂ-TEHNICĂ-FANTEZIE

Premiul I: Cătălin Grecu, București. **Premiul II:** Barbu N. Cătălin, Ploiești. **Premiul III:** Iulia Arsintescu, Școala generală-Drăgușeni, județul Suceava; Romeo Froicu, Școala generală - Cuca, județul Galați.

NOI ȘI ANUL 2000

Premiul I: Marioara Tomescu, Școala generală nr. 6, Reșița. **Premiul II:** Monica Șerban, Orașul Sfîntu Gheorghe. **Premiul III:** Petruța Gina Gagu, Liceul «Panait Cerna», Brăila.

DESEN

Premiul I: Costea Emil, Școala generală Lunca de Sus, județul Harghita: Mariana Mirică, Școala generală nr. 11, Brăila. **Premiul II:** Brîndușa Comănescu, Brașov; Iliana Lăutaru, Casa pionierilor Oltenița. **Premiul III:** Ilona Antal, Școala generală Lunca de Sus, județul Harghita; Petruța Prijiș, Școala generală nr. 2, Codlea-Brașov.

Mențiuni colective (materiale pentru cerc în valoare de cîte 500 lei): Cercul de desen al Casei pionierilor din Carei, județul Satu-Mare; Cercul de desen al Școlii generale nr. 14, Brașov.

ÎN NUMĂRUL VIITOR VOM PUBLICA, ÎN CONTINUARE, MENȚIUNILE ACORDATE LA CONCURSUL «ARHIVA DE AUR».

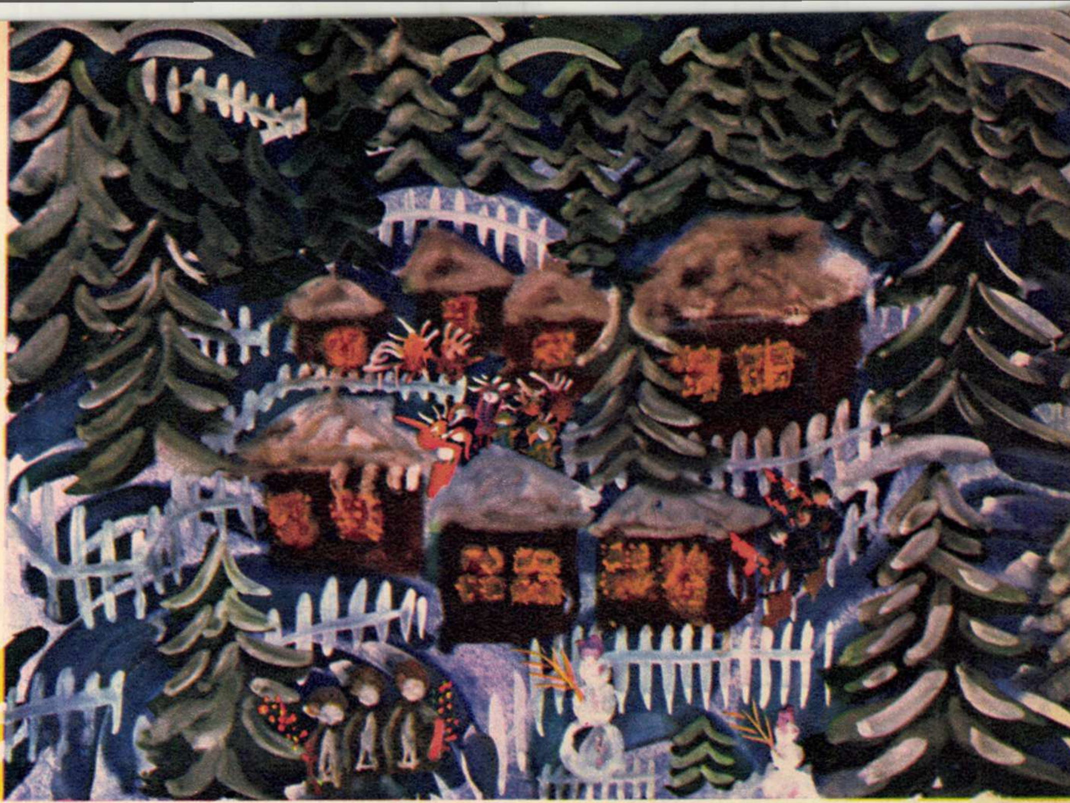

«IARNA» — desen de **BRÎNDUȘA COMĂNESCU, Brașov**

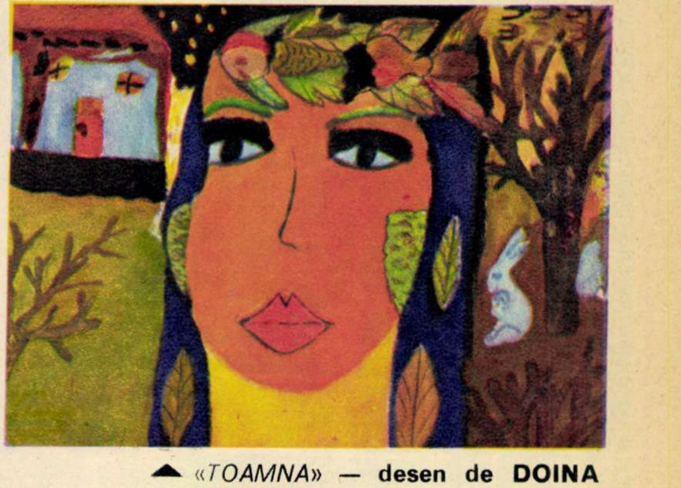

«TOAMNA» — desen de **DOINA UDRIȘTE**

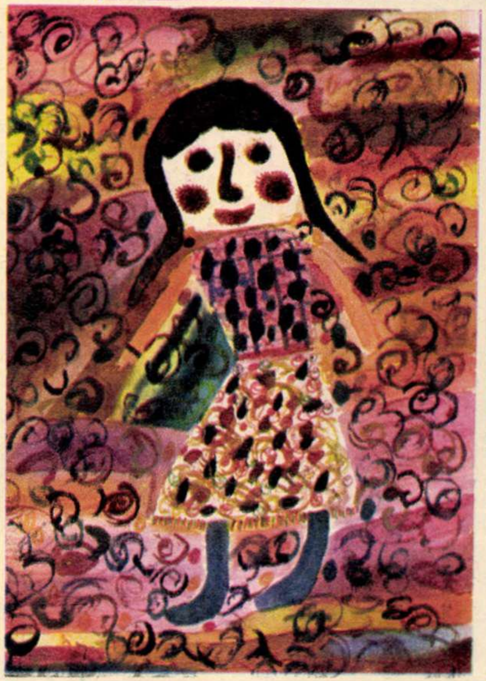

«PRIETENA MEA MARICICA» — desen de **MARIA BÎRJOVANU**, Buhuși

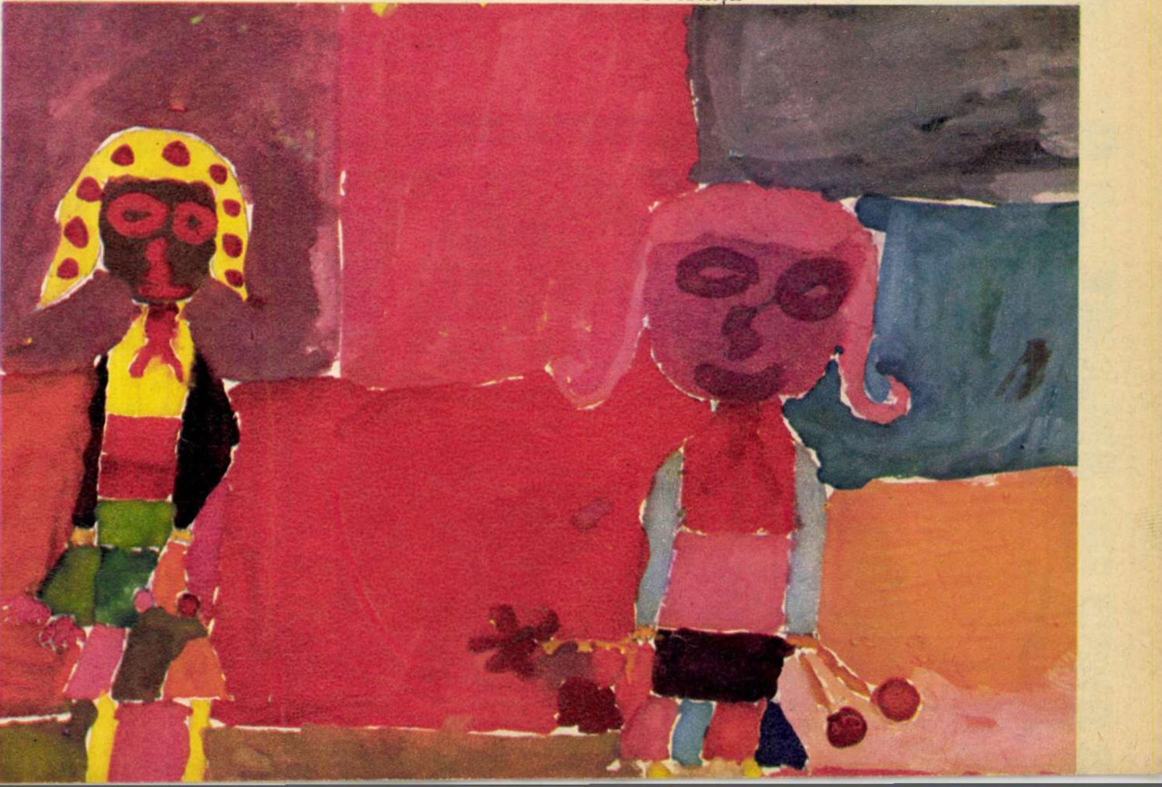

«ZI ÎNSORITĂ» — desen de **ILIANA LĂUTARU, Casa pionierilor, Oltenița**

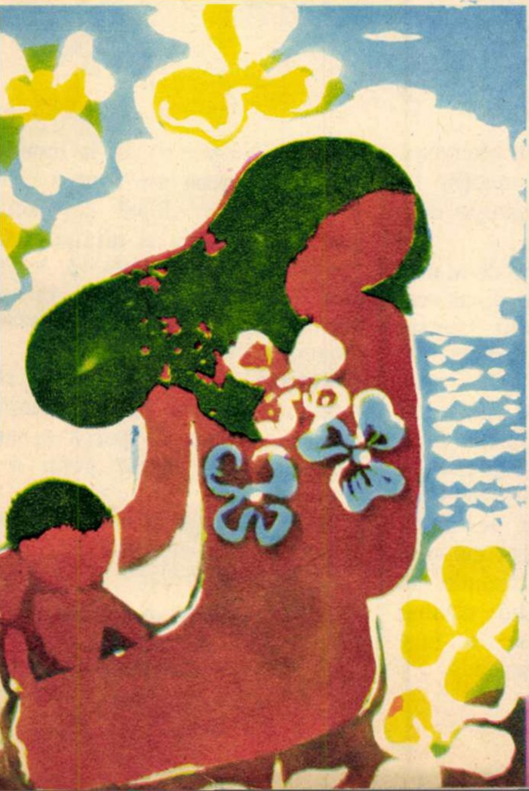

«DE ZIUA MAMEI» — desen de **SILVIA DRĂGĂNESCU, București**

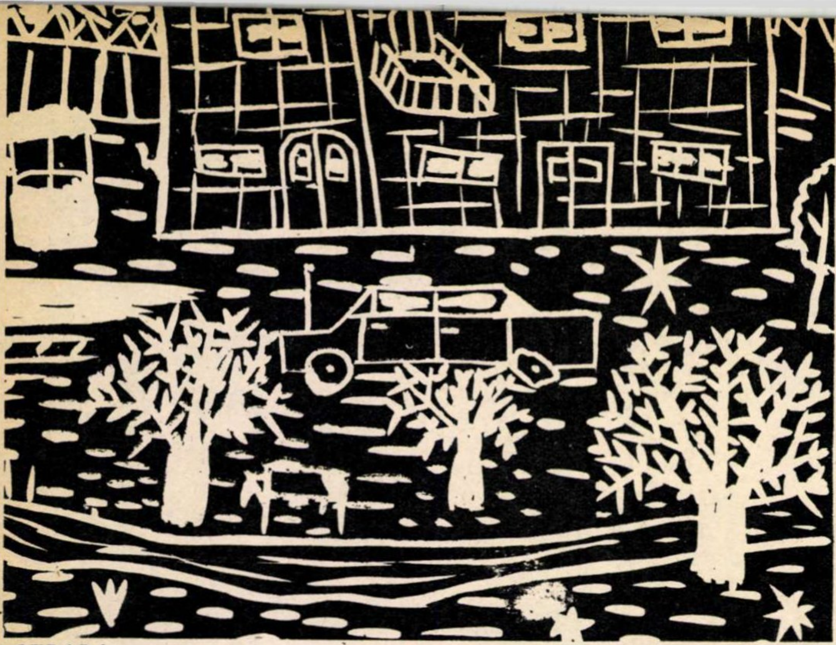

«STRADA» **IOSIF BLETAN**

Lucrări realizate în cadrul cercului de artă plastică de la Casa pionierilor din Carei.

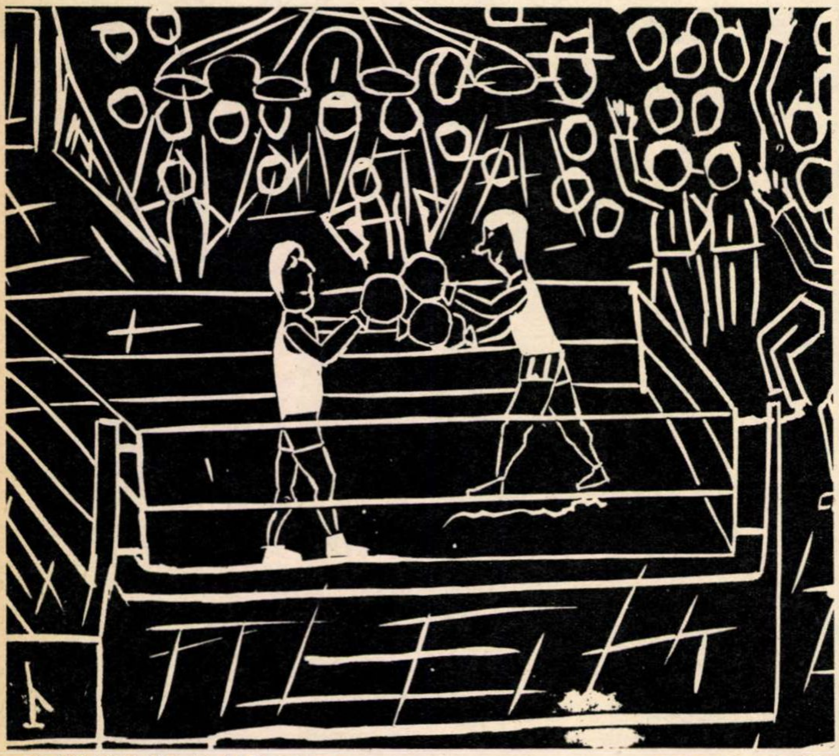

«ŞI TOTUŞI NE PLACE BOXUL» **EUGEN PAPP**

«SLAB ŞI GRAS» **LUIGI ŞUTA**

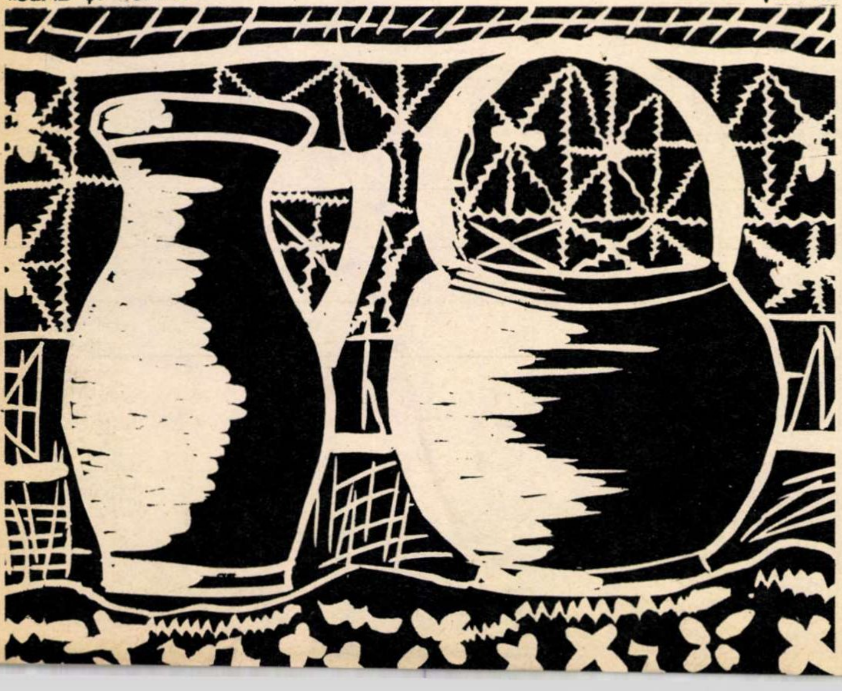

Tata

În semiobscuritatea camerei, aud ca prin vis exclamațiile scurte şi pline de bucurie ale tatălui meu. În camera sa lucrează noapte de noapte, punînd la punct ultimele inovații.

— Asta este... aud deodată şi tresar. Ştii, era foarte simplu. Cei doi suporți de porțelan... Mai departe nu înțeleg.

Dar îmi dau seama că noi economii vor fi aduse întreprinderii la care lucrează.

Multe nopți şi le-a pierdut...

Uneori, seara pare foarte obosit. Pe față i s-au întipărit parcă nopțile de nesomn, însă se poate citi pe chipul său o mare satisfacție a muncii.

Stau de vorbă cu el, cîteodată chiar pînă la miezul nopții. În clipele libere îmi povesteşte despre copilăria sa:

«Eram în timpul celui de-al doilea război mondial. Eu, fiind «cel mai mare» dintre frați (aveam doar 13 ani!) trebuia să mă duc undeva, să învăț o meserie, pentru a-i întreține pe-ai mei. Am plecat cu mama în toamna anului 1943, în sat la Chioara, la un mare negustor poreclit Giurică. Urma să intru acolo ca băiat de prăvălie. Fiind cel mai mic dintre angajați trebuia să respect rînduiala locului: ultimul venit avea datoria de a face toate treburile de corvoadă.

Mă sculam dimineața la ora patru. Dam de mîncare orătăniilor din curte, curățam grajdurile şi apoi scoteam mărfurile, la reclamă, în fața porții.

După un an, am plecat la Bucureşti; n-am mai putut răbda. ...Anii au trecut. Viața s-a schimbat.

Acum muncesc cu drag în întreprinderea mea».

Tatăl meu a obținut şaptesprezece brevete de inovator, aducînd importante beneficii Întreprinderii industriale «Lîna».

Fotografia lui stă, de mult timp, pe panoul fruntaşilor din fața teatrului.

Odată, mergeam la un spectacol şi m-am oprit ca de obicei să-l văd. Nu ştiu de ce, la lumina stelelor de neon am avut o senzație ciudată: chipul din fotografie nu mai era al tatălui meu. Era o persoană mai tînără, încît, m-a fulgerat ideea să-l întreb daca n-are cumva un frate geamăn.

Tăticul, lîngă mine, este cu totul altfel, mai plin de viață, dar mai trecut, de parcă în lucrările lui îşi lăsase puțin din tinerețe.

Îl prind mai strîns de braț, şi pornim mai departe.

IOLANDA-LUMINIȚA APOSTOL
Constanța

Creangă
(fragment)

Creangă a uitat în noi
copilăria
ca nişte cireşe
într-un sîn crud
sau ca un izvor de lapte şi miere
într-o lumină perpetuă.
Cu statornica dragoste maternă
pe buze
din munţii de aur, coboară capra
cu lapte înmiresmat
în ugerele trandafirii
şi mălăieş în călcîiul
în care se naşte poezia pămîntului.

ADRIAN
ALUI GHEORGHE
Satul Topoliţa,
Grumăzeşti — Neamţ

Patrie

Sub paşii mei
împletiţi cu eternitatea
potecilor
plîng pietrele
din care ţîşnesc
în ritm sonor
izvoarele...
Vîrsta
îmi înfloreşte
în iubire
spre taina
înaltelor bolţi
şi un chip frumos
se naşte în mine,
Patria...

NICOLAE CĂPĂŢÎNĂ
Tg. Jiu

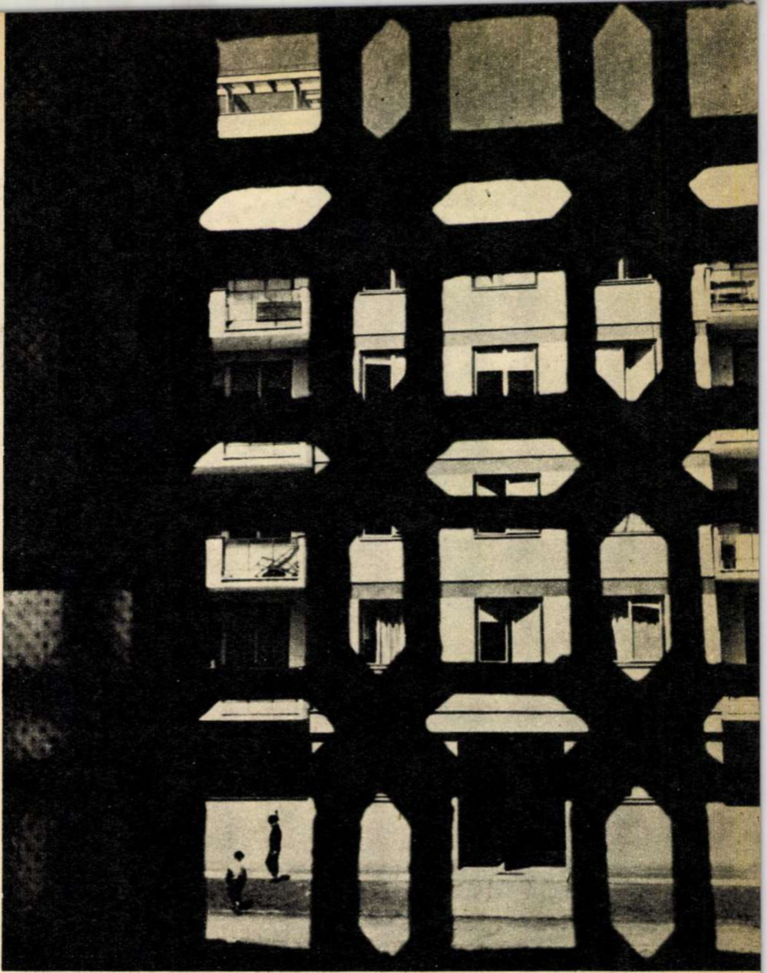

«BLOCUL ÎN CARE LOCUIESC» — de CARMEN DRACIOV — Turda

Ulcior

Ulcior de lut uitat de ani,
Strămoşii mei daco-romani
Atîta vreme te-au iubit —
Cînd buzele le-ai răcorit
Cu apă de cristal...

Prin cîte oare ai trecut
Şi fete cîte te-au purtat?
Pe umeri, de la rîu — cîntat,
De cînd olarul a-ntrupat
In tine dorul lui?

Cu ochii minţii am aflat,
Cu inima am recălcat
In timpii de demult...
Cînd m-am văzut în ciobul tău
Ulcior frumos de lut.

ILEANA UTAN,
cl. a V-a,
Şcoala generală nr. 172,
Bucureşti

Alergînd

Alerg... alerg...
Vreau să-mi opresc prin mişcare
Gîndurile,
Vreau să le ţin
În cupele minţii
Şi să le răstorn, mereu — în inimă
Ridic braţe albe soarelui
Şi o dată cu ele
Sentimentele
Le strîng într-un singur buchet
Şi le dărui azurului
Vrînd să-i ating lumina
Dar mă zgîrii în stele,
Şi atunci, îmi caut refugiul.
In inimile oamenilor.

DORINA-CELIA
CACOVEANU
Şcoala generală nr. 203,
Bucureşti

«*ÎN VACANŢĂ*» — de MIHAIL KAPP — Cisnădie

«*UNITATEA DE MĂSURĂ*» — VASILE SOIGAN
Casa pionierilor, Cîmpina

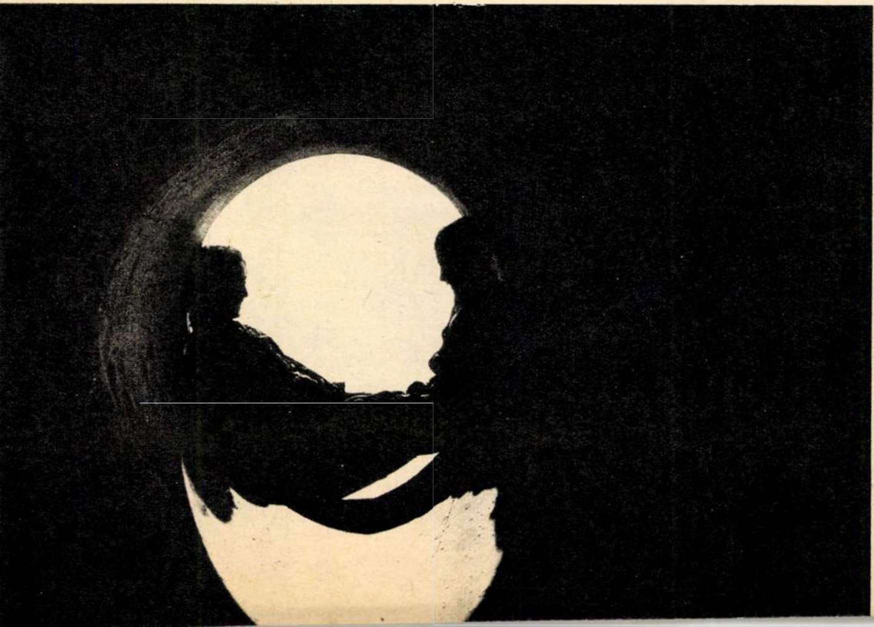

«*TRUPA CARTIERULUI*» — MARIUS STOIAN
Casa pionierilor, Cîmpina

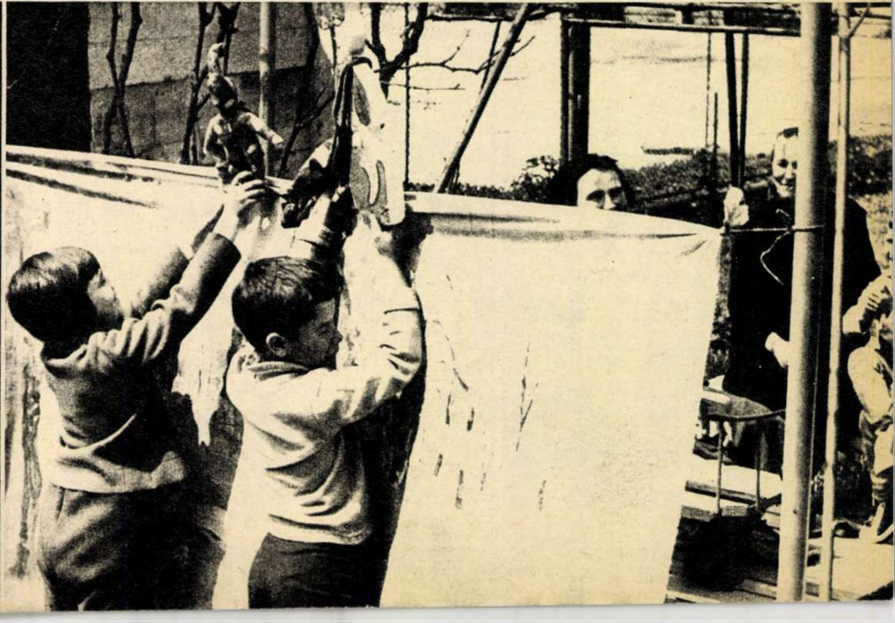

«ÎN RECREAȚIE» — CSABA BALAȘI, com. Sînmartin, jud. Harghita

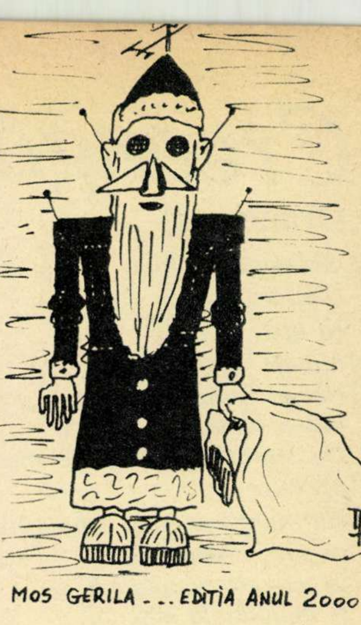
MOS GERILA ... EDITIA ANUL 2000

COSTICĂ PRECUP — București

RECREAȚIA mare*

AVENTURILE LUI "SIAM"

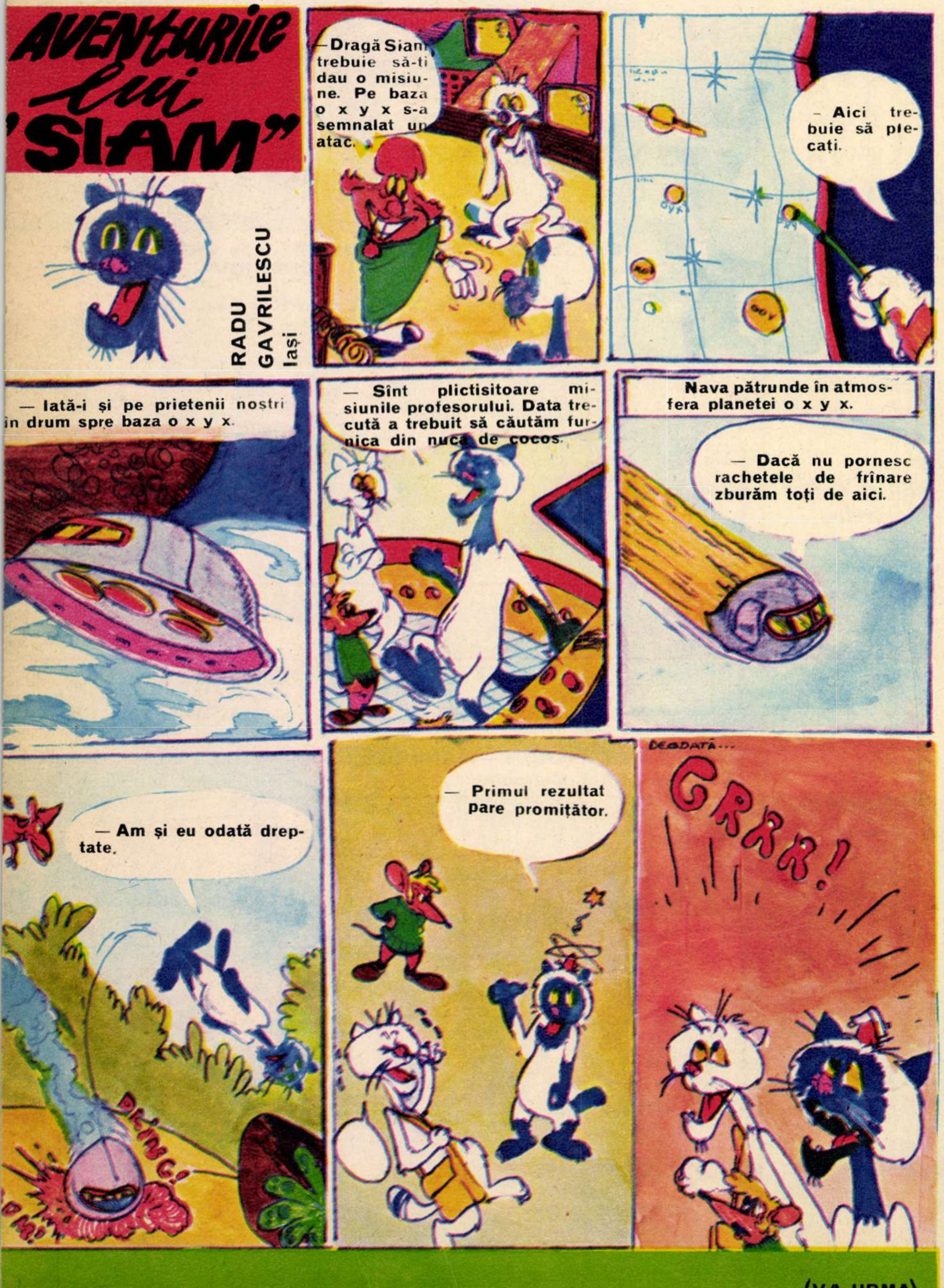
RADU GAVRILESCU Iași
—Dragă Siam trebuie să-ți dau o misiune. Pe baza o x y x s-a semnalat un atac.
— Aici trebuie să plecați.
— Iată-i și pe prietenii noștri în drum spre baza o x y x.
— Sînt plictisitoare misiunile profesorului. Data trecută a trebuit să căutăm furnica din nucă de cocos.
Nava pătrunde în atmosfera planetei o x y x.
— Dacă nu pornesc rachetele de frînare zburăm toți de aici.
— Am și eu odată dreptate.
DING!
BUM!
— Primul rezultat pare promițător.
DEODATĂ...
GRRRR!
(VA URMA)

ALEXANDRU ARHIRE — București

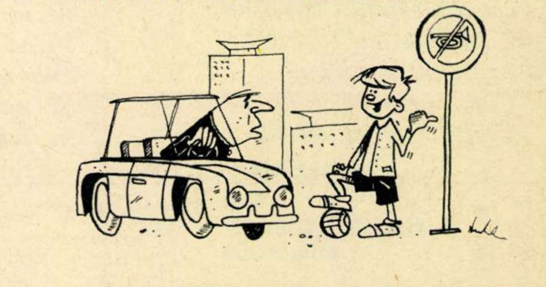

— Băiețaș, de ce nu ești atent? Dacă nu claxonam te călcam?!
— Da' ce, dumneavoastră nu vedeți că e interzis claxonatul?

«COMETA» — IOAN PUIA, Casa pionierilor, Rădăuți

* Rezultatele concursului „Enigma" *

O DUBLĂ PERFORMANȚĂ

Participant consecvent la concursurile revistei noastre, pionierul **VIOREL MOGA** din satul Mineri, comuna Filipeşti de Pădure, judeţul Prahova a reuşit să realizeze o performanţă deosebită în acest sens: după ce nu cu mult timp în urmă a cîştigat un premiu la «Trofeele vacanţei» (o bicicletă) de curînd a ocupat locul întîi în cadrul concursului «Enigma» (organizat de către revistă în colaborare cu Ministerul de Interne intrînd astfel în posesia premiului cel mare — încă o bicicletă. Publicăm mai jos răspunsurile date de el la întrebările celor 6 enigme.

RĂSPUNS LA PRIMA ENIGMĂ:

Pentru a împiedica pe hoţ să iasă din apartament, Dan poate proceda astfel: Sună la toţi vecinii care erau acasă la acea oră şi-i scoate în hol povestindu-le că tocmai dăduse drumul la apă să umple cada, cînd l-a scos din casă, ca să-i spună ceva, prietenul său Niculiţă. Deoarece apa din baie făcea zgomot şi nu auzea bine ce-i spune prietenul său, a închis uşa, fără să-şi dea seama că nu are cheia de la yale în buzunar. Acum îi roagă pe vecini să încerce cu cheile lor să-i descuie uşa pentru că altfel apa va da peste cadă şi va inunda apartamentul. Vecinii, săritori, încearcă să-l ajute, în felul acesta adunîndu-se pe hol. Cheile însă nu se potrivesc şi vecinii discută în faţa uşii ce mijloc s-ar putea găsi pentru a pătrunde în apartamentul lui Dan. Din cauza prezenţei lor, hoţul a fost nevoit să rămînă în apartamentul familiei Vasilescu. Pînă să găsească ei soluţia, a sosit la faţa locului căpitanul Niculescu. După arestarea hoţului, Dan cere scuze vecinilor pentru farsa jucată, neuitînd însă să le mulţumească pentru bunăvoinţa lor.

Niculiţă în acest timp fusese în stradă şi-şi notase următoarele:

- — Dacia 1100
- — de culoare roşie
- — numărul de înmatriculare...
- — şoferul cam de vîrsta...
- — înălţimea...
- — culoarea părului...
- — forma nasului...
- — ochii...

RĂSPUNS LA A DOUA ENIGMĂ:

După ce se uită din nou la calendar, căpitanul Niculescu îşi dă seama că mesajul interceptat conţinea o eroare:

12 aprilie 1973 pica într-o zi de joi (chiar ziua respectivă) şi nu într-o vineri, cum era specificat în mesaj. Această descoperire îl face pe căpitanul Niculescu să procedeze ca atare şi să prindă infractorul.

RĂSPUNS LA A TREIA ENIGMĂ:

Privind prin gaura cheii, Prianu o vede pe femeia de serviciu ştergînd vasul ornamental. Deoarece el ieşise din serviciu la orele 17, pînă s-a făcut că iese din instituţie, pînă s-a întors şi cît a mai aşteptat să iasă femeia de serviciu din biroul directorului, trecuseră în mod firesc cam 20 de minute. Deci cam la ora 17,20 vasul nu mai avea pe el nici o amprentă. Prinderea vasului în cădere a făcut ca pe el să rămînă amprentele infractorului. Prianu nu-şi dă seama de acest lucru şi abia pe urmă îşi pune mănuşile de cauciuc. Deci, la orele 18,30, la venirea directorului, vasul ornamental avea pe el amprentele demascatoare ale lui Prianu.

GREŞELILE (INEXACTITĂŢILE) SÎNT URMĂTOARELE:

a) Primul martor era cu spatele la piatra kilometrică, nu cu faţa,

— Biciclistul merge pe mijlocul şoselei (în mod neregulamentar).

— Atît autocamionul, cît şi căruţa circulă fiecare pe partea stîngă a direcţiei de mers, deci neregulamentar.

— Şoseaua nu are şanţ pe margine în care ar fi putut fi aruncat biciclistul.

— Autocamionul nu putea să dispară după cotul şoselei, pentru că şoseaua era dreaptă.

— Martorul declară că şoferul nu avea însoţitor, lucru inexact, deoarece pe geamul din dreapta se vede o mînă, iar locul şoferului este la volan — care la autocamioanele Bucegi este pe stînga.

b) Al doilea martor, proprietarul autoturismului, declară în mod greşit că accidentul a avut loc la km 236, căci borna kilometrică indică km 256. Tot el declară că vinovat este numai şoferul autocamionului, dar vinovat e şi biciclistul care nu circula pe partea dreaptă. Afirmaţia că a văzut foarte bine lucrurile nu corespunde realităţii din desen.

c) Cel de-al treilea martor şi ultimul, căruţaşul care circula în mod greşit pe stînga, aminteşte de şanţ, dar acesta nu există. De asemenea, spune că şoferul avea bluză cu mînecă lungă, deşi în mod normal din căruţă nu putea vedea mîinile şoferului. Şi el declară în mod greşit că şoferul era singur şi, dacă n-a putut observa pasagerul din cabină, e pusă la îndoială exactitatea datelor furnizate de căruţaş.

CELE TREI OBIECTE DIN ASCUNZĂTOARE SÎNT:

- — paşaportul (pe care era fotografia lui);
- — biletul de tren;
- — biletul (mesajul) complicelui.

ADRESA, NUMELE ŞI MESAJUL ADRESAT COMPLICELUI SÎNT:

Numele şi prenumele:
Petre Popescu
Adresa:
str. Muzei nr. 524 — Loco
Mesajul: Sînt în fîn la stînă (litera care lipsea era f).

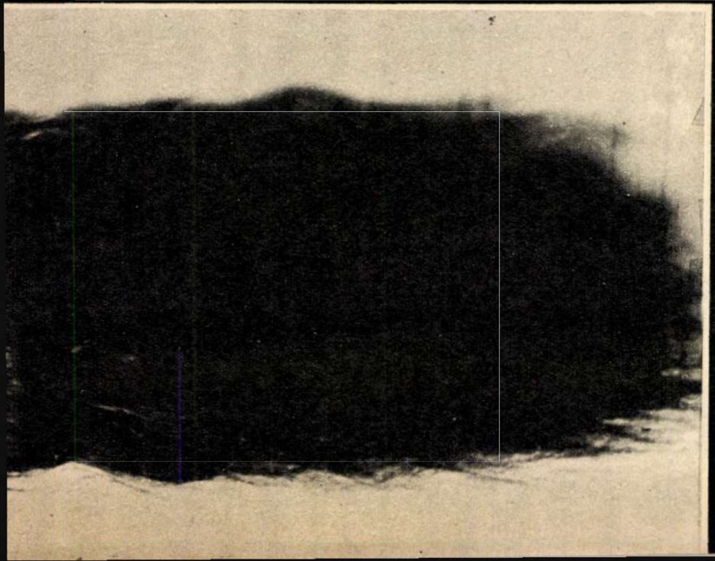

CÎŞTIGĂTORII CONCURSULUI «ENIGMA» *

În urma trierii celor 1 176 de corespondenţe primite în cadrul concursului «Enigma», juriul format din reprezentanţi ai revistei noastre şi ai Ministerului de Interne a constatat că 11 dintre acestea au întrunit toate cele 6 răspunsuri exacte. În funcţie de valoarea lor, au fost stabilite următoarele premii şi menţiuni:

Un premiu I: o bicicletă — Viorel Moga, satul Mineri, comuna Filipeştii de Pădure, judeţul Prahova.

Două premii II: cîte un aparat de fotografiat — Lizeta Bînă, Nădrag, str. Uzinei nr. 372, judeţul Timiş şi Vasia Ivan, str. Covasna nr. 29, sector 5, Bucureşti.

Trei premii III: cîte un aparat radio cu tranzistori — Ivan Cociuban, Arad, str. Oituz nr. 160; Ilie Vizitiu, str. Jiului nr. 17, Calafat, Dolj şi Paul Mănăilescu, Braşov, Bulevardul 13 Decembrie nr. 4.

De asemenea, au fost acordate un număr de 5 menţiuni constînd din cîte un set de cărţi poliţiste purtînd autografele autorilor următorilor participanţi: Lăcrămioara Demian, str. Secerei nr. 10/25, Baia Mare; Barbara Szilagyi, str. Boema nr. 5, Timişoara, Timiş; Irina Winter, str. Aleea Stănilă nr. 3, Sector 4, Bucureşti; Mircea Ursu, str. 13 Decembrie nr. 42, Timişoara, Timiş; Răzvan Ionescu, str. Buciumului nr. 12, Ploieşti.

Un număr de 64 de participanţi au dat soluţii exacte la 5 enigme. Dintre aceştia au fost stabiliţi, prin trageri la sorţi cîştigătorii celor 15 menţiuni ale concursului. Aceştia sînt următorii: Cornel Vîjeac, str. Gloriei nr. 4, Ploieşti, Prahova; Nicolae Coman, comuna Ciorăşti, judeţul Vrancea; Dorin Legman, comuna Sînpaul, judeţul Cluj; Eugen Barbu, Sanatoriul T.B.C. Geoagiu, Hunedoara; Mihai Alexandrescu, Zona Circomvolţiunii nr. 2, Timişoara; Depner Ervin, Valea Lungă, judeţul Alba; Diana Gavrilă, Splaiul Unirii nr. 5, Bucureşti; Aurel Vasile Bărutu, comuna Cîmpani, judeţul Bihor; Vasile Puiu, str. Oborul Nou nr. 14 bis, Dorohoi, Botoşani; Rodica Sfranciog, Budeşti, judeţul Vîlcea; Mihai Platon, str. Matei Basarab; bloc 48/2, Slobozia, Ialomiţa; Codruţ Gabriel Buda, Cîmpulung Muscel, str. I. Giurculescu nr. 88, Argeş; Dan Pop, Şcoala generală Cehul Silvaniei, judeţul Sălaj; Dumitru Mavriş, Şcoala generală Glăvăneşti, comuna Andrişeni, judeţul Iaşi; Pompei Călin Arcălean, str. Principală nr. 100, com. Terea, judeţul Bistriţa-Năsăud.

S-au mai acordat 50 (cincizeci) de menţiuni de consolare şi încurajare de către revista «Cutezătorii» celorlalţi participanţi care au rezolvat bine 5 enigme (menţiuni în truse «Carioca» sau cărţi).

Juriul a mai acordat o menţiune specială colectivă detaşamentului pionieresc din clasa a VI-a B de la Şcoala generală din comuna Hlipiceni, judeţul Botoşani, constînd în căşti oferite de Ministerul de Interne şi un set de 3 arcuri cu săgeţi oferit de «Cutezătorii».

Cutezătorii 49 1973

ADRESA REDACŢIEI: PIAŢA SCÎNTEII NR. 1
OFICIUL POŞTAL 33 — BUCUREŞTI
CĂSUŢA POŞTALĂ 4132
TELEFON 17 60 10 int. 1458

REDACTOR ŞEF
MIHAI NEGULESCU
REDACTOR ŞEF ADJUNCT
OVIDIU ZOTTA
SECRETAR GENERAL DE REDACŢIE
IOAN DONCA

ADMINISTRAŢIA: EDITURA SCÎNTEIA
TIPARUL: C.P.C.S.
ABONAMENTELE, PRIN OFICIILE ŞI AGENŢIILE P.T.T.R., PRIN FACTORII POŞTALI ŞI DIFUZORII DE PRESĂ
CITITORII DIN STRĂINĂTATE POT FACE ABONAMENTE ADRESÎNDU-SE ÎNTREPRINDERII «ROMPRESFILATELIA». SERVICIUL IMPORT-EXPORT PRESĂ BUCUREŞTI — CALEA GRIVIŢEI NR. 64-66, P.O.B BOX 2001»

REDACTOR ARTISTIC
POMPILIU DUMITRESCU
SECRETAR DE REDACŢIE

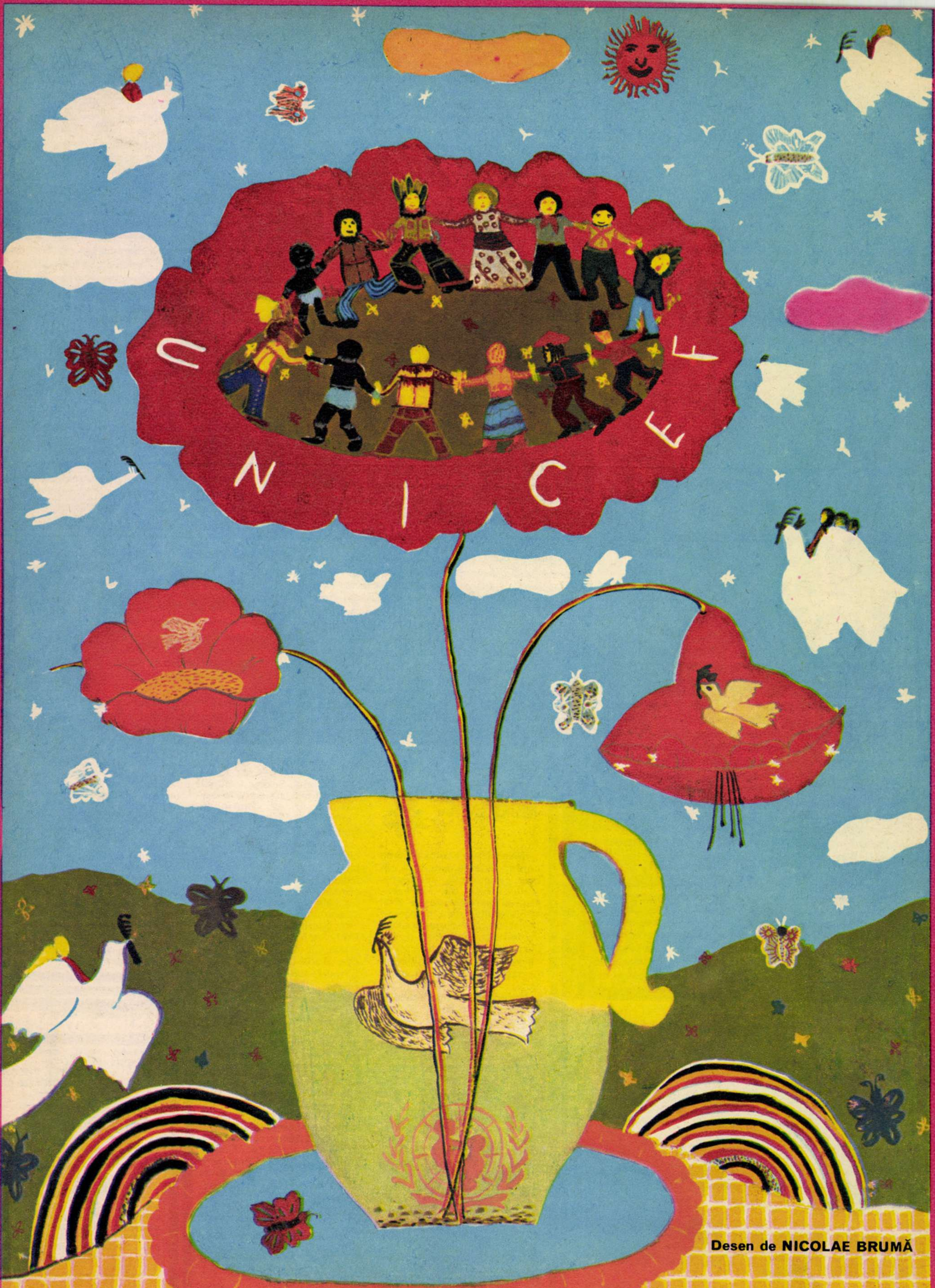

Desen de **NICOLAE BRUMĂ**

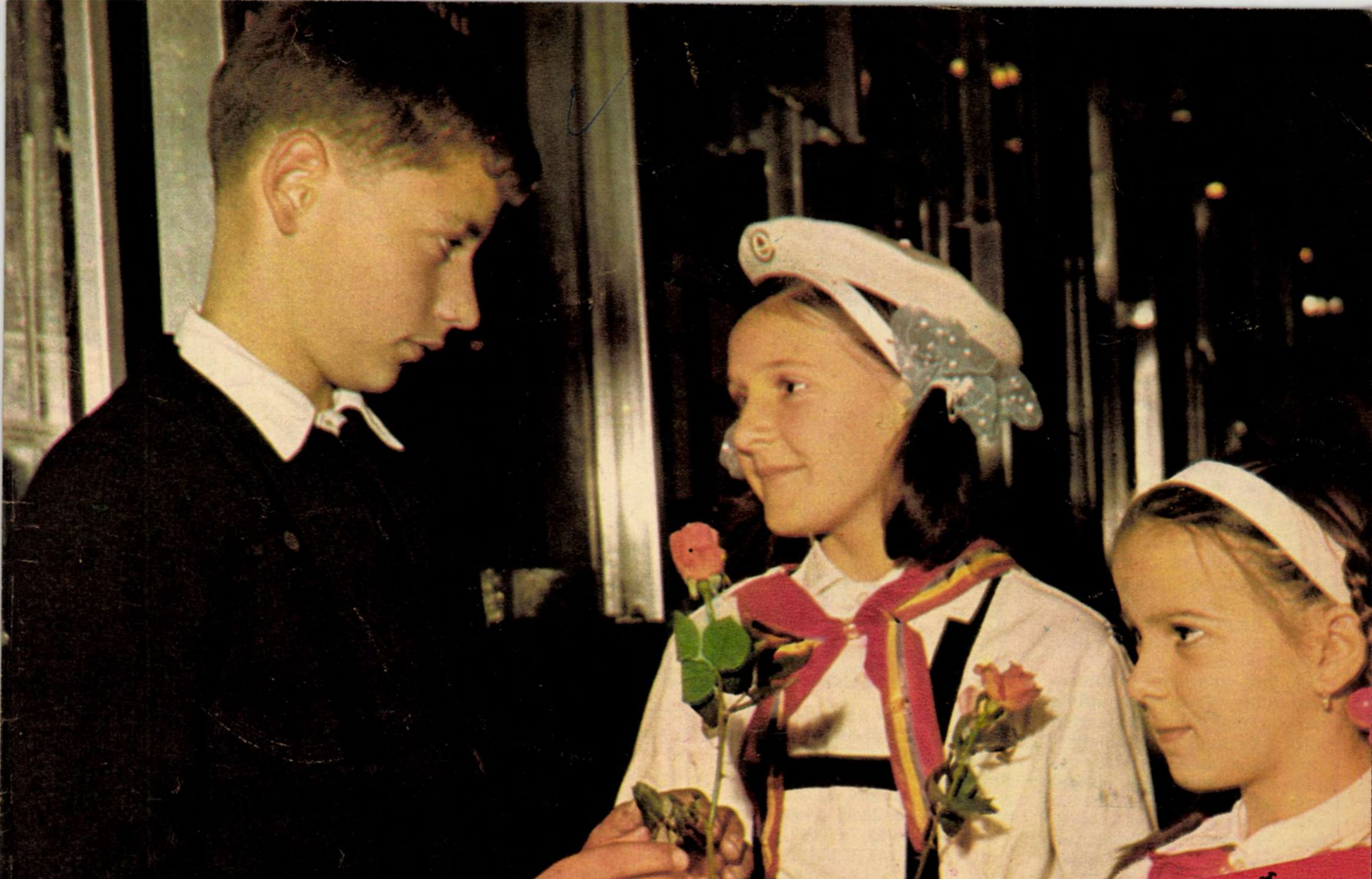

Cutezătorii 50

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

JOI, 13 DECEMBRIE 1973,
ANUL VII (325)
16 pagini, 1 leu

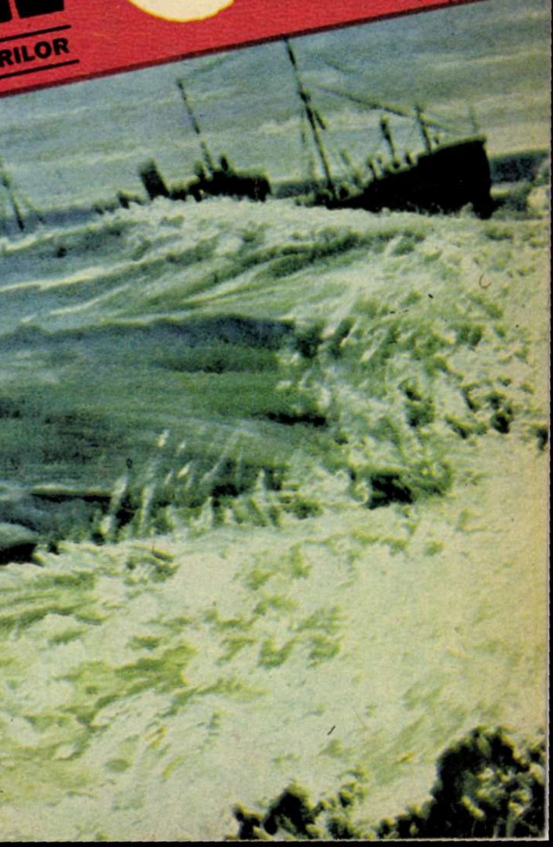

ÎN ACEST NUMĂR:
„MINERI DE AZI ȘI DE MÎINE"
PAGINILE 8/9

„CORESPONDENȚĂ" DIN WASHINGTON
PAGINA 12

UN NOU SERIAL
PAGINA 16
URMĂRIREA

Președintele Consiliului de Stat al Republicii Socialiste România, tovarășul Nicolae Ceaușescu, și tovarășa Elena Ceaușescu, la invitația președintelui S.U.A., Richard Nixon, și a soției sale, Patricia Nixon, au efectuat o vizită oficială în Statele Unite ale Americii. În drum spre S.U.A., tovarășul Nicolae Ceaușescu, secretar general al Partidului Comunist Român, președintele Consiliului de Stat al Republicii Socialiste România a făcut o vizită de prietenie în Algeria, la invitația președintelui Consiliului Revoluției și guvernului algerian, Houari Boumediene.

Capitala Statelor Unite, frumosul oraș Washington, a făcut o primire deosebită oaspeților, cu cele mai înalte onoruri de stat. La Casa Albă au avut loc convorbiri oficiale între președintele Consiliului de Stat al Republicii Socialiste România, Nicolae Ceaușescu, și președintele Statelor Unite ale Americii, Richard Nixon.

Au fost abordate probleme privind dezvoltarea pe multiple planuri a relațiilor de colaborare dintre Republica Socialistă România și Statele Unite ale Americii. De asemenea, au fost examinate probleme internaționale actuale de interes comun. Discuțiile s-au desfășurat într-un spirit de deplin respect reciproc. Cei doi președinți au semnat o Declarație comună în care a fost exprimată convingerea că «...dezvoltarea continuă a relațiilor prietenești dintre Republica Socialistă România și Statele Unite ale Americii, bazate pe egalitate, respect reciproc și luarea în considerare a intereselor lor respective, servește cauza păcii și cooperării internaționale».

În continuarea vizitei oficiale a președintelui Consiliului de Stat al Republicii Socialiste România, Nicolae Ceaușescu, în Statele Unite ale Americii, au fost vizitate orașele Wilmington în statul Carolina de Nord, Cleveland, în statul Ohio, Hartford, în statul Connecticut și New York.

Sîmbătă, 8 decembrie a.c., exprimîndu-și sentimentele de vie satisfacție și deplină aprobare pentru rezultatele rodnice ale vizitei în Statele Unite, mii de bucureșteni au salutat cu căldură întoarcerea tovarășului Nicolae Ceaușescu și a tovarășei Elena Ceaușescu în Capitală.

• Radar pionieresc • Radar pionieresc • Radar pionieresc •

Trenul a pornit mai departe

Pentru noi, pionierii și uteciștii de la Școala generală Pătăranu, județul Vrancea, ziua de 11 noiembrie 1973 nu a fost o zi obisnuită de toamnă. Spun aceasta, deoarece în programul de activități al unității de pionieri, la această dată, am avut planificată activitatea de muncă patriotică intitulată: «Alături de frații noștri uteciști». Pionierii unității noastre, cu mic, cu mare, au fost prezenți. Împreună cu cîntecul și voia bună, am pornit spre locul de muncă, unde trebuia să taluzăm și să curățăm canalul de scurgere a apei în Rîmnicul Sărat. Acesta este lîngă calea ferată.

Timpul se scurgea fără a se petrece ceva deosebit. Deodată, s-a auzit fluierul unui tren. Uitîndu-ne în acea direcție, am văzut că pe pasajul ce traversa calea ferată un cetățean era oprit cu căruța. Ne-am zis că s-a întîmplat ceva. Într-adevăr, calul își înțepenise copita între șinele pasajului. Imediat, un grup de pionieri, împreună cu tovarășii comandanți, am alergat înaintea trenului făcînd semne să oprească. Alt grup de pionieri au dat ajutor calului. Mecanicul de locomotivă, tovarășul Chiriță, a observat și a oprit la timp. După cîteva minute de muncă, pericolul a fost înlăturat. Mecanicul ne-a felicitat pentru promptitudine, trenul a pornit mai departe, iar noi am continuat munca mulțumiți că ne-am făcut datoria de pionieri.

MARIȚA SEBE,
comandantul unității de pionieri

Important!

În cadrul ședinței sale din luna decembrie 1973, juriul permanent al Concursului «Minitehnicus», luînd în discuție problema atribuirii Marelui trofeu «Minitehnicus», a decis următoarele:

La ediția a VII-a, 1974, a Concursului «Minitehnicus», Marele trofeu se va decerna județului care a obținut cel mai mare punctaj prin atribuirea de medalii și premii, ținîndu-se seama totodată de calitatea lucrărilor, de numărul de participanți din județ și de numărul de lucrări realizate în cadrul cercurilor.

În felul acesta, atribuirea trofeului va reflecta realizările reale ale mișcării tehnice de masă a pionierilor și scolarilor.

„Toți, înainte”

Pe valea unui rîuleț ce trece prin satul *Ponoarele*, județul *Mehedinți*, o clădire frumoasă, nu prea mare, cu o curte bogată vara în iarbă, flori și arbuști, îngrădită jur-împrejur de-un gard ce-i dă aerul intim al unei case de buni gospodari, poartă scris pe frontispiciu: *Școala generală de 4 ani*.

Și de fapt, aici trăiește și învață o adevărată familie de școlari harnici si cuminți si unde nimeni dintre cei care au atins vîrsta cravatei roșii cu tricolor n-a rămas în afara Organizației.

Iată-i în fotografia noastră pe cei 8 pionieri care alcătuiesc grupa de pionieri a clasei a III-a, toți școlarii acestei clase.

De la începutul anului școlar, nici un necaz la învățătură în mica familie de pionieri a grupei clasei a III-a. Doar că Eleodor Lepădătescu (al treilea din dreapta, care tocmai se prăpădește de rîs) era s-o pățească la gramatică — dar nu pentru că e peltic, ci din cu totul alte pricini.

— Ți-e cam greu cu cartea?

— Mi-este. dar mai greu mi-era la început să aduc apă acasă de trei ori pe zi (cu ulcioarele, de la fîntînă n.n.). Acum, nu mai mi-e greu. Și nici la gramatică...

Eleodor, ca și ceilalți colegi ai săi, n-a fost niciodată corigent de cînd este școlar și pionier. Și aici, toți copiii au pe lîngă treburile de școlari foarte multe alte treburi. Dar s-au înțeles să nu rămînă nimeni corigent, să nu se-ntîmple nici un necaz în micul lor colectiv pionieresc. La nevoie, se ajută între ei la treburi gospodărești pentru a-și face timp de învățat, sau îl roagă pe învățătorul lor, tovarășul Valeriu Răcănel, să «le mai arate o dată» ceva la aritmetică (cum a făcut Laurian Martinescu — primul din dreapta — cînd era cît p-aci să uite tabla înmulțirii).

Opt școlari serioși — deși încă mici; opt pionieri destoinici care și-au făcut din deviza: «Tot înainte!» un îndemn al lor: «Toți, înainte!»

Înainte, prieteni, și s-auzim de bine prin clasa a IV-a și mai departe!

INIMI TINERE SUB STEAGUL CLASEI MUNCITOARE

Mai bine de o mie de pionieri și uteciști, sosiți în dimineața unei duminici de noiembrie din satele și orașele județului Covasna, au străbătut încet, în liniște și reculegere, sălile Muzeului de istorie a Partidului Comunist Român, a mișcării muncitorești și democratice din România. Ascultau cu atenție explicațiile ghizilor, priveau panourile și fotografiile, oprindu-se în fața vitrinelor sub geamurile cărora documente emoționante — de la hîrtiile îngălbenite de vreme pînă la obiectele care au aparținut unor oameni a căror viață și al căror destin s-au identificat total cu acelea ale poporului român — glăsuiesc, în felul lor specific și atît de convingător, despre lupta de veacuri a acestuia pentru libertatea sa, pentru o existență demnă și un viitor luminos. Decebal, Dragoș, Mircea cel Bătrîn, Ștefan cel Mare, Mihai Viteazul, Horia, Cloșca și Crișan, Avram Iancu, Cuza Vodă, ostașii de la 1877, primii muncitori constituiți în primele lor organizații, țăranii din anul de flăcări 1907, luptătorii de la Mărăști și Mărășești defilează ca într-un film prin fața lor, impregnîndu-le conștiințele cu faptele lor eroice înscrise cu litere de aur în paginile istoriei poporului și a patriei. Pașii prin istorie ai celor peste o mie de pionieri și uteciști din județul Covasna continuă, trecînd prin miezul evenimentelor care au culminat cu Insurecția națională antifascistă armată de la 23 August 1944.

Într-una din sălile Muzeului se consumă un eveniment deosebit, emotionant: într-un cadru festiv, 50 de pionieri din acest județ, care au împlinit vîrsta necesară, primesc carnetul de utecist. La festivitate participă toți ceilalți colegi ai lor, precum și reprezentanți ai C.C. al U.T.C., ai C.N.O.P. și ai Muzeului, care le-au vorbit despre semnificația acestui moment și le-au urat să obțină succese și mai mari la învățătură, în întreaga lor activitate de viitor. Răspunzînd acestor urări, cei 50 de foști pionieri și actuali uteciști s-au angajat acolo, în sala aceea a Muzeului în care totul vorbea despre trecutul glorios, că vor face totul pentru a fi la înălțimea responsabilității pe care o au în noua lor calitate, că vor duce mai departe ceea ce au învățat în anii petrecuți în Organizația pionierilor, că vor face din dragostea pentru muncă, pentru partid și popor, din străduința și hotărîrea de a se pregăti în așa fel pentru muncă și viață încît să devină constructori de nădejde ai socialismului pe pămîntul României, țelul suprem al vieții lor.

Acesta a fost, de fapt, angajamentul tuturor celor peste o mie de pionieri și uteciști din județul Covasna care în dimineața acelei zile de noiembrie au vizitat Muzeul de istorie a Partidului Comunist Român, a mișcării muncitorești și democratice din România. El reiese cu claritate din telegrama adresată de ei cu acest prilej C.C. al P.C.R., tovarășului Nicolae Ceaușescu, în care se spune printre altele:

«...Folosim acest emoționant moment de a vă adresa dumneavoastră, scumpe tovarășe secretar general, părinte drag al copiilor, și prin dumneavoastră întregii conduceri a partidului și statului nostru, adînci mulțumiri pentru minunatele condiții de învățătură și viață care s-au creat tuturor copiilor patriei, fără deosebire de naționalitate, înfrățiți în gînduri și fapte, asigurîndu-vă că vom munci cu și mai multă rîvnă, urmînd înălțătorul dumneavoastră exemplu, ne vom strădui să fim demni de glorioșii înaintași, de istoria ale cărei imagini de neuitat le-am avut astăzi în fața ochilor și pe care le vom purta mereu în inimi.

Ne vom întoarce în județul nostru cu adînca mulțumire de a fi cunoscut și pătruns momente importante ale istoriei neamului, ale neînfricatei lupte a comuniștilor, purtînd în cuget nestrămutata hotărîre de a face totul pentru ca partidul comuniștilor români să se poată mîndri cu noi, cei care mîine vom deveni constructori de nădejde ai României socialiste.»

*

Într-una din zilele de noiembrie, inimile a mai bine de o mie de pionieri și uteciști din satele și orașele județului Covasna au bătut și mai puternic sub faldurile steagului clasei noastre muncitoare. Vizitarea acestui muzeu, în care sînt adunate și expuse mărturii dintre cele mai grăitoare ale luptei poporului nostru pentru libertate și independență, pentru o viață mai bună, va rămîne vie în memoria fiecăruia dintre ei.

23 AUGUST 1944

IDEILE FORUMULUI PRIND

JUDEȚUL Iași

În acest an de bogate activități, în care pionierii din întreaga țară întîmpină marea sărbătoare a aniversării Organizației pionierilor, ideile celui de al doilea Forum Național prind viață și în inițiativele pionierilor din județul Iași.

Astfel, răspunzînd cu entuziasm Chemării care îndeamnă «**Să facem din munca patriotică o sarcină de cinste pentru fiecare pionier, aducîndu-ne după puterile noastre contribuția la îngrijirea și înfrumusețarea școlilor, orașelor și satelor patriei...**», cei peste 74 000 de purtători ai cravatelor pionierești din județ s-au angajat să efectueze 1 680 000 de ore de muncă patriotică. O cifră impresionantă, în care vedem realizîndu-se Stadionul pionierilor din Iași, satele de vacanță din județ, livezile de pomi fructiferi, șirurile drepte de arbori de-a lungul șoselelor, bazele sportive, parcurile pionierilor din sate și orașe.

28 DE PIONIERI CONSTRUIESC o școală

Cum se construiește o școală?

La întrebarea aceasta ar putea răspunde foarte mulți în multe feluri. Sîntem însă siguri că pionierii din satul Icușeni-Deal, comuna Victoria, ar putea să vă dea un răspuns complet. Aceasta, pentru că părinții, copiii, tinerii, împreună cu inimosul învățător Constantin Osipov, au muncit un an întreg, iar copiii n-au fost ultimii niciodată. Micul lor sat, sat cu 28 de pionieri, împrăștiat între colinele molcome ale dealurilor moldovene, acolo unde începe frumoasa și larga vale a Prutului, are acum în centrul său, «peste pod, la Zaharia», SCOALA.

Chiar la începutul anului școlar s-a făcut inaugurarea.

Pentru harnicii pionieri lucrul nu s-a terminat, fiți siguri. N-au uitat nici baza sportivă, nici livada, nici florile. Un proiect ambițios și mobilizator: au hotărît ca din primăvară să participe alături de cei mari la construcția noului drum de legătură cu Iașul, care scurtează calea spre capitala județului cu peste 10 km.

Din ce se face o școală? La Icușeni-Deal, sat răsfirat pe coline molcome, acolo unde începe valea verde și largă a Prutului — din hărnicie, pasiune și dorința de înfrumusețare a meleagurilor natale.

PRIMA LANSARE

Cît de frumos este să te joci cu zmeul! Cît e de plăcut să-l «lansezi» spre înălțimi, să-l ții voinicește, să nu-ți scape, să-l simți cum se zbate și să-l faci ascultător! Să-l vezi cum se urcă mai sus! Sigur că și pionierii ieșeni care au participat la concursul județean de zmee intitulat «Aurel Vlaicu» — faza I, pe detașamente, unitate, și comună au simțit-o din plin. Și n-au fost puțini cei care și-au dat silința să aibă zmeul cel mai frumos, cel mai aerodinamic, cel mai «fioros», cu numele cel mai înspăimîntător, cel mai... ceea ce nu e deloc ușor cînd concurenți sînt aproape toți elevii unei școli.

Pionierii din comuna Podul Iloaiei au fost surprinși pe pelicula aparatului de fotografiat, căci așa-i stă bine unui concurs care place, și-n care fiecare dorește să ia locul I.

Și ce zi mai era atunci la Podul Iloaiei! Parcă anume se străduia soarele să lumineze mai plăcut, mai tare. Doar un vînt ușurel, tocmai bun de «lansare». Fotografia nu ne poate destăinui ambiția purtătorilor de zmee, a marilor meșteri în lansări. Doar emoția de pe fețele lor e vizibilă, căci unde s-a pomenit concurs fără emoție?

SAT-ORAȘ, o adîncă PRIETENIE

Zi însorită de toamnă, zi deosebită pentru cei 38 de pionieri ai detașamentului clasei a III-a B de la Școala generală nr. 4 din Iași.

De dimineață, autocarul, plin cu copii, îmbrăcați sărbătorește, cu buchete de flori în brațe, pornește spre comuna Nicolae Bălcescu din județul Botoșani. Cîntecul copiilor răsună voios de parcă ar vrea ca toată lumea să le afle bucuria. Doar un popas la Hîrlău și înainte de ora prînzului autocarul poposește în comuna gazdă. Aici, oaspeții sînt întîmpinați de prietenii lor cu flori și multă veselie. Doinița Petrescu, din Iași, comandanta detașamentului, face schimb de albume cu Viorica Treizie, comandanta detașamentului gazdă. Urmează, bineînțeles, discuții prietenești, masa, program artistic, jocuri distractive în care pionierii ambelor detașamente s-au întrecut în veselie.

Cele două detașamente, oaspeți și gazde, fac schimb de albume.

JUDEȚUL Mureș

BUCURIA ÎMPLINIRII

„Să cultivăm la toți membrii Organizației dragostea și pasiunea pentru muncă“

Ceea ce impresionează pe oricine vizitează Casa pionierilor din Sighișoara este diversitatea activităților desfășurate aici.

Despre munca și rezultatele obținute de membrii atelierelor de ceramică și pictură s-a scris și cu siguranță se vor mai scrie multe rînduri. Explicația poate fi găsită, desigur, în interesul, sîrguința și pasiunea cu care cele 11 grupe de creație se întrec în a realiza lucrări cît mai frumoase, cît mai inspirate. De altfel, la cele două concursuri județene de pictură și modelaj, Lorelai Pulcă, Costin Miron, Agathe Velter, Margarit Linguer și Elena Șandru s-au bucurat de aprecieri dintre cele mai elogioase.

Numărul însemnat de diplome și medalii expuse într-o frumoasă vitrină vorbește de la sine despre activitatea celorlalte cercuri. Locul I la concursul interjudețean de carturi «Raliul Tîrnavei»; premiul II obținut de orchestră (formație cu 80 de membri.) în cadrul concursului județean cultural-artistic; realizările deosebite ale cercurilor de țesut covoare, foto, meteorologie, prietenii naturii, ecologie — toate acestea răspund chemării Forumului în activitatea de pregătire a copiilor pentru munca practică desfășurată în ateliere, în cercurile tehnico-productive.

PIONIERI CU CARE NE MÎNDRIM

Lucia Negovan

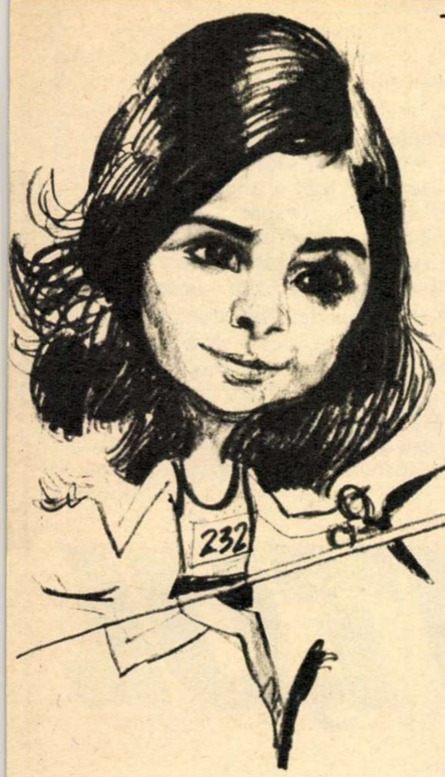

«A ști să-ți organizezi bine timpul este un lucru deosebit de important», obișnuiește să afirme pioniera Lucia Negovan din detașamentul clasei a VI-a A, de la Școala generală nr. 7 din Tîrgu-Mureș. Și, într-adevăr, a reușit, printr-o judicioasă drămuire a fiecărui minut, să-și găsească timp atît pentru învățătură cît și pentru sport. Dovadă sînt rezultatele deosebite obținute la școală (în catalog, în dreptul numelui ei, apar numai note de 9 și 10), dar și pe stadion: Lucia este recordmană **republicană** la proba de 50 m plat, rezervată copiilor, și recordmană județeană la proba 30 m plat. Pe lîngă toate acestea, Lucia este gata oricînd să-și ajute colegii, părinții și participă cu mult entuziasm la activitățile detașamentului. Cum a reușit astfel de performanțe, e ușor de înțeles pentru toți cei care îi cunosc sîrguința și buna pregătire. Dar mai presus de toate, colegii ei îi apreciază modestia și ambiția, disciplina în tot ce face, dragostea față de muncă.

ARTIȘTII DIN FRUNZENI

Ca orice ansamblu artistic care se respectă, și membrilor echipei de dansuri populare a Școlii generale din Frunzeni le place să vorbească despre tradiția formației lor. Și pentru că la acest capitol nu se simt chiar invincibili («actul de naștere» nu datează totuși decît de cîțiva ani), se grăbesc imediat să ajungă la un amănunt care nu li se pare de loc lipsit de importanță: palmaresul. Din primul an și pînă astăzi dansatorii din Frunzeni s-au bucurat de aprecierea și aplauzele celor care i-au văzut. Prezența lor în cadrul concursului «Țara mea de glorie» a însemnat la fiecare ediție — atît la faza județeană cît și la cea republicană — prilejul obținerii unor binemeritate succese, originalitatea, expresivitatea, policromia costumelor, ritmul vioi și trepidant fiind calitățile unanim apreciate.

Cu ocazia inaugurării noului local al teatrului din Tîrgu Mureș s-a prezentat un spectacol omagial. Printre cei prezenți pe scenă, ca ambasadori ai pionierilor mureșeni, s-au numărat și dansatorii din Frunzeni. Este cea mai frumoasă amintire, este cel mai prețios trofeu la care s-au gîndit vreodată cei 38 de artiști, pe pieptul cărora flutură cravata roșie cu tricolor.

SEMAFOR* Cutezătorii

SUCCESUL SEMAFORULUI

După apariția la gazeta satirică de perete «Semafor Cutezătorii» a articolului intitulat «Codașii», elevul Mircea Șișca a avut grijă să-și corecteze nota la zoologie. Întreg detașamentul speră însă ca această notă să nu fie doar o... pasăre rară. Ești de acord cu noi, Mircea?

MARCEL SPANCIU,
cl. a VI-a A,
Liceul nr. 2, Satu Mare

EPIGRAMĂ

ADRESATĂ ELEVULUI POPA
DIN CLASA A VI-a A

Popa-i mare fotbalist,
Și-o să-l știe-ntreaga țară.
Dar la școală-i... imprecis
Și șutează numa-n bară!

ADRESATĂ ELEVULUI STERE
DIN CLASA A IV-a A

Recunoaștem!
Stere-i cel mai mare tenismen din clasă
Însă-n ore doarme ca acasă
Așa se face că la botanică, săracu,
A luat nu CUPA DAWIS, ci un 4!...

DAN PURDEL, cl a VI-a A,
Liceul nr. 2, Ploiești

SEMAFOR
SEM

ÎNTÎLNIREA... SEMAFOARELOR

Oradea, 24 noiembrie — ziua în care redactori ai revistelor «Cutezătorii» și «Educație pionierească» s-au întîlnit cu pionieri-corespondenți la un interesant schimb de experiență între gazetele pionierești «Semafor Cutezătorii».

În cadrul acestei întîlniri de lucru, pionierii Corina Baba, Florica Savu, Dorina Curt, Puiu Teodor, Ioan Popa, Daniel Ciupe și mulți alții, membri ai colectivelor de redacție din Școlile generale nr. 2, 9, 11 și 12, au vorbit despre activitatea lor de corespondenți, dar mai ales despre succesele «Semaforului».

Mulți dintre ei au povestit și întîmplări hazlii petrecute în urma apariției unor epigrame și caricaturi. Și, uite așa, s-au convins copiii că, de fapt, «Semaforul», cu semnalele lui luminoase, a devenit pentru fiecare clasă, pentru fiecare elev, un prieten apropiat, vesel și folositor. Redactori și pionieri și-au spus părerea despre hotărîrile pe care trebuie să le ia grupa sau detașamentul atunci cînd «Semaforul» atenționează cu «roșu» la... învățătură, disciplină, comportare. Tot atunci au dezbătut și planuri de viitor, surprize pe care fiecare colectiv de redacție dorește să le facă cititorilor săi.

Din experiența unui an de apariție a gazetei, au constatat că ștacheta calității materialelor apărute este mult ridicată. De asemenea, au hotărît ca toate epigramele și caricaturile să aibă întotdeauna numele celor vizați, astfel ca săgeata criticii să-și atingă ținta propusă.

Pionierii de la Liceul de cultură generală din comuna Popești au fost prezenți în Expoziția Semafoarelor cu gazeta lor satirică evidențiată pentru bogatul său conținut și linia grafică deosebită. În felul acesta, pionierii-redactori Georgeta Pop, Mariana Bejan, Sorin Șandor, Radu Kirs și Marcel Coraciu au dovedit că știu să facă din gazetă un observator atent al vieții din grupe și detașamente, o adevărată tribună a opiniei pionierești.

Așadar, o experiență utilă, în urma căreia semnalele luminoase ale Semafoarelor din acest județ vor străluci, sîntem siguri, mai puternic, mai luminos.

El. FUNDULEA

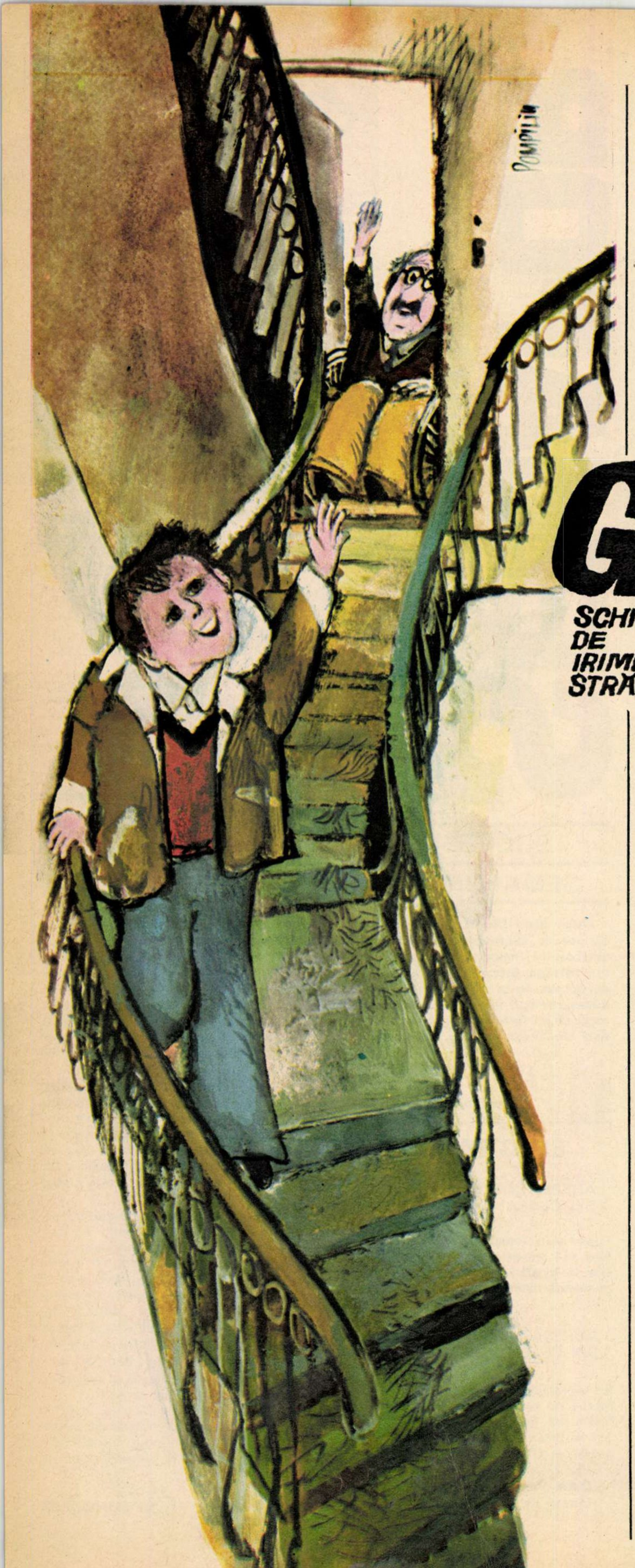

GLONȚUL

SCHIȚĂ DE IRIMIE STRĂUȚ

(DIN VOLUMUL «ALUNGAREA BALAURILOR», În curs de apariție la Editura «Ion Creangă»

De cîte ori Virgil urca la nenea Bedecean, tipograful pensionar de la etajul doi, ochii îi întîrziau o clipă asupra vitrinei de lîngă ușă. Sub cristalul lustruit, pe mătasea roșie, se aflau așezate în cutiile lor opt ordine și medalii, alături de tăieturi din ziare, fotografii, cărți legate în piele cu dedicația autorilor, vechi manifeste comuniste tip «fluturaș», ceva mai mari de-o palmă, manuscrise în original ale unor scriitori despre care Virgil auzise doar din cărți. Ceea ce-l atrăgea însă mai mult era un glonț de plumb, coclit de rugină, așezat pe un ziar îngălbenit de vreme, îndoit în patru. Povestea majorității acestor lucruri, băiatul o cunoaștea chiar de la nenea Bedecean. «Medalia Muncii», «Meritul Cultural», «Ordinul Muncii», «Steaua Republicii» și alte distincții, bătrînul le-a primit încă înainte de pensionare, pe cînd lucra la Casa Scînteii. Manifestele acelea mici, cu litere pe jumătate șterse, le-a tipărit în anii ilegalității partidului, în beciul unei case conspirative de la marginea Bucureștiului. Tot el a lucrat și volumele acelea frumoase, legate în piele, însă în alte condiții, fără teamă de jandarmi sau poliție, acum, în zilele noastre.

Numai povestea glonțului și a ziarului îngălbenit, îndoit în patru, Virgil nu o aflase încă, deși venea la nenea Bedecean de vreun an. Îi aducea cu regularitate ziarele. Era o treabă devenită obișnuință, așa cum era deprins, de exemplu, să se spele și să execute exercițiile de înviorare. Această răspundere voluntară și-o luase într-o dimineață, cînd pornise mai repede ca de obicei spre școală. Trecea pe aleea din fața blocului. Deodată, cineva de la fereastra unui etaj, îl strigă:

— Băiete, hei, băiete! Mata, cel cu cravata roșie de pionier... Fii bun și adu-mi ziarele de la chioșc...

La început, Virgil a rămas în cumpănă. Nu era obișnuit să i se pretindă un lucru atît de categoric, așa, tam-nesam... Pe urmă n-a mai stat pe gînduri, auzind vocea de la etaj, explicîndu-i cu încredere:

— Spune-i vînzătorului că-s pentru nenea Bedecean...

De obicei ziarele i le aducea bătrînului o soră, care îi făcea și de mîncare și deretica prin casă, dar în ziua aceea femeia întîrziase, iar omul era nerăbdător să afle ce se mai întîmplă prin lume.

Cînd a intrat în casă, văzîndu-l pe bătrîn imobilizat într-un cărucior, lui Virgil i-a părut bine că nu l-a refuzat, că a procedat ca un adevărat pionier.

Din ziua aceea a hotărît singur să se scoale în fiecare dimineață mai devreme, să urce cu ziarele pînă aici, la etaj. Era începutul unei emoționante prietenii.

De la noul său prieten, mult mai vîrstnic, Virgil a aflat atîtea lucruri interesante, despre faptele comuniștilor, despre lupta lor în ilegalitate. Erau întîmplări pe care bătrînul Bedecean le-a trăit aievea.

Într-una din zile, după ce Virgil îl lăsase pe pensionar să se adîncească în cititul ziarelor abia aduse, se apropie ca de obicei de vitrină. De la prima vedere a băgat de seamă că ceva era schimbat aici. Și decorațiile, și cărțile, și manuscrisele, și manifestele se aflau la locul lor. Glonțul era și el pe același ziar îngălbenit, care acum nu mai era împăturit în patru. Era desfăcut întreg, cu titlul scris mare, sus: «Socialismul» și data, dedesubt: 26 decembrie 1919. Un fragment dintr-un articol era încercuit cu roșu. Curios, Virgil începu să-l citească. La început nu înțelese pe deplin despre ce era vorba. Apoi i se păru că vede însuflețindu-se aievea, ca într-un film, cele scrise. Era vorba de ziua de 13 decembrie 1918. Începu să citească din ziar:

«În fața lucrătorilor erau ucenicii.. La un moment dat, fără nici o înștiințare, somare sau sunet de goarnă, auzim din dreapta noastră o salvă de focuri.

În primul moment, am crezut că se trage în aer, ca să intimideze pe lucrători (...)

A fost îngrozitor (...) țîșnea sîngele din piepturile ucenicilor (...) cădeau lucrătorii loviți de gloanțe, curgea sîngele șiroaie, iar gemetele pătrundeau aerul, înfiorînd inimile și răpăiturile de mitralieră nu mai conteneau».

Virgil întoarse cutremurat capul de la cele citite. Simți o mînă apăsîndu-i umărul. Bătrînul se apropiase pe nesimțite de el.

— Ai aflat acum și povestea glonțului. Singura, de altfel, pe care n-o știai...

— Am aflat-o, dar nu în întregime...

— Ai dreptate. Stai aici lîngă mine și am să ți-o completez eu. De fapt, e o lecție de istorie, pe care noi, muncitorii bătrîni, n-am învățat-o din cărți, ci am trăit-o aievea. Literele articolului pe care tu l-ai citit aici le-am cules cu mîinile mele, la un an după masacrul din fața

Teatrului Naţional, pus la cale împotriva muncitorilor de rege şi guvernul burghezo-moşieresc. În acea zi de 13 decembrie 1918, printre ucenicii care se aflau în coloane eram şi eu. Lucrătorii tipografi au declarat în acea zi grevă, cerînd condiţii de viaţă omeneşti şi drepturi pentru muncitorii care luptaseră eroic în război, apărînd ţara.

Aflînd acestea, guvernul a ordonat să fie încercuit sediul organizaţiilor muncitoreşti din strada Sfîntul Ionică, unde eram strînşi noi, tipografii, şi «să ne înveţe minte». Dar muncitorii din celelalte fabrici şi uzine ale Capitalei ne-au sărit în ajutor, intrînd şi ei în grevă, în semn de protest împotriva măsurilor de teroare ale guvernului. Mii de muncitori au ieşit atunci în stradă, la manifestaţie. De departe se auzeau vocile celor care scandau lozinci:

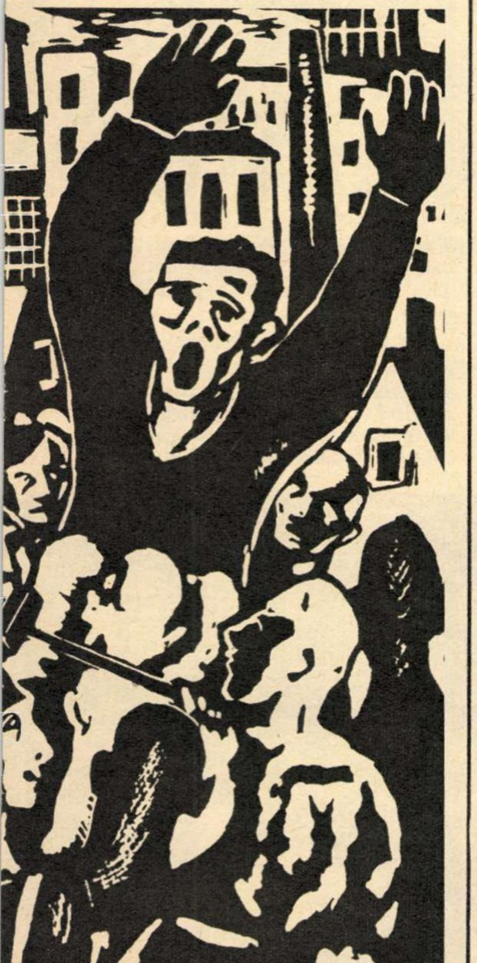

— Pace! Pîine! Libertate!

Cu toţii ne îndreptam spre Teatrul Naţional, de lîngă Palatul telefoanelor de azi, cînd s-au petrecut cele citite de tine mai sus.

O mulţime de muncitori au fost ucişi atunci mişeleşte şi cîteva sute răniţi. Alte sute au fost arestaţi şi schingiuiţi...

— Atunci ai fost rănit şi dumneata? întrebă Virgil.

Bătrînul tipograf îl cuprinse pe băiat pe după umeri şi-i zîmbi:

— Da! Un glonţ mi s-a oprit în picior...

«Glonţul din vitrină»?

Virgil nu-şi mai rosti întrebarea. Era de prisos...

„PRETUTINDENI TRAIESC COPII”

ÎN CURÎND, LA BUCUREȘTI, REUNIUNEA ANUALĂ A PREZIDIULUI CIMEA

De vorbă cu ANNA PAPP, secretar general al CIMEA

În această lună se va desfășura la București reuniunea anuală a Prezidiului CIMEA — Comitetul Internațional al Mișcărilor de Copii și Adolescenți. În zilele premergătoare acestui eveniment, ne-am adresat tovarășei Anna Papp, secretar general al CIMEA, care a avut amabilitatea să răspundă întrebărilor noastre.

— Tovarășă Papp, să ne reamintim pentru cititorii revistei «Cutezătorii» din România, cîteva din realizările Comitetului Internațional al Mișcărilor de Copii și Adolescenți — CIMEA, înfăptuite în anul 1973.

— Sperăm că o astfel de realizare va fi însăși încheierea cu succes a unui an fructuos — fructuos între altele și prin participarea copiilor la cel de al X-lea Festival mondial al tineretului și studenților de la Berlin. Atît în timpul desfășurării lui, cît și înainte și după Festival, au avut loc numeroase manifestări ale copiilor și ale prietenilor copilăriei. Un mare răsunet a cunoscut Conferința internațională «Pentru apărarea drepturilor copiilor, pentru un viitor mai bun al lor», acțiune largă, la care au participat multe organizații, multe forțe politice. De un evident interes s-au bucurat întîlnirile dintre conducători ai mișcărilor de copii precum și reuniunile speciale la care au participat prieteni ai copiilor — scriitori, ziariști, sportivi, compozitori, medici pediatri, cineaști, juriști etc. Tot în timpul Festivalului s-a desfășurat o mare sărbătoare internațională a copiilor, cu participanți din 46 de țări, printre care, după cum știți, s-au aflat și pionieri români. Cît privește expoziția de desene și lucrări ale copiilor, majoritatea participanților au apreciat că a fost cea mai reușită expoziție a Festivalului.

În 1973 s-au desfășurat multe alte acțiuni printre care «Tetratlonul internațional al prieteniei», în R.S. Cehoslovacă, (întrecere cîștigată de reprezentativa pionierilor români) «Cavalcada soarelui și a prieteniei», în Franța, stagiul internațional «Educarea tinerei generații în vederea protecției și conservării mediului natural» și simpozionul internațional «Rolul social al jocurilor aplicative pentru copii și adolescenți», ambele manifestări realizate în R.S. România, o frumoasă competiție de știință și tehnică, în R.P. Bulgaria etc. Un larg ecou, o participare foarte activă au cunoscut inițiativele privind solidaritatea cu copiii popoarelor în luptă pentru eliberarea națională, pentru independență, democrație și progres social. În cadrul acțiunii FMTD «Tinerețea acuză imperialismul», noi am participat, de pildă, la campania «Un spital pentru copiii vietnamezi» Pionierii francezi au desfășurat o largă activitate în acest sens, pionierii sovietici au strîns plante medicinale, cei din Ungaria au procurat bani renunțînd pentru o săptămînă la dulciuri. Recent, au fost inițiate rodnice acțiuni privind ajutorarea copiilor din Chile.

Unde s-or fi aflînd colegii din grupa cealaltă? Undele radio le vor veni de îndată în ajutor și membrii acestei grupe de pionieri budapestani îi vor găsi cu ușurință.

Numeroși locuitori din comuna Dropla (R.P. Bulgaria) sînt pasionați de pictură. De multe ori lucrările lor au făcut obiectul unor reușite expoziții, care au fost vizitate de pionierii școlilor din împrejurimi.

Nici gerul care, uneori coboară mercurul termometrelor pînă la —45°, nici rafalele puternice ale vîntului nu i-a oprit pe acești pionieri din Ulan Bator să pornească în vizită la unul dintre muzeele capitalei R.P. Mongole.

— V-am ruga să ne spuneți ce puncte esențiale se află în centrul preocupărilor din 1974 ale CIMEA?

— Desigur, vom continua acțiunile de solidaritate, în cadrul cărora cred că inițiativele se vor înmulți. Același lucru trebuie spus în legătură cu activitățile privind aplicarea principiilor privind Apărarea drepturilor copiilor lumii, pentru un viitor mai bun al acestor copii. Studiem posibilitățile privind organizarea unei Conferințe internaționale în acest sens. De asemenea, ne gîndim la o Olimpiadă internațională sportivă pentru copii. Desigur, vor continua acțiunile devenite tradiționale, «Cavalcada soarelui și a prieteniei», «Tetratlonul internațional» etc. În cadrul diferitelor reuniuni ale cadrelor care muncesc cu pionierii, se va desfășura și o întîlnire a conducătorilor de palate și case ale pionierilor. Pe continentul african se va desfășura un seminar internațional care, între altele, va constitui probabil și un sprijin pentru tinerele organizații de pionieri ale Africii. În fine, vom sărbători aniversările unor organizații de pionieri — între care și împlinirea a 25 de ani de la constituirea primelor detașamente de pionieri din România — va avea loc Adunarea generală a CIMEA și... desigur, programul va fi completat cu noile propuneri din cadrul apropiatei reuniuni de la București.

— Acum, cînd urmează să călătoriți în România, ce le transmiteți pionierilor noștri?

— Aș dori să spun că sîntem foarte mulțumiți de buna colaborare, care durează de mulți ani cu Organizația pionierilor din R.S. România. Pionierii români sînt printre cei mai activi în toate acțiunile noastre; acesta nu e un compliment, este o realitate. Le transmit urarea de a încheia cu note mari acest trimestru și, desigur, întreg anul școlar în curs, succes în frumoasele lor acțiuni patriotice și pionierești, pe care le-am îndrăgit cu toții.

interviu realizat de
OVIDIU ZOTTA

Budapesta, 23 noiembrie 1973

Tineretul şi „ENERGIA”

MINERI DE AZI ŞI DE MÎINE

Nu pare uşor să trăieşti şi să munceşti pe Valea Jiului, la Petroşani şi-n împrejurimi. Pe-aici pe unde totul — de la asfaltul străzii şi de la aerul pe care-l respiri pînă spre piscurile înzăpezite ale munţilor şi norii care atîrnă deasupra lor — are culoarea, mirosul şi chiar aroma cărbunelui. Aici cărbunele nu este numai prezent, ci şi stăpîn. O stăpînire care la-nceput ţi se pare apăsătoare, mai apoi însă, pe măsură ce-ţi dai seama că ea există numai cu voia şi din voinţa oamenilor, o înţelegi, o accepţi şi i te acomodezi pînă la urmă pe deplin, încît nici nu mai poţi concepe viaţa altundeva şi munca în altă meserie decît aceea de miner.

Nu-i prea uşor. Şi totuşi mii şi mii de tineri, mii de cutezători se nasc, cresc şi rămîn aici sau vin de prin alte locuri şi **se stabilesc definitiv** pe Valea Jiului, îmbrăţişînd meseria de miner.

«ÎN MINĂ MI-AM GĂSIT ROSTUL VIEŢII»

Simion Guţan, şef de schimb la abatajul 9 frontal de la mina Dîrja este unul dintre ei. A venit aici din Borşa şi aici a rămas. A intrat în mină la 18 ani şi acum, deşi nu are decît 27 de ani, 9 dintre aceştia i-a petrecut în subteran. Ani în care a scos atîta cărbune, încît ar putea, după cum singur zice, să paveze cu el o autostradă de la Petroşani la Bucureşti. Şi poate chiar mai departe. La-nceput şi lui i-a fost greu. «**Mă cam temeam de mină, pentru că n-o cunoşteam**». Pînă cînd a reuşit s-o cunoască. «**Acum însă mă tem mai mult pe-afară decît în subteran. Ieri am lunecat pe un gheţuş şi era să-mi rup mîna. În mină însă nu mi s-a întîmplat niciodată nimic grav. Dacă respecţi regulile de lucru eşti în deplină siguranţă**». Nu şi-ar schimba meseria pentru nimic în lume. E grea, dar frumoasă şi aduce cîştig bun. E adevărat, mineritul are o frumuseţe aspră, bărbătească, pe care, ca s-o poţi descoperi, trebuie să ai tărie şi răbdare. Dar după ce-ai descoperit-o, nu te mai poţi despărţi de ea. Acolo, în subteran, cînd sfărîmi cărbunele şi-i dai drumul pe banda rulantă, cărbune pe care ştii că-l aşteaptă o ţară întreagă, ai sentimentul clar că eşti un om absolut necesar, că fără tine nu se poate. Un om ştiut şi respectat, în care toţi ceilalţi oameni au încredere şi aşteaptă de la tine ceva, siguri că n-o să-i dezamăgeşti. Şi nu poţi să-i dezamăgeşti. Te străduieşti, zi de zi, să le dai mai mult. Mereu mai mult cărbune. «**Şi poate că unora o să le fie mai greu să mă-nţeleagă, dar eu în asta mi-am găsit rostul vieţii**».

ŞI NOI VOM FI MINERI!

Mulţi tineri, localnici sau veniţi aici de prin alte părţi, şi-au găsit rostul vieţii lor în profesia de miner. Unii şi l-au găsit, alţii abia şi-l caută. Unii mergînd pe un drum, alţii pe altul. Pentru că — trebuie să vă spunem —, sînt mai multe drumuri care duc spre mină, spre cărbune.

La Grupul şcolar miner din Petroşani, aproape 1 200 de elevi îşi caută rostul în această profesie. Inginerul Ioan Cruceru, directorul acestei adevărate «pepiniere» de mineri, ne poartă prin ea şi ne explică ce anume se petrece aici.

— **Cînd vorbesc despre profesia de miner, cei mai mulţi oameni se gîndesc numai la aceia care sfărîmă sterilul şi cărbunele. Dar orice mină e un adevărat complex industrial. Şi ca-n fiecare complex, sînt o mul-**

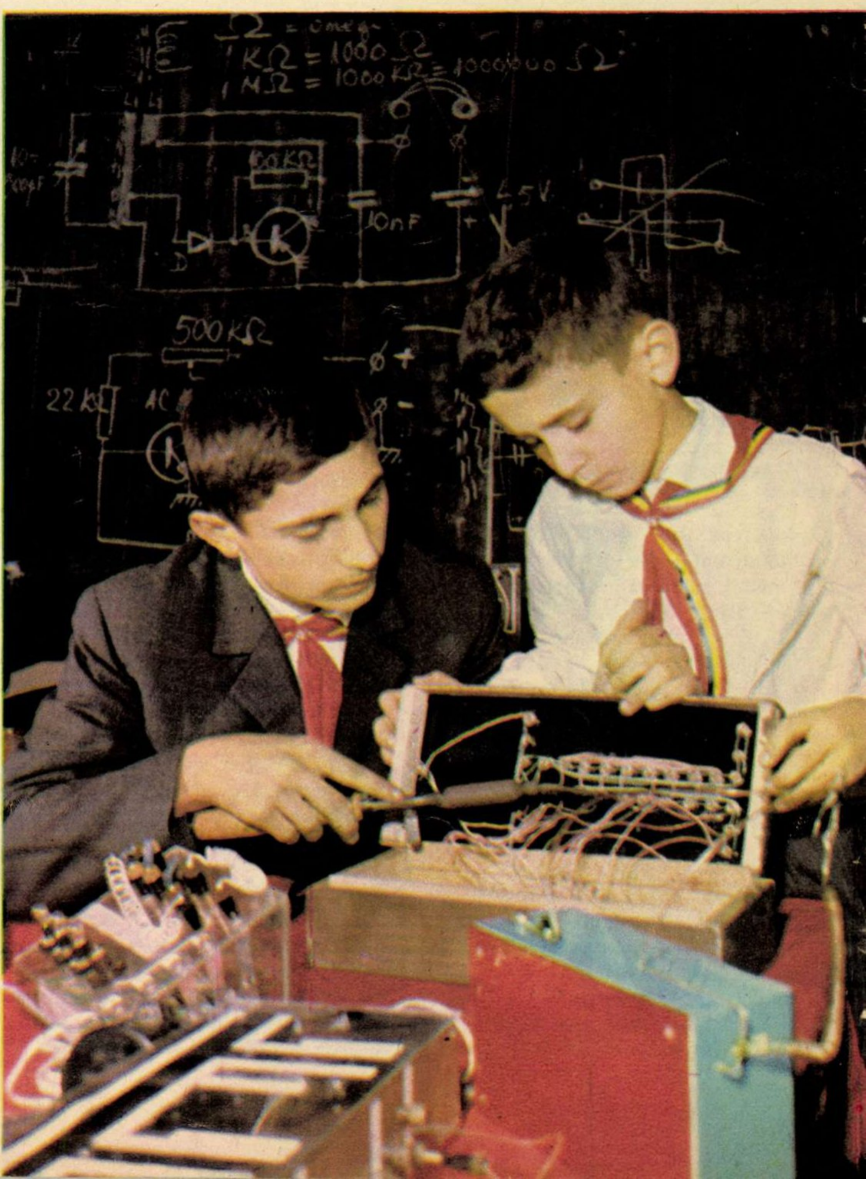

ILIE ANUȚA, anul III, secția lăcătuși de mină, e din comuna Aninoasa, județul Gorj. I-a plăcut lăcătușăria și cum fratele mai mare, care a urmat și el școala asta (dar la construcții de mașini) i-a vorbit despre utilajele de mină, s-a hotărît să vină și să se specializeze în acest domeniu. Nu regretă. Peste cîteva luni de zile va termina, va fi absolvent. Abia așteaptă clipa aceea. Va lucra de la-nceput. La orice mină va fi repartizat, numai să fie de pe Valea Jiului. Pentru că-i place valea asta, pentru că aici cărbunele e mai bun decît prin alte părți.

MIHAI BĂLĂNESCU e din altă parte a țării — tocmai din Unceni, județul Botoșani. Dar acum, după 3 ani petrecuți aici, la Petroșani, se consideră deja localnic. Ca și Ilie, colegul lui de clasă, și el vrea să se stabilească aici. Și pentru că pe-aici se cîștigă bine, și pentru că ți se asigură de la-nceput locuință, dar mai ales pentru că-i plac oamenii de pe Valea Jiului. «Sînt așa, parcă mai puternici și mai buni decît prin alte părți». Nu se teme de mină și va lucra în ea. Să i se dea în grijă orice utilaj și el va demonstra că în ăștia trei ani a învățat, nu s-a-ncurcat cu treaba.

MIRCEA ȚIPTER, din anul I ,s-a înscris la secția electricieni de mină a grupului școlar miner din Petroșani și pentru că-i place meseria asta, dar și pentru că a vrut să ducă mai departe tradiția familiei din care face parte. Tatăl lucrează la mina Uricani, ca inginer electromecanic, un frate mai mare este electrician la mina Aninoasa, altul, coleg cu el (numai că e în anul III, la aparatură electronică. «La terminarea școlii o să rog să fiu repartizat la o mină unde nu lucrează nici unul de-ai mei. Ca să pot spune că cei din familia noastră lucrăm la 4 mine de pe Valea Jiului».

IOAN RUSESC, (anul I) coleg de secție cu Mircea, e și el tot localnic. Încă n-a intrat pînă acum în subteran, dar așteaptă cu nerăbdare primul prilej. A auzit el de pe la alții că prin unele mine, chiar și atunci cînd utilajele nu dau cărbune, merg totuși. În gol, adică. Și lucrul ăsta nu-i prea place. Mai ales că după părerea lui se poate rezolva. Cu niște sisteme și dispozitive electrice care atunci cînd utilajele nu-s solicitate din plin, să se oprească automat. «N-o să-mi fie prea greu, numai să termin școala și să intru în mină».

ȘTEFAN FERENCZI, anul II, aceeași secție, e din Lonea. Are contract, așa cum au toți colegii lui, contract care-l obligă să lucreze timp de 3 ani la una din minele de pe Valea Jiului. Dar chiar dacă n-ar fi semnat un asemenea contract, tot ar fi rămas. Tatăl lui a fost miner (a lucrat 20 de ani în subteran și acum e pensionar) și el vrea să-i urmeze exemplul. Are el părerea lui despre cărbune («Sînt sigur că nu peste mult timp va ajunge combustibilul nr. 1») și e convins că și-a ales o meserie care o să-i aducă satisfacții de tot felul — și morale, și materiale.

REMUS CULDEA, coleg de an și secție cu Ștefan are visuri cu bătaie mai lungă. Va termina, peste un an și ceva școala, va lucra în meseria pe care singur și-a ales-o («Vreau să-mi ajut mama și frații, pentru că n-am tată, a decedat pe cînd eu aveam vreo 7 ani»), dar va urma și liceul industrial, la seral. Așa cum îl urmează mulți alți tineri mineri. Pe urmă... Da, s-a gîndit și ce va face după terminarea liceului: va încerca să urmeze un institut. Poate chiar pe cel din Petroșani, poate altul. O să vadă. Oricum, va avea o meserie bună și-un loc de muncă asigurat.

ţime de meserii în care se poate lucra, în care se poate munci. Grupul nostru școlar se numește miner, și pe bună dreptate. Aici însă noi pregătim viitori strungari, frezori, turnători, lăcătuși pentru construcții metalice, lăcătuși și electricieni de mină și maiștri mineri. Unii vor lucra la suprafață (fetele, de pildă), alții în subteran.

Săli de clasă, laboratoare, ateliere, cabinete, profesori și elevi. Cei mai mulți (peste 70%) localnici, restul din cele mai diverse locuri din țară. Stăm de vorbă cu cîțiva dintre ei, cu cîțiva dintre viitorii lăcătuși și electricieni de mină, cei care vor munci efectiv în subteran. Și, cu toate că datele și evenimentele biografice sînt sumare, chipurile lor se conturează precis pe fundalul gîndurilor, intențiilor și viselor de viitor.

DRUMURI SPRE CĂRBUNE

. Există, după cum spuneam, mai multe drumuri pe care oamenii pot să ajungă în mină, la cărbune. Unele mai scurte, altele mai lungi, mai ocolite. Gheorghe Hanganu a mers pe cel mai scurt. Ca și Simion Guțan, din a cărui echipă face parte. A venit aici cu 5 ani în urmă, din Piatra Neamț, a urmat, timp de 10 zile, obligatoriile cursuri de inițiere și protecție a muncii, după care s-a trezit față în față cu cărbunele (acolo, jos, în subteran, unde cărbunele stă și arată cu totul altfel decît afară).

Față în față cu cărbunele pe care aproape că nu-l cunoștea. În răstimpul acesta însă a reușit să-l cunoască bine. Direct, fără intermediari.

Un drum scurt, ca toate drumurile drepte. Și e nevoie de oameni care să vină spre cărbune mergînd pe acest drum. Dar și de alții, care să se apropie de el mai pe ocolite. De oameni care să-l cunoască temeinic sub toate aspectele lui, înainte de a da piept cu el.

Pe Nicolae Bodescu l-am găsit, în seara unei zile, într-o clasă a Grupului școlar din Petroșani. Drumul lui spre mină, spre cărbune, a început demult și încă mai continuă. După școala profesională, a urmat Liceul industrial miner la seral, iar acum, tot la seral, urmează cursurile de maiștri. În fiecare zi, după ce iese din subteran, se spală, se schimbă, ia trenul și vine aici, unde-și petrece trei ore învățînd. «**Nu-mi este ușor, dar trebuie. Utilajele de mină se modernizează de la o zi la alta și ca să le pot face față, trebuie să învăț. Și învăț. Și pentru că îmi place, dar mai ales pentru că așa voi putea să dau mai mult. Și în același timp și să primesc mai mult»**

Peste cîteva luni, cînd va termina cursurile de maiștri, Nicolae Bodescu va ajunge la capătul drumului său spre cărbune. Și atunci va putea da, și în același timp și primi, mai mult decît pînă acum. Va fi, adică, așa cum ni se cere astăzi fiecăruia dintre noi să fim.

PATRUZECI ȘI DOUĂ DE... EXCEPȚII

De obicei, drumul spre mină începe cel mai devreme la 14 ani cînd, terminînd cursurile școlii generale, poți urma o școală profesională. La Petroșani însă există o excepție. De fapt, patruzeci și două de excepții. Număr care corespunde cu acela al actualilor membri ai cercului micilor mineri de la Casa pionierilor din localitate.

E un cerc de tradiție, în cadrul căruia unii pionieri din oraș, cei mai mulți dintre ei fii de mineri, fac încă de pe acum primii lor pași în descifrarea tainelor mineritului, în cunoașterea procedeelor de lucru, a uneltelor și utilajelor folosite în mină.

Pornind de la prima literă a acestui alfabet, călăuziți fiind prin labirintul

CONSTANTIN DIACONU
Foto:
GRIGORE PREPELIȚĂ

(Continuare în pag. 10)

(Urmare din pag. 9)

„TÎNERETUL şi ENERGIA”

Mineri de azi şi de mîine *

lui de oameni cu experienţă şi temeinice cunoştinţe, membrii cercului reuşesc, în doi-trei ani, să-l parcurgă pînă la capăt. Nu e doar o plimbare de agrement, ci un drum străbătut cu cele mai serioase intenţii. Că e aşa ni se demonstrează la faţa locului, cu date şi cifre din acte oficiale. Aproape jumătate din foştii membri ai cercului şi-au continuat, într-un fel sau altul, drumul acesta. Un exemplu este chiar actualul lui conducător, Adrian Roman, student la Institutul de mine din Petroşani, care peste cîteva luni doar îşi va lua diploma de inginer în construcţii electromecanice minere. Pe cînd era pionier, şi el şi-a petrecut multe ore în cadrul acestui cerc. Demontînd şi montînd la loc picamere, lămpi de miner şi alte asemenea unelte mai uşoare, învăţîndu-le pe celelalte din reviste şi tratate, descifrînd procesul de producţie din mină şi chiar meşterind diverse machete. Aşa cum fac azi, de pildă, traţii Kovács — Alexandru şi Tiberiu — autorii unui... savant panou demonstrativ pentru aeraj în fronturile de lucru din mină sau colegii lor — Zoltan Slovenschi şi Antonel Buciuman — care au construit, în miniatură, complicata instalaţie de extracţie cu colivii pe puţ.

Nici Alexandru, nici Tiberiu, nici unul dintre cei 42 de membri ai acestui cerc n-au intrat în mină, n-au văzut cum arată ea în realitate (legea le interzice categoric). Cînd vor intra însă — pentru că dacă nu toţi, cu siguranţă că unii dintre ei vor intra peste cîţiva ani — nimic din ceea ce se află şi se petrece acolo n-o să li se pară străine, nimic n-o să-i deruteze, n-o să-i învingă. Pentru că ei încă de pe acum se pot numi mineri. E adevărat, mici, totuşi mineri.

*

Nu-i prea uşor să trăieşti şi să munceşti pe Valea Jiului, la Petroşani şi-n împrejurimi. Mai precis, să fii miner. Şi totuşi mii şi mii de tineri, localnici sau sosiţi aici de prin toate colţurile ţării, se-ndreaptă, pe drumuri mai scurte sau mai ocolite, spre această profesie. Spre mină, spre cărbune, spre această clasică sursă de energie de care ţara are tot mai multă nevoie şi căreia specialiştii îi prezic un nou viitor de aur.

AGENDA C.N.O.P.

Recent, a părăsit Capitala o delegaţie a Uniunii Tineretului Comunist, Uniunii Asociaţiei Studenţilor Comunişti din România şi Consiliului Naţional al Organizaţiei Pionierilor compusă din tovarăşii Radu Enache, secretar al C.C. al U.T.C., Ion Sasu, membru al Comitetului Executiv al U.A.S.C.R., preşedintele Centrului universitar Bucureşti, şi Iuliu Furo, vicepreşedinte al C.N.O.P., care va efectua o vizită în unele ţări din Africa.

La manifestările organizate în perioada 8—15 decembrie 1973, cu prilejul celei de a XXV-a aniversări a Organizaţiei pionierilor «Ernst Thãimann» din R.D. Germană, participă şi o delegaţie a Consiliului Naţional al Organizaţiei Pionierilor, condusă de tovarăşul Patiţa Silvestru, vicepreşedinte.

Meridianele energiei (2)

OCEANUL PLANETAR

Forţele dinamice ale apelor oceanice dau naştere unor energii colosale şi nu e de mirare că omul a căutat tot felul de soluţii pentru a le putea capta. Misiunea propusă s-a dovedit a fi însă mult mai dificilă decît şi-a închipuit căci, variaţiile acestei energii fiind necontrolabile, instalaţiile destinate să le domesticească riscau a fi deteriorate. Ea poate proveni fie de la torţa vînturilor care hălăduiesc pe întinsul oceanelor, fie de la denivelările create de maree sau de la diferenţele de temperatură existente între apele de suprafaţă şi cele aflate la o oarecare adîncime, din vecinătatea coastelor. După unele calcule estimative, specialiştii zilelor noastre au ajuns la concluzia că, energia totală pe care o generează numai mareele însumează anual 8 000 de miliarde kwh. Aceasta l-a condus pe omul contemporan la ideea utilizării ei.

Dar mareea, ca fenomen, ca şi forţa pe care o dezlănţuie, au fost observate încă din antichitate. Ele sînt menţionate de istoricul grec Herodot din secolul V î.e.n., iar naturalistul roman Pliniu cel Bătrîn (sec. I e.n.), ca şi geograful grec Pytheas din Massilia au emis părerea că valurile de flux şi reflux ar fi în legătură cu Soarele şi Luna. Nici unul dintre ei nu a putut explica însă cauza producerii fenomenului. Diferite concepţii greşite despre maree au circulat în perioada evului mediu. Unii atribuiau formarea fluxului şi refluxului apelor marine fie «respiraţiilor şi inspiraţiilor Pămîntului», fie unor «vîrtejuri» provenite din adîncurile scorburoase ale globului terestru. Răspunsul cu adevărat ştiinţific despre producerea mareelor a putut fi dat (aşa cum am mai menţionat în numărul trecut) numai după ce Isac Newton a descoperit legea atracţiei universale. Într-una din lucrările sale el arăta chiar că mareea este rezultatul deformării suprafeţei de echilibru a mărilor sub influenţa mişcării de atracţie a Lunii şi Soarelui după cum vedeţi în imagine.

De la Newton şi pînă astăzi fenomenul a fost urmărit şi cercetat de nenumărate ştiinţe.

Mareele cuprind întreaga masă de apă a mărilor şi oceanelor; ele reprezintă variaţii locale ale nivelelor apelor (înălţimea mareei diferă de la regiune la regiune) fiind determinate de variaţia cîmpului gravitaţional exterior produs de Lună şi Soare. Datorită distanţei mai mici faţă de Pămînt, atracţia Lunii este de circa 2,73 ori mai puternică decît cea a Soarelui, cu toate că acesta are o masă mult mai mare. Variaţiile de nivel ale mareelor diferă după poziţia pe care o au Pămîntul, Luna şi Soarele la un moment dat. Mareele maxime (cu fluxul cel mai înalt) au loc în perioadele de lună nouă şi lună plină, iar mareele minime (cu fluxul scăzut) au loc, cu regularitate, în ultimul pătrar al lunii (atunci cînd liniile imaginare care unesc centrul Soarelui cu centrul Pămîntului şi al Lunii formează un unghi de 90° — adică aşa-zisa «cvadratură»). Masele de apă ale Oceanului planetar afectate de flux sînt enorme. În diferite puncte de pe coasta Angliei, de pildă, între flux şi reflux, există o diferenţă medie de circa 12 m. De-a lungul coastei sud-estice a Alaskăi, diferenţa este de 10,8 m. În micul golf Passamaquady, de pe coasta orientală a Americii de Nord, curenţii de maree aduc de două ori pe zi circa 2 miliarde tone de apă, iar în golful Fundy, situat în Canada, diferenţa dintre flux şi reflux este de 15 m, ceea ce corespunde în înălţime cu o clădire de 4—5 etaje. De altfel, în această regiune a Atlanticului au loc cele mai puternice maree de pe glob.

În timpul fluxului, cînd apele iau forma unor valuri uriaşe la estuarele fluviilor, ziduri de apă oceanică lovesc cu putere apele dulci, împingîndu-le puternic în amonte, la zeci de kilometri de gura estuarului. (În Franţa, la gura Senei, acest fenomen este cunoscut sub numele de «mascaret», iar la gura Amazonului, — «pororoca».)

Oricine observă un fenomen de acest fel, sau chiar şi un flux şi reflux obişnuit, îşi poate da seama ce foloase ar aduce omenirii aceste energii ce se dezlănţuie cu atîta forţă — pe întregul cuprins al Oceanului planetar. H.A. Marmer a calculat că numai în golful Fundy, mareea aduce peste un miliard metri cubi de apă. Dar pentru utilizarea acestei energii este necesar un baraj de 87 mile lungime.

Numeroase proiecte de utilizare a forţei mareei în producerea energiei electrice au fost făcute în diferite ţări. Pe coasta bretonă a Mării Mînecii, în estuarul Rance, pe o suprafaţă de circa 10 hectare, a fost construită prima centrală electrică de acest fel şi care are o putere instalată de 240 000 Kw. Producţia ei anuală este de 500 miliarde de Kw h. O astfel de centrală a fost construită şi în U.R.S.S., în urmă cu 3 ani, pe malul Mării Barenţ, iar o a doua urmînd a fi edificată pe malul Mării Ohoţk, în regiunea în care înălţimea maximă a mareelor atinge 12 m.

Principiul uzinelor mareemotrice constă în umplerea unui bazin în orele

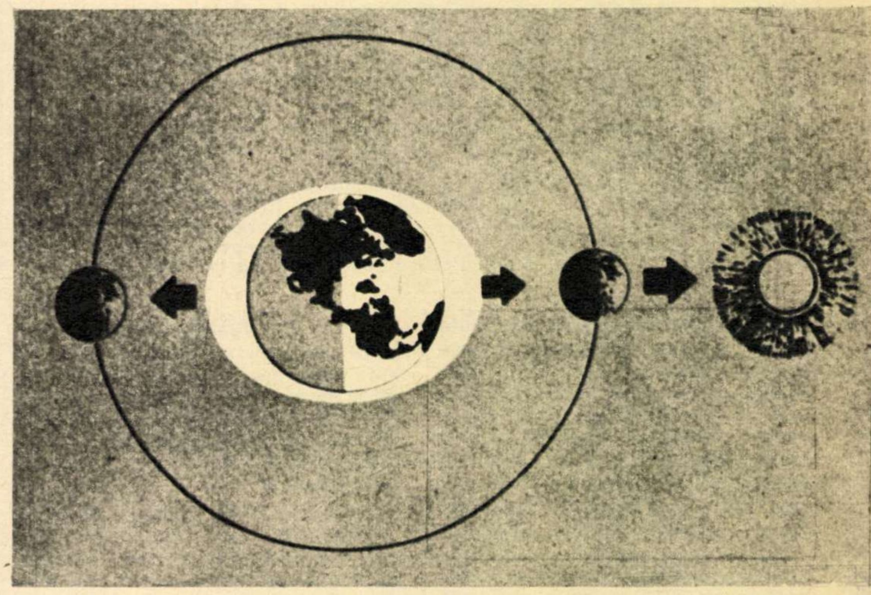

Această moară, situată în apropierea localităţii Loix (insula de Ré, Franţa) este acţionată de energia mareelor.

HARTA TIPURILOR DE MAREE

În unele regiuni mareea se manifestă o singură dată pe zi (un flux și un reflux) și i se spune maree diurnă. În altele (acestea constituie majoritatea) au loc două fluxuri și două refluxuri pe zi, mareea fiind numită semidiurnă. Dacă cele două maree au fluxuri și refluxuri cu nivele complet diferite, mareea este mixtă. Iată, în imagine, modul cum sînt răspîndite toate aceste tipuri de maree pe glob.

▨ *Semi diurne*
▭ ▭ *Diurne*
⊥ ⊥ ⊥ *Mixte*

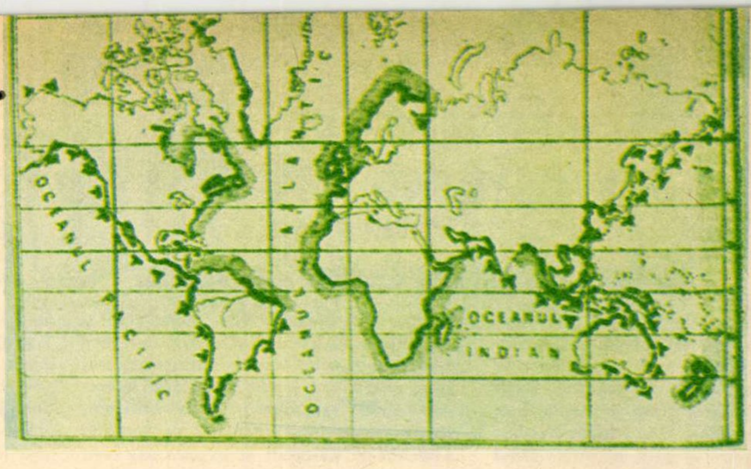

În timpul fluxului, la Rance, nivelul apelor crește cu 13 m. Fluxul se năpustește de 2 ori pe zi în estuar, masa lichidă urcînd în amonte pînă la 25 km, pînă aproape de orașul Dinan.

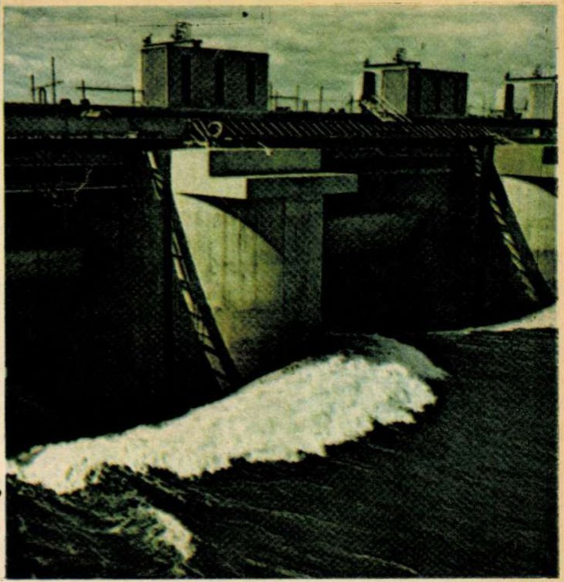

Acumulată în timpul fluxului, apa este evacuată apoi prin aceste ecluze.

Iată și imaginea unui puternic curent, provocat de întîlnirea unui rîu de apă dulce cu valurile marine.

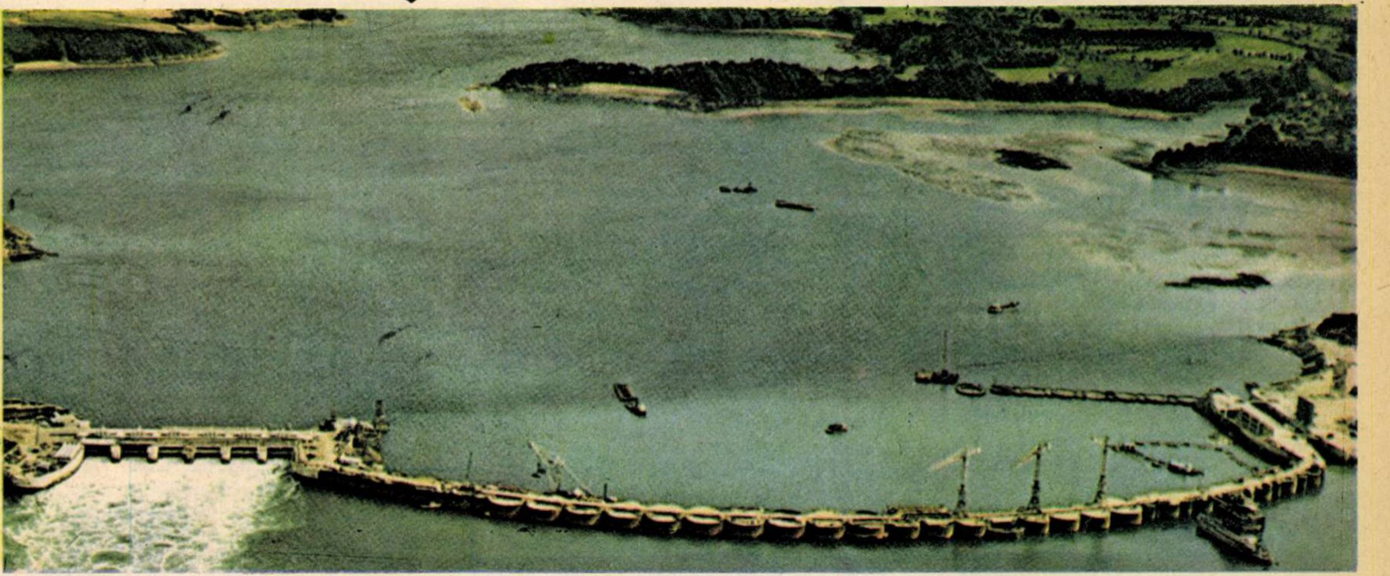

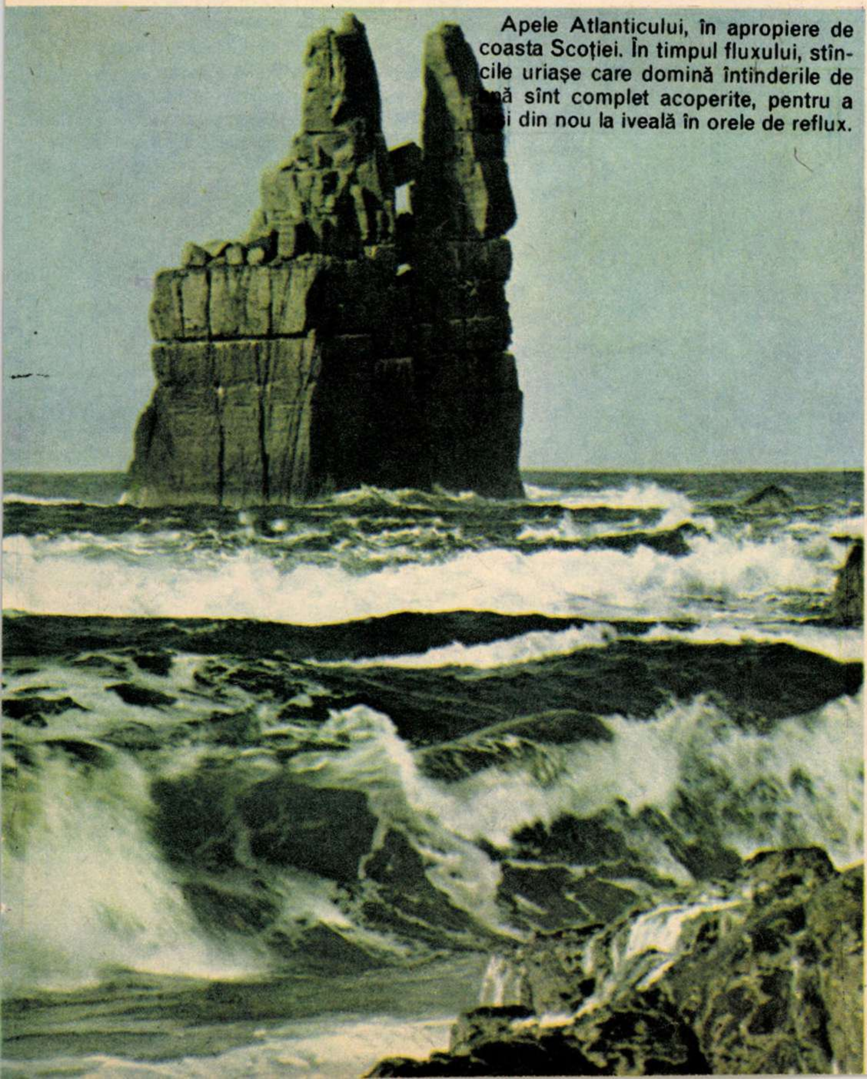

Apele Atlanticului, în apropiere de coasta Scoției. În timpul fluxului, stîncile uriașe care domină întinderile de ă sînt complet acoperite, pentru a i din nou la iveală în orele de reflux.

Estuarul Rance, cu poziția barajului centralei electrice.

Schema barajului de la Rance.

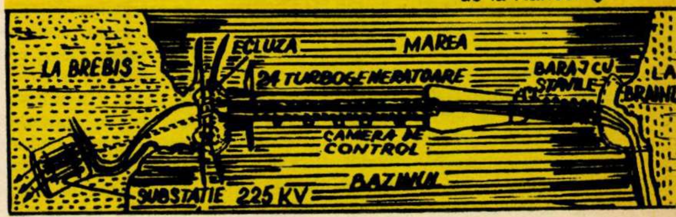

de flux și golirea lui în perioadele de reflux. Aceasta necesită însă grupuri turbină-generator care să poată funcționa cu randamente ridicate în ambele sensuri de curgere (mare—bazin și bazin—mare) și la căderi foarte variate. După numeroși ani de încercări s-au realizat asemenea grupuri speciale numite **tip bulb.**

Experiențe interesante au fost întreprinse și în Singapore, atît în vederea captării energiei mareelor ca și numeroase proiecte de folosire a energiei valurilor sau a diferenței de temperatură dintre straturile adînci și cele de suprafață. Rezultatul la care s-a ajuns anunță succese în folosirea acestei mari surse de energie și în această parte a lumii.

Cel care a preconizat unul dintre cele mai îndrăznețe proiecte de folosire a energiei termice a oceanelor a fost francezul George Claude. El a demonstrat că este posibil să se utilizeze diferențele de temperatură care există între apa de suprafață (25°) și cea de fund (5°). Pentru a instala o astfel de centrală este necesar ca apa de suprafață să fie caldă în orice anotimp, ceea ce înseamnă că uzina trebuie plasată în regiunea tropicală sau ecuatorială a planetei. O centrală de acest fel a și fost construită în anul 1929 în Golful Matanzas, dar a fost distrusă de o furtună.

Astăzi oceanografii afirmă că și curentul Golfstrom ar putea furniza energie electrică. În acest scop, ei arată că ar trebui construite turbine la care, în jurul unui rotor, să fie fixate aripi de genul celor folosite de morile de vînt. Turbinele vor fi cufundate în apă și fixate cu un sistem de cabluri de-a curmezișul curentului la o adîncime între 30—130 m. Potrivit calculelor, pentru a obține o putere de 1 000 megawați, în strîmtoarea dintre Florida și Bimini, pe o lățime de 20 km, ar trebui instalate circa 200 de asemenea turbine.

După opiniile multor savanți, ample perspective în producerea energiei le deschid folosirea hidrogenului. Oceanul planetar va fi desigur unul din marii furnizori ai acestui element. Căci, să nu uităm, hidrogenul poate fi obținut cu prisosință din imensul rezervor, care este apa mărilor și oceanelor.

ECATERINA ROȘCA
(Va urma)

SPECIAL PENTRU Cutezătorii

CORESPONDENȚĂ DIN

WASHINGTON

N-are nimic din aroganța New York-ului cu care împarte fotoliul de onoare pe coasta Atlanticului, nimic din aerul de vedetă al acestuia, oraș amestecat, țipător, subjugat ideii de a ajunge în cer. Profilului baroc din Manhatan îi răspunde dincoace, pe Potomac, statura clasică a așezării urbane, preocupat nu să-și croiască propriul mit prin demitizare, ca în primul caz, ci numai să evite orice compromis de natură să-i ofilească în vreun fel simplitatea. Pentru că Washington este, înainte de orice, un oraș simplu. O familie cuminte de case, ca multe altele risipite aiurea, o acordare neforțată de note din registrul cel mai obișnuit al arhitecturii. Îmi amintește, nu știu de ce, de Viena; aceleași clădiri ordonate de o parte și de alta a străzilor, cu gust desenate, între care corpurile administrative vin să puncteze, aparte, însemnele puterii. Acolo era Hofburgul, Balhause — aici, nu în primul rînd Casa Albă cît Capitoliul și salba din piatră a imobilelor dispuse ca pe sfoară de-a lungul Bulevardului Constituției. Lipsește Prater-ul, există în schimb The Mall, poteca verde aruncată ca o altiță între Capitol și Arlington, absența lui Künstistorischen Museum e suplinită de National Galery of Art. Dunărea, dacă vreți, se poate regăsi, păstrînd proporțiile, în mersul domestic al Potomac-River-ului. Mie, europeanul sosit în America, îmi surîde această comparație, îmi convine și, fără a forța lucrurile,aș merge mai departe, afirmînd că ochiul va căuta aici ca și în alte părți, semnele de distincție ale orașului, monumentele, crengile de laur așternute de oamenii locului, pro-memoria, în altarul vremii. O vatră locuită de oameni, fără monumente, demultiplică voit interesul, nu cel turistic, nu atît cel turistic, cît disponibilitatea sufletească a trecătorului. Ne plac monumentele, le căutăm, le prețuim, tocmai știindu-le forța de reflecție, oglindă vibrantă de sentimente, de eforturi, de dorinți omenești. Ne plac, le căutăm, le prețuim.

Washington Monument e axa de simetrie a complexului muzeal din The Mall, semn de început și de referință. Are ceva din voluptatea coloanelor egiptene desprinse de vreme din crusta Karnakului și risipite prin Europa una după alta, e simplă, atît de simplă încît, orice ai încerca, sfîrșești prin a-i recunoaște capacitatea uimitoare de sugestie, forța de a îngenunchia și timp și evenimente, unicitatea mesajului. S-a vrut în locul ei o statuie equestră și dacă nu interveneau argumentele bănești am fi avut poate astăzi imaginea primului președinte al Statelor Unite strunind bidiviul în piatră sub privirile, sînt sigur, ca și astăzi, foarte numeroase ale călătorilor din toată lumea. Nu cred în rezistența comparației. Acest piron de 555 de picioare înfipt ca un spin în coasta pămîntului vrea și reușește să spună mult mai mult decît oricare coamă clocotind printre aripi de vînt. S-a născut greu. O sută de ani măsoară drumul de la idee la monument. Mai bine de jumătate din ei aproape, pînă în ziua depunerii pietrei de temelie după același ceremonial folosit de George Washington la începerea construcției Capitoliului. Dezvelirea, mult mai tîrziu, în 1885, închinată zilei de naștere din acel an, a fostului președinte. În cîmp deschis, Washington Monument figurează traiectoria verticală a unei rachete.

Spuneam că nu în primul rînd Casa Albă fixează timpul vizitatorului, din considerente particulare. Exclus ca odată ajuns în Washington, District of Columbia, cum este denumirea oficială a Capitalei, să nu te gîndești la vizita, posibilă, în saloanele unde, cu excepția lui George Washington, au locuit toți președinții Statelor Unite ale Americii. Curiozitatea ține, însă, aici mai mult decît oriunde, de interioarele clădirii, de evenimentele care le-au găzduit, de istoria sa vie, și în mai mică măsură, este părerea mea personală, de arhitectura în sine. Realizați neputința unei case cu patru nivele, rătăcită în mijlocul unei grădini așternute pînă departe, de a oferi cît de cît ceva, la concurență cu, să zicem, Capitoliul, cîteva sute de metri mai încolo, deșurubat treaptă cu treaptă dintre lespezi masive și atingînd soarele cu fruntea capsulei plutitoare de pe umerii săi de Hercule. Începută în 1792, Casa Albă este locuită din 1800, cînd președintele John Adams, succesorul lui Washington, s-a instalat aici. În spațiul inițial s-au produs de-a lungul anilor importante și numeroase modificări, și se vor mai face desigur și de acum încolo. Interesează mai puțin cîte lifturi și cîte scări are, interesează deloc sau aproape deloc cum sînt amplasate pe etaje cele 132 de camere. Afluența de vizitatori se explică așa cum e de așteptat prin semnificația evenimentelor declanșate aici, de 17 decenii, Casa Albă rămîne împovărată de ani și de evenimente.

Așezat în altă parte a orașului, oriunde altundeva, Capitoliul și-ar fi estompat poate mult din atributele pe care i le conferă locul ales de către Pierre Charles L'Enfant. Dinspre fațadă, Capitoliul barează privirea cu trupul masiv, accentuat de greutatea coloanelor și monumentalitatea scărilor. Ochiul se simte stînjenit totuși de vecinătatea exagerată a celorlalte construcții, mișcarea e limitată, perspectiva restrînsă. Se recomandă accesul dinspre parc. De acolo, de la poalele dealului, de pe malul tipsiei cu apă așezată în drum, clădirea se arată în întreaga-i grandoare. Conflictul masivitate-eleganță e rezolvat fără drept de apel, dispunerea volumelor, mușchii de piatră boltiți sub cer dansează în aer, iar cupola, măiestru conglomerat de arce și colonete, cu palma la frunte, măsoară zarea. Trece printre cele mai impunătoare din lume. Îi urci treptele dinspre lac cu senzația că sus, pe terasă, punînd alături secvențele adunate în mersul precipitat de-a lungul aleii, vei putea recompune, apoteotic, întregul. Fals. De aproape, Capitoliul nu e mai mult decît o masivă însumare de părți mai mici, un tot de fiecare zi. Monumentalitatea preferă detașarea. Trebuie să ramîi acolo, la zeci de metri, pe aleile parcului și-l vei găsi cu adevărat. E mare, împunător. Singura derogare, probabil, de la criteriul simplității pe care Washington-ul și-a luat-o drept simbol.

Străbăteam orașul și mă întrebam unde va fi găsită statuia lui Lincoln, profilul odihnind în fotoliu de piatră, cunoscut din fotografii, cunoscut din filme, știut din scena de sugestie deosebită, în care un tînăr de culoare îndepărtează praful de pe epiderma marmurei. Am căutat-o din ochi din goana mașinii, așa cum mă preocupa din avion, să nu ratez poziția Pentagonului, singura posibilitate de a-i ști bine culoarea particulară. N-am zărit-o pe nicăieri și mă întreb de ce nu am gîndit că locul ei poate fi doar acolo unde stă de mai bine de 50 de ani. Pur și simplu nu mi-o închipuisem decît în aer liber, sărutînd dimineață de dimineață răsăritul soarelui în buza Atlanticului. Uriașa statuie stă ferită de vînt, de soare, stă ferită de priviri întîmplătoare, cine se dorește aproape n-are decît să urce covorul de trepte ale complexului «Lincoln», la capătul dinspre oraș al Arlington Memorial Bridge. Zi de duminică, zi cu soare mult, amintirile toamnei își caută lăcaș în camerele de luat vederi, în inima oamenilor. Pe treptele de la Memorial Lincoln, afluență neobișnuită. Ai crede că acolo, pe terasa acoperită, are loc o reprezentație și, cei ce vin se grăbesc să ajungă, cei care coboară se hotărăsc cu greu. În cîmp deschis, pereții strălucitori de catedrală se rotunjesc în arc de triumf, adăpostind sub florile gratitudinii memoria președintelui Abraham Lincoln. Nimic altceva nu se află acolo, în squarul încălzit doar de respirația trecătorilor, decît privirea întrebătoare și sub razele sale, pași, neîntrerupt cortegiu de pași, desenînd în mersul mut la picioarele statuii, buchetul proaspăt al recunoștinței. De mai bine de 50 de ani, și pentru atîția alții de acum încolo...

NEAGU UDROIU

Washington, decembrie 1973

misterul din insula ALBĂ

ROMAN FOILETON DE
Vasile BĂRAN

CAPITOLUL XIII

M-am așezat în fața lui Bekon cu spatele la focul călduros — acum numai jar din care am avut grijă să ducem și în cabană — și mi s-a părut că din zdrahonul acela, așa cum stătea acum ghemuit, ghemuit, nu rămăsese decît un personaj sfrijit, cu ochii albi. Buzele îi murmurau și cînd cuvintele i s-au articulat (cuvinte șoptite) am înțeles că nu făcea altceva decît să mă insulte și să mă amenințe cu cea mai vizibilă lipsă de teamă. Și nu numai pe mine, ci și pe prietenii mei. Asta pentru că îl țineam legat ca pe un nătărău și om de nimic în vreme ce el (îmi amintea!) se purtase cu prizonierul său (cu Ciutu adică!) după toate regulile civilizației moderne. Noi eram niște ticăloși, eram barbari, de mult nu se mai procedează în felul ăsta, ce făceam noi ținea de veacuri trecute. El ne ieșise în întîmpinare politicos, îndatorat, rugător, cu gîndul că-l vom ajuta să repare motorul și că vom fi amabili, eleganți, tipi de onoare, dar noi ne purtaserăm în modul cel mai grosolan cu putință, astfel că felul în care ne-am purtat noi l-a surprins într-un mod teribil. Niciodată nu i-ar fi trecut prin gînd că niște oameni cărora le ceri ajutor, îți sar în spinare și-ți leagă mîinile cu frînghii.

L-am ascultat pînă la capăt. Ipocrizia lui îmi făcea rău. Cu toate astea i-aș fi iertat bucuros toate insultele dacă mi-ar fi răspuns limpede unde se găsea insula Euforia, ce se petrecea pe această insulă, care e adevărul în legătură cu manechinii transportați de el. Chiar l-am și întrebat, așezîndu-mă pe vine să-i pot vorbi cît mai încet să nu-i tulbur pe prietenii mei și, totodată, să mă audă cît mai limpede.

— Ascultă, domnule Bekon. Am fost la un magazin din orașul nostru și am găsit acolo două manechine, aduse de dumneata — un băiat și o fetiță.

Bekon a tresărit. Ochii lui albi se bulbucaseră semănînd acum cu cuburile unor lanterne, abia licărind din pricina lentilelor prea groase. A răspuns tăios.

— Ei, și? Nostimă poveste! N-ai mai văzut manechine? Ascultă, puștiule, s-a hotărît el să mă dea gata așezîndu-se pe-o rînă și lungindu-și gîtul mult spre mine. Oamenii au umblat la începuturi goi. Apoi și-au făcut haine. Din piei de animale, din in și cînepă, din bumbac, din lînă, din produse sintetice. Și voind să fie cît mai eleganți, au găsit mereu croieli noi, iar seara nu se mai culcau înveliți cu ele. Le atîrnau pe cuiere. Mai întîi din crengi, apoi din lemn cioplit și lustruit, apoi pe manechine. Manechinele sînt un rezultat al civilizației. Asta mi-e meseria: eu vînd manechine.

Am dezmințit cu hotărîre: nu era adevărat, meseria lui era de călău. Dar el a continuat ca și cum ar fi socotit precizarea mea fără nici o valoare sau ca și cum, pur și simplu, nu m-ar fi ascultat, propunîndu-mi în cele din urmă să-i dezleg mîinile.

— Nu se poate duce o conversație în care unul din parteneri e legat și biciuit.

— Cine te biciuiește? De ce scornești minciuni, domnule Bekon?

— Mai bine m-ați biciui, decît să mă țineți legat, a spus el. Asta mă chinuie cumplit. Mă dezonorează!

A spus ultimele cuvinte ridicîndu-se în genunchi, întorcîndu-se cu spatele spre mine și întinzîndu-și mîinile ca și cum m-ar fi convins să-i tai frînghia groasă dimprejur. Lăsînd la o parte faptul că n-aș fi putut face asta fără aprobarea lui Eduard, domnul Bekon, — se vedea —, mă socotea prea naiv și prea copil. Pentru că imediat ce și-a luat poziția asta a început să-mi facă tot felul de promisiuni dintre care cea mai «tentantă», cum o socotea el, era aceea că mă va duce deîndată numai pe mine, sau dacă vreau, și pe prietenii mei, pe insula Euforia în chip de oaspeți. Voi fi, cu siguranță, fericit să pun piciorul pe acel teritoriu neînchipuit de atrăgător. O insulă unică pe care toți oamenii sînt fericiți. Totul e acolo plin de vrajă și voi avea de povestit, la întoarcere, lucrurile cele mai negîndite. El nu se va purta în nici un chip așa cum ne purtăm noi cu el, niciodată n-ar fi fost încălcate regulile ospeției. Dimpotrivă, era convins că vom avea impresia că am trecut prin paradis.

L-am lăsat în pace pe domnul Bekon. Cuvintele lui îmi provocau o toropeală; mă adormeau. L-am sculat pe Ciutu luîndu-i locul în cort (aveam și eu cortul meu, dar al lui avea o poziție mai bună față de foc)și i-am spus să fie cu ochii în patru.

— Domnul Bekon a devenit mieros, l-am avertizat eu. Mai bine nu-l asculta. Dar abia ațipisem că Ciutu mă înghionti ușor. Se petrecea ceva ciudat. Bekon adormise, sforăia, era ca un buștean; în jur însă se auzeau mișcări ciudate.

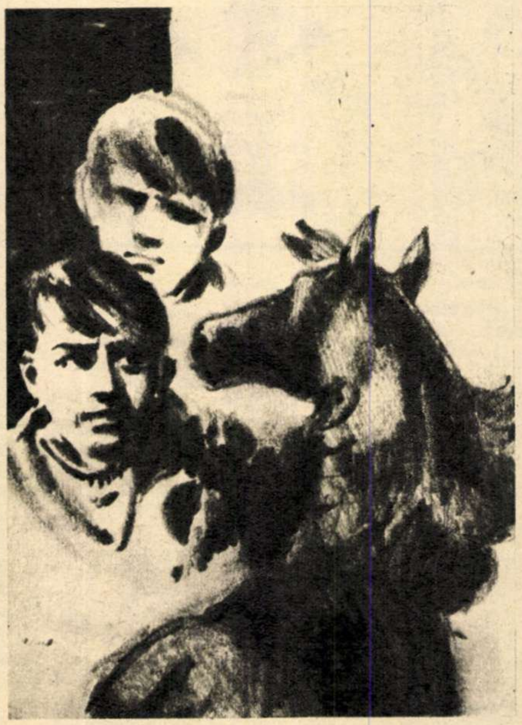

Desen de **VINTILĂ MIHĂESCU**

— Uite, e un trestiiș acolo în vale. Și vin încoace pămătufuri mici.

Vorbindu-mi în șoaptă, Ciutu își întindea mîna înspre vale în mod cu totul inutil, căci nu se vedea nimic în întuneric. Dar chiar în clipa aceea cerul se lumină de-o flacără înaltă și am văzut limpede pămătufurile acelea zburînd spre noi ca niște tăciuni mici. Nu puteau fi însă smocuri de trestie, mai curînd niște păsări mici, nocturne, speriate de fulgere, fiindcă ajunse deasupra noastră, bătură repede din aripi dispărînd printre brazi, dincolo de baracă. După ele urmară alte stoluri și mai apoi, în vale, se ridică o pată mare, neagră, un fel de stîncă ce mergea foarte, foarte încet. În noaptea nesfîrșită, cu nori zdrențuiți, străluminați palid de o lună anemică, eu și Ciutu, rezemați de cort, priveam în depărtare, acolo unde rămăsese mașina lui Bekon. Părea să fi fost ea, alunecînd încet pe șosea. Din cînd în cînd enigmatica pată se oprea într-o nemișcare absolută. În cele din urmă m-am gîndit că nu era nimic, doar o stîncă neagră, că ochii noștri se înșelaseră și-atîta tot, o halucinație stupidă. M-am așezat să dorm și, într-adevăr, am dormit adînc cîteva ore. Pe urmă i-a venit rîndul lui Ciutu să doarmă, iar mie să stau de veghe. Era spre ziuă și mă bucuram că Eduard nu fusese stingherit. Între timp, pe deasupra podișului se înfiripaseră limbi de ceață, arhipelag palid peste oceanul întunecat. Una dintre ele se întinse chiar pînă la poalele barăcii, ascunzînd cu totul pata aceea neagră care încă nu dispăruse din marginea depărtată a șoselei. Aerul devenise umed, pătura pe care-o purtam îmi atîrna pe umeri moale și apăsătoare. Ce noapte lungă! Aproape că îmi pierdusem speranța că avea să se mai sfîrșească vreodată cînd cerul începu să se lumineze dinspre răsărit și rafale de vînt rece vestiră apropierea zorilor. În picioare, în fața focului aproape stins, îmi simții bărbia căzîndu-mi în piept o dată, de două ori și mă așezai rezemîndu-mă de cort. Îmi dădeam bine seama că pleoapele cedau tot mai mult greutății ca de plumb ce le apăsa, dar nu eram în stare să mă împotrivesc. În fața somnului mă simțeam totdeauna singur și neputincios. Mă trezii cînd cineva îmi atinse brațul și mă desprinsei, plutind ușor din vis, năucit de lumină. Un glas, glasul lui Ciutu, îmi spunea:

— Uite un cal!

Și atunci mi-am amintit de misiunea mea, de faptul că nu trebuia să dorm, în vreme ce glasul îmi repeta:

— Îl vezi? E un cal!

Iar eu mi-am deschis ochii mari și l-am văzut, neverosimil, venind încet dinspre picioarele stîncii. Era un cal, nu mare, ci mai curînd îndesat, bondoc și de o frumusețe stranie din pricina picioarelor subțiri și a coamei lungi. Avea un aspect neobișnuit și, mai cu seamă, o culoare uimitoare, o culoare neagră strălucitoare care distona cu peisajul din jur străluminat de zori. De unde venise? Ce era cu el? Se vedea imediat că nu era sălbatic, ci un animal de soi, un adevărat cal de vînătoare (poate doar picioarele îi erau puțin cam prea subțiri). Calul nu m-a uimit totuși peste măsură cît șeaua, așezată în perfectă ordine, ca și cum ar fi fost călărit de curînd. M-am uitat bine: nu se mai afla nimic în jur, totul era pustiu și nemișcat. Numai calul acesta urca încet, liniștit, tras parcă de căpăstru în direcția noastră. I-am făcut semn lui Ciutu să fie atent. Ciutu însă m-a avertizat că ar fi fost bine să-l sculăm pe Eduard. Dar eu am fost de părere că nu: Eduard are nevoie de somn. Trebuie să fie perfect odihnit. Și apoi nu era vorba decît de-un simplu cal.

(Va urma)

REPORTERII NOȘTRI PRINTRE COPIII EUROPEI

„CUTEZĂTORII" NUMĂRUL 51* PAG. 8-9

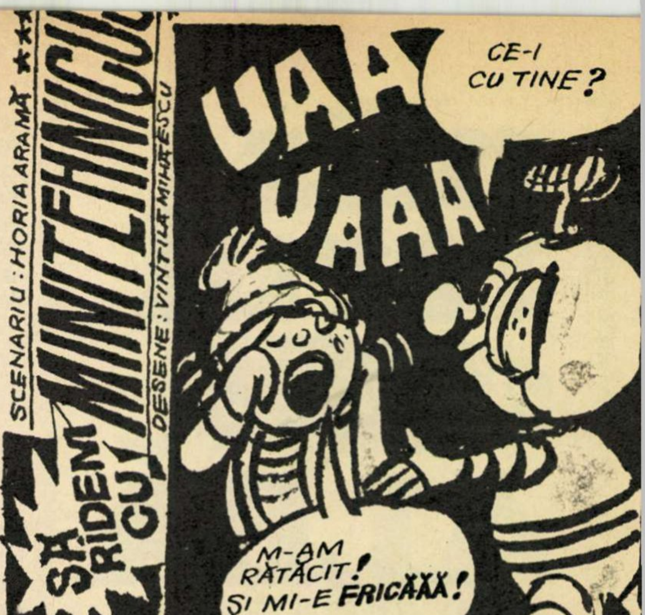
SĂ RÎDEM CU MINITEHNICUS
SCENARIU: HORIA ARAMĂ
DESENE: VINTILĂ MIHĂESCU
UAA UAAA
CE-I CU TINE?
M-AM RĂTĂCIT! ȘI MI-E FRICĂĂĂ!

Re

2. Aventurile lui „Siam"

de RADU GAVRILESCU, Iași

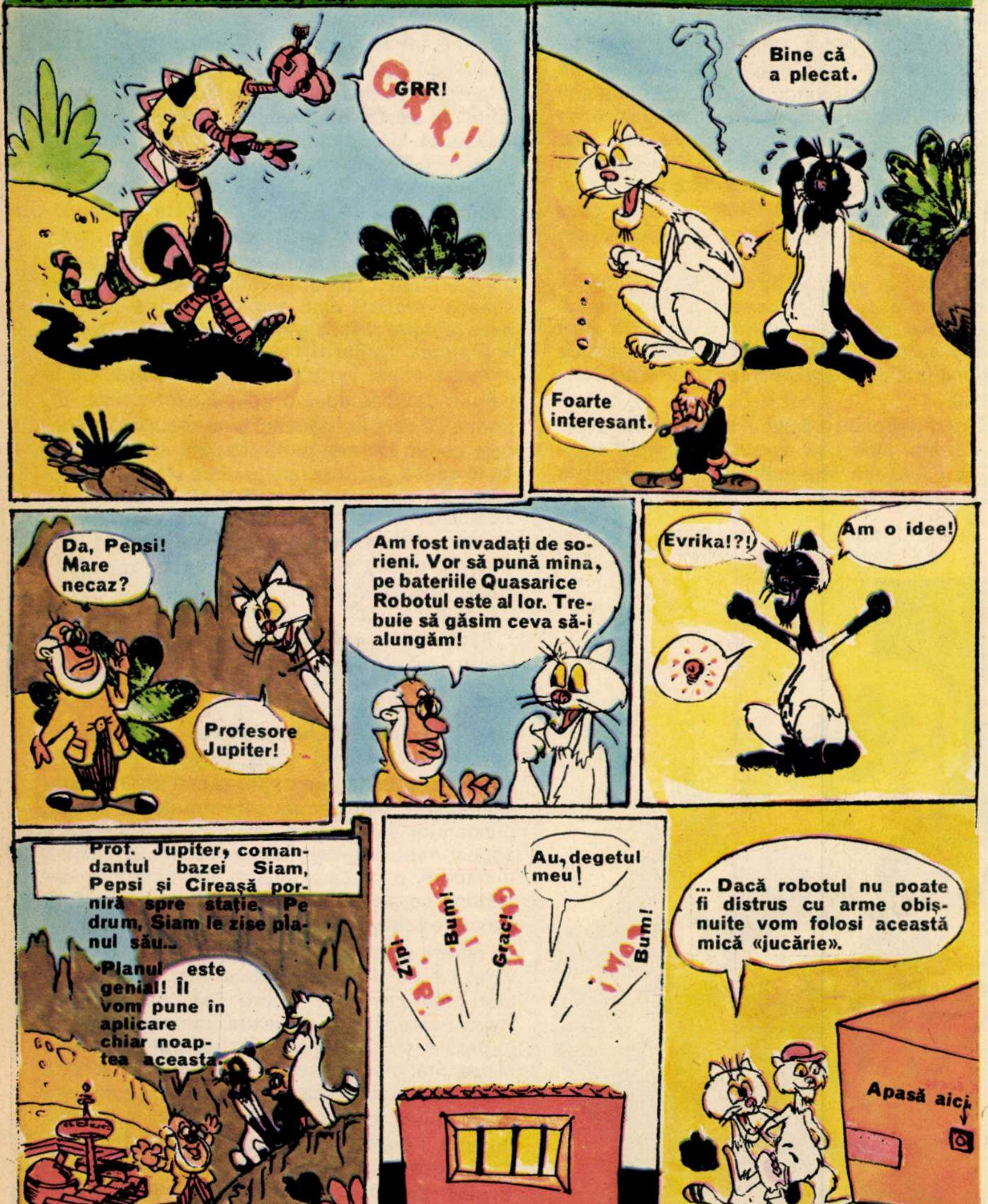
GRR!
Bine că a plecat.
Foarte interesant.
Da, Pepsi! Mare necaz?
Profesore Jupiter!
Am fost invadați de sorieni. Vor să pună mîna, pe bateriile Quasarice Robotul este al lor. Trebuie să găsim ceva să-i alungăm!
Evrika!?!
Am o idee!
Prof. Jupiter, comandantul bazei Siam, Pepsi și Cireașă porniră spre stație. Pe drum, Siam le zise planul său...
-Planul este genial! Îl vom pune în aplicare chiar noaptea aceasta.
Zip!
Bum!
Grac!
Bum!
Au, degetul meu!
... Dacă robotul nu poate fi distrus cu arme obișnuite vom folosi această mică «jucărie».
Apasă aici

VA URMA

Cele 10 GREȘELI ale lui IONICĂ

Profesoara anunță elevii clasei a VII-a că pentru teza la limba română fiecare elev va face o compunere liberă. Tema compunerii a fost lăsată la latitudinea elevilor, care au propus în unanimitate să se facă o descriere a anotimpului alb. În acest scop, Ionică se duce la biblioteca școlii și cercetează diverse volume de poezie, proză, artă și dicționare pentru a-și extrage cît mai multe exemple referitoare la acest subiect. Iată deci însemnările sale:

«Iarna este anotimpul cel mai friguros care precede toamna. Calendaristic, iarna cade în intervalul de timp cuprins între echinocțiul din preajma lui 22 noiembrie și solstițiul din preajma lui 21 martie. Temperatura iernii este sub zero grade și urcă pînă la circa minus 20 de grade. Pentru exemplele pe care Ionică intenționează să le folosească din literatură el citește poezia «Iarna pe uliță» a lui George Coșbuc, poezia «Noapte de decemvrie» din ciclul„Poema rondelurilor"a lui Macedonski și romanul «Iarna bărbaților» a scriitorului Șt. Bănulescu. Din volumele de artă el cercetează picturile «Iarna la Barbizon» a pictorului Th. Aman și «Peisaj de iarnă cu scene de patinaj» aparținînd lui Octav Băncilă. În sfîrșit, Ionică se gîndește cu multă plăcere la ziua cînd va sosi înghețul pentru a face o demonstrație de patinaj artistic pe patinoarul artificial «23 August».

1) Iarna precede primăvara, nu toamna.
2) Solstițiul este în preajma lui 22 decembrie.
3) Solstițiul de iarnă începe la 22 decembrie.
4) Echinocțiul este cel din preajma lui 21 martie.
5) Iarna are temperaturi peste zero grade frecvent.
6) Temperatura coboară, nu urcă pînă la minus 20 de grade.
7) Poezia «Noapte de decemvrie» a lui Macedonski este din ciclul «Flori sacre» și nu în«Poema rondelurilor».
8) Pictura «Iarna la Barbizon» aparține pictorului Ion Andreescu.
9) Pictura «Peisaj de iarnă cu scene de patinaj» aparține lui Th. Aman.
10) Pe un patinoar artificial se poate patina și vara.

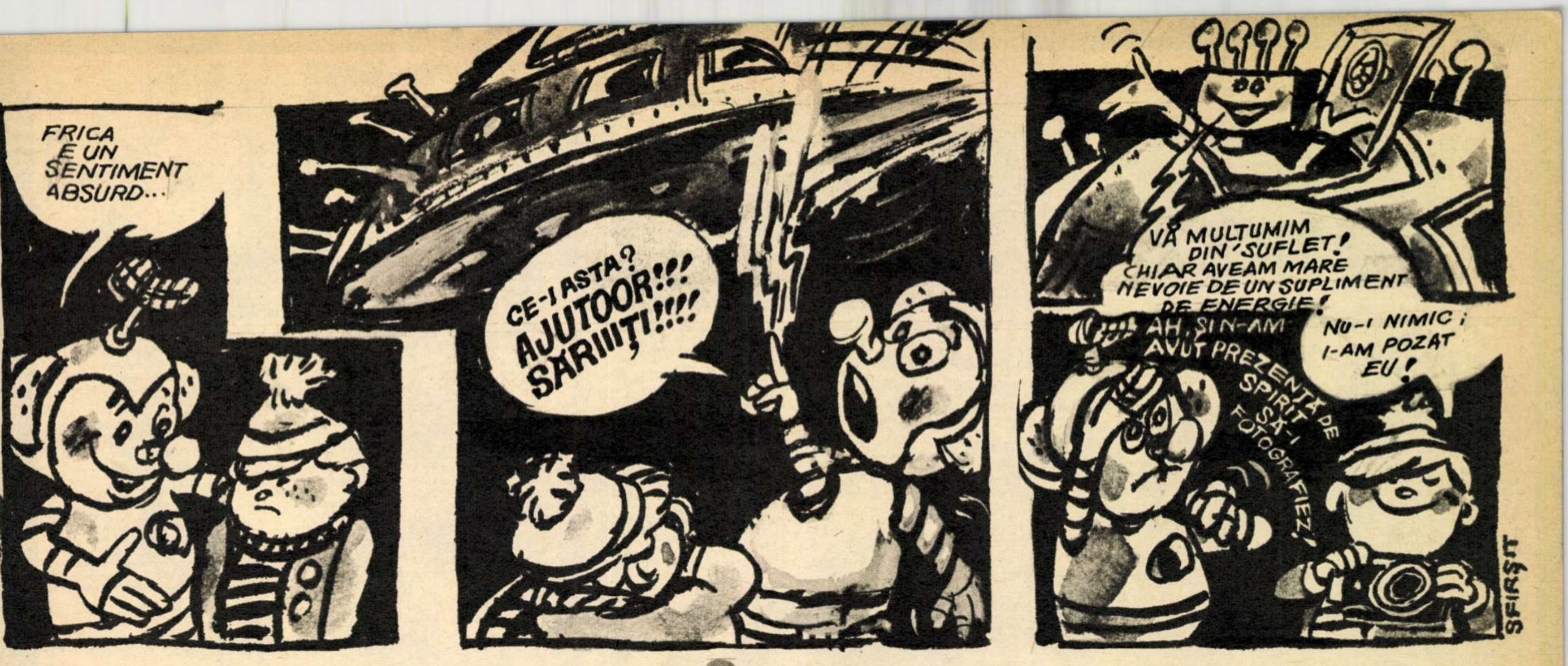
FRICA E UN SENTIMENT ABSURD...
CE-I ASTA? AJUTOOR!!! SĂRIIIȚI!!!!
VĂ MULȚUMIM DIN SUFLET! CHIAR AVEAM MARE NEVOIE DE UN SUPLIMENT DE ENERGIE!
AH, ȘI N-AM AVUT PREZENȚA DE SPIRIT SĂ-I FOTOGRAFIEZ!
NU-I NIMIC; I-AM POZAT EU!
SFÎRȘIT

creația MARE

RECREAȚIA MARE

alo Cutezătorii?
17 60 10 • 1767

— La telefon, pioniera Edita Oșan, comandanta unității de pionieri din localitatea minieră Nistru, județul Maramureș. Vă rog să mă ajutați să rezolv o problemă...

— Te ascult, Edita...

— ...satul nostru așezat între munți îmbracă iarna haina albă a zăpezii și, ca prin farmec, de jur-împrejur apar pîrtii minunate pentru schi. Noi, toți copiii, îndrăgim acest sport și, ca să-l putem învăța ne-am construit singuri schiuri. Ani de-a rîndul ne-am antrenat cu seriozitate și iată că așa, pe «scîndurile» noastre, la marea competiție de schi a județului intitulată «Cupa centrelor de schi» ne-am clasat pe primul loc. Dar acesta nu este singurul nostru succes și credem că a sosit timpul ca și echipa noastră, învingătoare între centrele de schi, să devină centru nominalizat sau cel puțin să fie dotată cu schiuri adevărate și cu tot echipamentul necesar.

— Dragă Edita, acum, la telefon pot doar să te asigur că redacția va face tot ce trebuie pentru ca echipa voastră să intre în drepturile pe care, după cîte aflu, și le-a cîștigat. Vom lua urgent legătura cu forurile competente și sperăm că peste puțin timp îți vom comunica un răspuns care... vă va bucura.

— Alo, alo! Sîntem Consiliul popular al sectorului 4. Am primit sesizarea redacției «Cutezătorii» și vrem să vă anunțăm că în urma cercetărilor efectuate am constatat că cele scrise de pionierul Flaviu Bădiliță sînt adevărate. Vă asigurăm că cei vinovați de distrugerea pomilor din fața blocului vor suporta consecințele faptelor lor și vor plăti valoarea bunurilor distruse. Totodată mulțumim redacției și pionierului pentru sesizarea făcută.

— Cu cine am vorbit, vă rog?

— Gheorghe Georgescu, șeful serviciului de îndrumare a activității obștești.

— Alo, alo... sînt Dezideriu Pop, și v-aș ruga să-mi spuneți de unde pot să-mi fac rost de un motoraș și de alte cîteva materiale ca să pot construi aeromodelul captiv «Copernicus»?

— Din ce oraș ești Dezideriu?

— Din Tg. Mureș.

— În orasul tău există magazinul «Minitehnicus» aprovizionat cu tot felul de materiale pentru micii constructori și pentru atelierele școală. De asemenea, specialiștii magazinului oferă asistență tuturor copiilor în montarea și repararea jucăriilor. Dacă te mai interesează și alte amănunte adresează-te la O.C.L. Produse industriale din Piața Trandafirilor nr. 45.

Mult succes!

LIDIA NOVAC

VEȘNICUL ÎNCURCAT

ADRESATĂ LUI ION ALEXANDRU
DIN CLASA A V-A

Ion îl cheamă și-i voios.
Dar cînd la lecție e scos,
Din cale afară-i de... sfios,
Și luînd un chip de om plouat,
Răspunde tare încurcat:
    —«Păi să vedeți...
    Cum să vă spun?...
    Eu n-am putut...
    Că n-am avut...»
Și-apoi, Ionică tace mîlc.
Dar poezia noastră e cu... tîlc!

SIMONA SARDIN,
cl. a V-a D, Liceul nr. 2, Ploiești

REZULTATELE CONCURSULUI NOSTRU «**ARHIVA DE AUR**»

MENȚIUNI

Clonda Marius, București; Cocora Elena Larisa, Melinești, Dolj; Maftei Puiu, Valea Lupului, Iași; Viorel Mureșanu, București; Virgil Ciotloș, Sighișoara; Carmen Mavrodin, București; Carmen Elena Pintilie, Botoșani; Alin Brici, Cîmpina; Sebastian Bauman, Șiria, Arad; Laurence Băruță, Pitești; Dorin Bălănescu, Vaslui; Georgeta Gorlan, Nadrag, Timiș; Mircea Hau, Galicea Mare, Dolj; Constantin Ivan, Mănești, Dîmbovița; Amelia-Ginete Froicu, Suceava; Ion V. Păun, Mănești, Dîmbovița; Ana Nistor, Mănești, Dîmbovița; Ion M. Voicu, Vîrfuri-Suvița,-Dîmbovița; Elena Tăbîrcă, Moroieni, Dîmbovița; Elena C. Drăghici, Vîrfuri, Dîmbovița; Dalma Szász, Șincai, Mureș; Corina Sauer, Sibiu; Cornel Dănilă, Gurahonț, Arad; Traian Frățilă, Viișoara, Constanța; Doru Daniel Stoica, Copăceni, Ilfov; Magdalena Glöckner, Oradea; Camelia Ursu, Iași; Gheorghe Ghican, Roșu, Ilfov; Alexandru M. Stanciu, Căzănești, Ialomița; Marin N. Rizea, Produlești, Dîmbovița; Maria Scrob, Simeria, Hunedoara; Elena David, Nedelea, Prahova; Gabriela Dinu, București; Mariana Minescu, Mizil, Prahova; Marius Stef, Satu Mare; Maria Medeleanu, Dobrotești, Teleorman; Dumitru H. Caragop, Tariverde, Constanța; Gheorghe Coțoveanu, Boldești-Scăeni, Prahova; Mariana Crihană, Suraia-Biliești, Vrancea; Ioan V. Istine, Borlești, Neamț; Ion Manciu, Găiceana, Bacău; Silvia Bejan, Ivești, Galați; Dan Tansanu, Roman, Neamț; Viorel Popoaia, Mitocul Bolan, Neamț; Marius Richiard, Golgota, Gorj; Constantin Bugeac, Cartojani, Roata de Jos. Ilfov; Voichița Trifu, Păuliș, Arad.

(Urmare în numărul viitor)

Cutezătorii 50

ADRESA REDACȚIEI: PIAȚA SCÎNTEII NR. 1
OFICIUL POȘTAL 33 — BUCUREȘTI
CĂSUȚA POȘTALĂ 4132
TELEFON 17 60 10 int. 1458

REDACTOR ȘEF
MIHAI NEGULESCU
REDACTOR ȘEF ADJUNCT
OVIDIU ZOTTA
SECRETAR GENERAL DE REDACȚIE
IOAN DONCA

ADMINISTRAȚIA: EDITURA SCÎNTEIA
TIPARUL: C.P.C.S.
ABONAMENTELE, PRIN OFICIILE ȘI AGENȚIILE P.T.T.R., PRIN FACTORII POȘTALI ȘI DIFUZORII DE PRESĂ
CITITORII DIN STRĂINĂTATE POT FACE ABONAMENTE ADRESÎNDU-SE ÎNTREPRINDERII «ROMPRESFILATELIA». SERVICIUL IMPORT-EXPORT PRESĂ.BUCUREȘTI — CALEA GRIVITEI NR. 64-66, P.O.B 2001»

REDACTOR ARTISTIC
POMPILIU DUMITRESCU
SECRETAR DE REDACȚIE
EMIL PETROVICI

URMĂRIREA

1

Scenariu: TUDOR NEGOIŢĂ
Dasene: ALBIN STĂNESCU

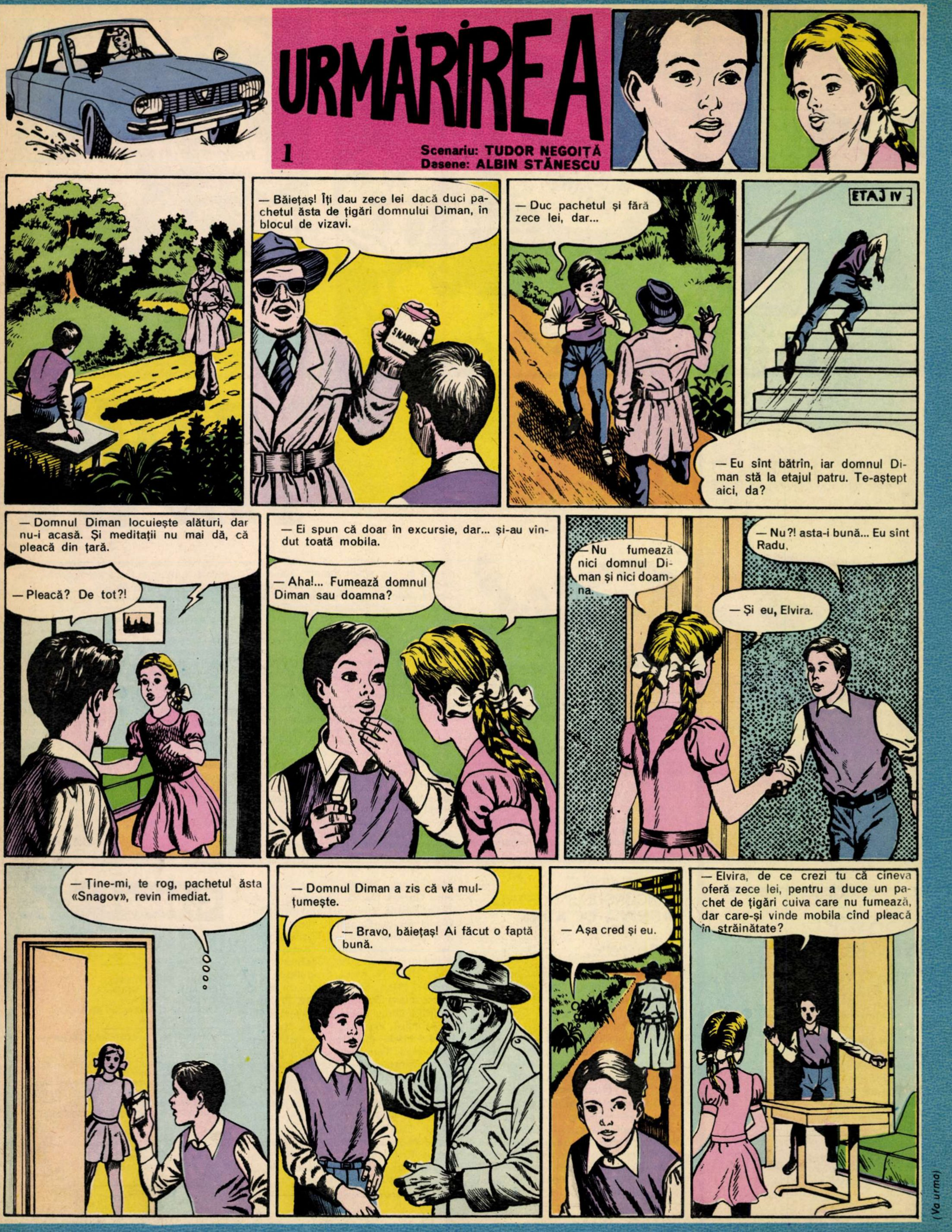
— Băieţaş! Îţi dau zece lei dacă duci pachetul ăsta de ţigări domnului Diman, în blocul de vizavi.
SNAGOV
— Duc pachetul şi fără zece lei, dar...
— Eu sînt bătrîn, iar domnul Diman stă la etajul patru. Te-aştept aici, da?
ETAJ IV
— Domnul Diman locuieşte alături, dar nu-i acasă. Şi meditaţii nu mai dă, că pleacă din ţară.
— Pleacă? De tot?!
— Ei spun că doar în excursie, dar... şi-au vîndut toată mobila.
— Aha!... Fumează domnul Diman sau doamna?
— Nu fumează nici domnul Diman şi nici doamna.
— Nu?! asta-i bună... Eu sînt Radu.
— Şi eu, Elvira.
— Ţine-mi, te rog, pachetul ăsta «Snagov», revin imediat.
— Domnul Diman a zis că vă mulţumeşte.
— Bravo, băieţaş! Ai făcut o faptă bună.
— Aşa cred şi eu.
— Elvira, de ce crezi tu că cineva oferă zece lei, pentru a duce un pachet de ţigări cuiva care nu fumează, dar care-şi vinde mobila cînd pleacă în străinătate?

(Va urma)

Cutezătorii 51

JOI, 20 DECEMBRIE 1973,
ANUL VII (326)
16 pagini, 1 leu

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ EDITATĂ DE
CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

ÎN ACEST NUMĂR:
Reporterii noștri
PRINTRE COPIII EUROPEI (PAG. 8-9)

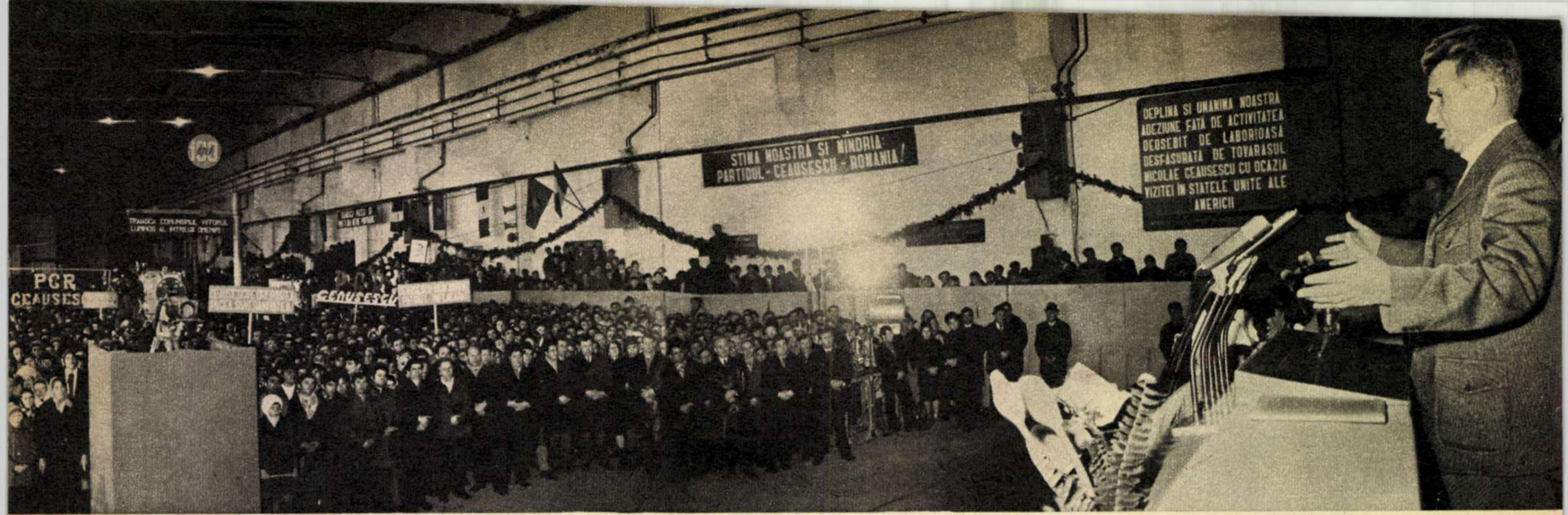
STIMA NOASTRĂ ŞI MÎNDRIA: PARTIDUL - CEAUŞESCU - ROMÂNIA!
DEPLINA ŞI UNANIMA NOASTRĂ ADEZIUNE FAŢĂ DE ACTIVITATEA DEOSEBIT DE LABORIOASĂ DESFĂŞURATĂ DE TOVARĂŞUL NICOLAE CEAUŞESCU CU OCAZIA VIZITEI ÎN STATELE UNITE ALE AMERICII
PCR
CEAUŞESCU
CEAUŞESCU

În timpul mitingului de la întreprinderea de utilaj petrolier Tîrgovişte

Tovarăşul Nicolae Ceauşescu, secretar general al Partidului Comunist Român, preşedintele Consiliului de Stat al Republicii Socialiste România, a făcut în cursul zilei de 14 decembrie a.c. o vizită de lucru în judeţul Dîmboviţa.

Prima unitate industrială înscrisă pe agenda vizitei a fost Fabrica de frigidere din Găeşti. Secretarul general al partidului a făcut preţioase recomandări şi îndrumări colectivului fabricii, dorindu-i mult succes în activitatea sa. A urmat apoi vizita la Intreprinderea de utilaj chimic. Aici, tovarăşul Nicolae Ceauşescu a fost informat că întreprinderea a reuşit să îndeplinească prevederile de plan pe primii trei ani ai cincinalului încă din luna septembrie.

Oraşul Moreni. La Întreprinderea mecanică de utilaj tehnologic care, de curînd, şi-a sărbătorit semicentenarul, tovarăşul Nicolae Ceauşescu a felicitat călduros colectivul unităţii pentru frumoasele rezultate obţinute. În continuare, secretarul general al partidului a vizitat cea mai tînără unitate industrială a oraşului Moreni — întreprinderea Automecanica.

Tîrgovişte. În această zi deosebită, oraşul s-a pregătit de sărbătoare. Mii şi mii de localnici au făcut conducătorului partidului şi statului o caldă şi entuziastă primire. Vizitarea de către tovarăşul Nicolae Ceauşescu a oţelăriilor din sudul străvechiului oraş a prilejuit sutelor de constructori şi siderurgişti manifestarea dragostei şi ataşamentului faţă de politica partidului, faţă de conducătorul iubit. În aplauzele entuziaste ale siderurgiştilor, tovarăşul Nicolae Ceauşescu a tăiat panglica inaugurală a noilor oţelării. Cu producţia lor de un milion de tone anual, acestea se vor situa, în 1980, la nivelul Reşiţei.

Pe platforma de lucru a cuptoarelor de la oţelăria electrică nr. 2 se petrecea un moment deosebit pentru istoria întreprinderii. Se pregătea şarja ce urma să marcheze intrarea în circuitul economic. înainte de termenul prevăzut în planul de stat, a acestui mare obiectiv. Siderurgiştii l-au invitat pe tovarăşul Nicolae Ceauşescu sa declanşeze turnarea primei şarje de metal a tinerei unităţi siderurgice româneşti, iar în oţelăria electrică nr. 1, tovarăşul Nicolae Ceauşescu a fost invitat să declanşeze şarja inaugurală a cuptoarelor de zece tone.

Secretarul general al partidului i-a felicitat pe constructori şi siderurgişti, le-a urat noi şarje reuşite de oţel superior.

Dialogul tovarăşului Nicolae Ceauşescu cu oamenii muncii din Tîrgovişte a continuat, la tînăra Fabrică de strunguri, care prin eforturi susţinute a reuşit să realizeze cu un an mai devreme integrarea fabricaţiei strungului automat monoax românesc SARO-25, avînd un grad ridicat de tehnicitate şi complexitate.

Vizita în unităţile industriale tîrgoviştene s-a încheiat la Întreprinderea de utilaj petrolier — care sărbătorea un secol de existenţă — prilejuind un dialog rodnic cu factorii de răspundere, cu specialiştii şi muncitorii întreprinderii.

După vizitarea diferitelor secţii ale întreprinderii a avut loc în hala de montaj a uzinei un mare miting. Au fost prezenţi peste 12 000 de oameni ai muncii din uzină, din alte întreprinderi din Tîrgovişte şi din judeţul Dîmboviţa.

Întîmpinat de toţi cei prezenţi cu puternice ovaţii şi urale, secretarul general al partidului a ţinut o amplă cuvîntare, urmărită cu viu interes.

Radar pionieresc

* * *

Cu cîteva zile în urmă, ne informează corespondenta noastră, pioniera Anca Ruxandra Şerban de la Şcoala generală nr. 21 Ploieşti, pionierii detaşamentului clasei a IV-a A au participat la un interesant concurs intitulat «Zece întrebări şi... zece răspunsuri».

Avînd de rezolvat probleme de matematică, istorie, geografie şi limba română, la startul acestor probe de isteţime s-au aliniat patru echipe pionieresti.

În final, s-au clasat, în ordinea punctelor acumulate, echipele: «Şoimul», «Cutezătorii», «Gloria» şi «Vulturul». Indiferent însă de punctajul realizat pe echipe, părinţii au pregătit pentru toţi pionierii o frumoasă surpriză — o excursie la Buzău şi la Măgura.

Despre locurile văzute în acea zi, despre cîntecele şi jocurile care au sporit voioşia excursiei, pionierii au adunat frumoase imagini în albumul activităţii lor.

GRUPA GLORIA

CÎND CATALOAGELE SURÎD...

La sfîrşit de trimestru, prilej de bucurie: foarte mulţi pionieri s-au dovedit şcolari sîrguincioşi. Din mulţimea de fotografii trimise de comandamentele pionereşti la redactie am ales, pentru acest număr, cîteva.

Rodica Tabacu. Scoala generală nr. 10 Drobeta–Turnu Severin

Ion Vlaicu, Şcoala generală nr. 1. Merii Petchii, judeţul Ilfov

Tita Vlad, Şcoala generală-Plopu, judeţul Brăila

Carmen Veber, Şcoala generală nr. 4. Deva

Ladislau Espeschidt, Sînnicolaul Mare judeţul Timiş

Camelia Cocolos. Şcoala generală-Mihai Viteazul, judeţul Constanţa

Lorin Donisanu, Şcoala de aplicaţie, Cluj

Mariana Lebădă, Şcoala generală-Vlăsineşti, judeţul Botoşani

Rodica Ilie, Şcoala generală-Lespezi, judeţul Vrancea

PĂRINȚII PIONIERILOR NE SCRIU

Detașamentul 1

Am devenit pionier la 15 mai 1949. Îmi amintesc ziua aceea de duminică, cu cerul însorit, în care inimile noastre au bătut mai tare, copleșite de emoția înființării primului detașament de pionieri din orașul Timișoara. Sala în care a avut loc festivitatea înmînării cravatelor era arhiplină. Fiecare dintre noi ținea în mîini angajamentul pionieresc, scris pe o coală albă, ornată cu imagini ale bucuriei ce ne însuflețea. Cravata de pionier, care ne-a fost înmînată, bucata aceasta de modestă pînză purpurie, a fost pentru noi, toți cei 30 de pionieri ai detașamentului nr. 1, o ștafetă a răspunderii față de patrie și partid.

În atmosfera de emulație creată, am încheiat cu toții anul școlar cu cele mai bune rezultate. N-am să uit niciodată acțiunile la care am participat în timpul verii, sub îndrumarea comandantului instructor Doina Ivan: jocurile pionierești și focul de tabără de la Pădurea Verde, acțiunile de muncă patriotică, excursia pe malul Timișului, întrecerile sportive dotate cu «Cupa pionierilor», cîștigată, pînă în cele din urmă, de detașamentul nostru.

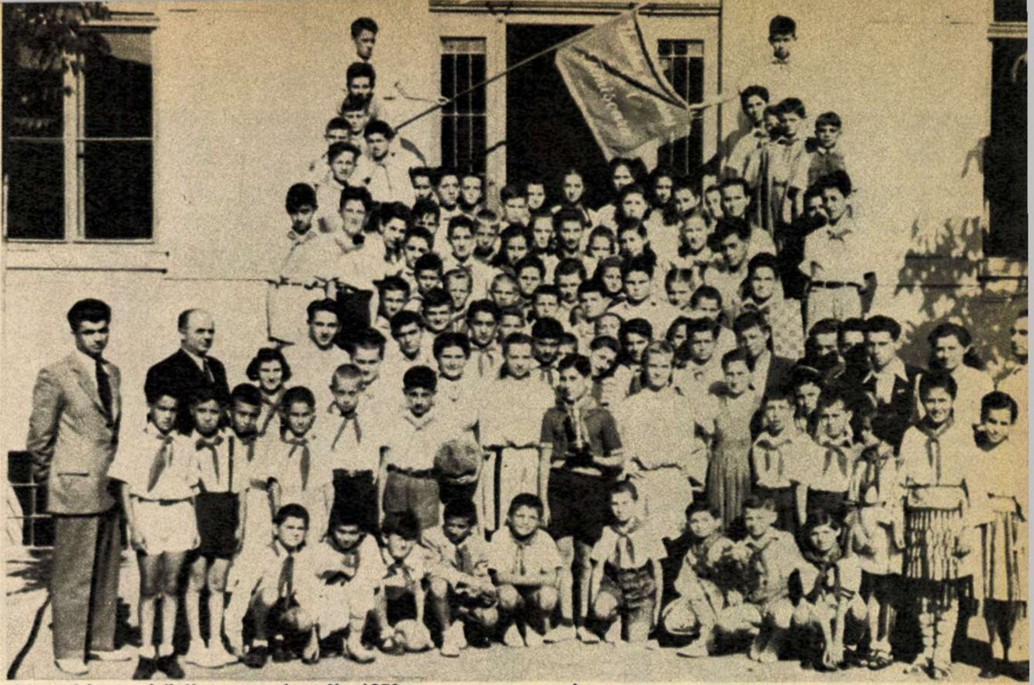
Din arhiva unității: o imagine din 1950...

... și alta din 15 mai 1949

În toamna lui '49, am părăsit Școala elementară nr. 4 (fusesem elev în clasa a VII-a), dar numai pentru scurt timp. În decembrie, am devenit utecist și, o dată cu aceasta, am fost solicitat să ajut în continuare la desfășurarea activității pionierești în unitatea în care eu însumi primisem cravata de pionier. Străduințele noastre, ale pionierilor, instructorilor și profesorilor, de a face din unitatea și școala noastră exemple la învățătură și acțiuni pionierești, au fost, pot spune, încununate de succes.

Anii au trecut. Azi pot afirma că activitatea pionierească a fost unul din factorii esențiali care m-au determinat, după terminarea facultății, să îmbrățișez cariera didactică.

Formal, nu există o „asociație" a foștilor pionieri ai detașamentului și unității nr. 1, dar în sufletele noastre ea trăiește întrutotul. Întîlnirile noastre, de cele mai multe ori întîmplătoare, sînt tot atîtea prilejuri de retrăire a clipelor frumoase de altă dată.

În urmă cu cîteva săptămîni, fetița mea, Delia, a devenit, la fel ca și fratele ei mai mare, pionieră. Am participat de fiecare dată la adunările în care li s-au înmînat cravatele pionierești și am trăit, alături de ei, emoțiile lor și ale mele din acel îndepărtat 1949. Le urmăresc preocupările, străduințele și satisfacțiile școlare și pionierești și mă străduiesc să mă identific cu ele.

ALEXANDRU NICHICI,
Conf. dr. ing., facultatea de
mecanică, Inst. politehnic
«Traian Vuia» Timișoara

IARNĂ

FOTO: GR.PREPELIȚĂ